

GUVERNAREA CIVILĂ și RELIGIA

sau
**CREȘTINISMUL și CONSTITUȚIA
AMERICANĂ**

De ALONZO T. JONES

GUVERNAREA CIVILĂ și RELIGIA

American Sentinel

26 and 28 College Place, Chicago, Ill; 1059 Castro St.,
Oakland, Cal; 43 Bond St., New York
Atlanta, Georgia.
1889.

Nota editorului

În 1889 A.T. Jones a vorbit la Washington în fața unui comitet, opunându-se proiectului de lege Breckenridge prin care se intenționa obligativitatea respectării duminicii în districtul Columbia. Proiectul de lege a fost respins, iar Jones a fost recunoscut drept cel mai proeminent vorbitor în apărarea libertății religioase.

Acest proiect a fost o completare la proiectul de lege Blair, care este discutat în această carte.

Această carte arată faptul că LEGEA DUMINICALĂ este deja pe rol, și felul în care s-a discutat pe marginea ei la sfârșitul secolului trecut.

Se va repeta?

Sperăm ca fiecare cititor să vadă că nu este siguranță în Constituție, ci doar în Hristos. Fie ca acesta să ne ajute să vedem din semnele timpului că venirea Domnului este mai aproape decât credem. „Căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.”

Prefață

Broșura aceasta este rodul unei serii de lecturi referitoare la subiectul relației dintre religie și puterea civilă, ținute la Minneapolis, Minn., în octombrie 1888. Interesul manifestat pentru acest subiect, și numeroasele cereri pentru publicarea punctelor principale din argumentele publicate, au dus la publicarea acestui pamflet. Nu se intenționează ca acesta să fie exhaustiv în discutarea niciunui punct pe care îl tratează, ci doar sugestiv. Subiectul este întotdeauna de interes și important, și pentru că există acum o cerință persistentă pentru legislații religioase, îndeosebi cu privire la păzirea duminicii, subiectul acesta a devenit demn de un studiu mai atent decât i s-a acordat până acum, de când America a adoptat Constituția națională. Citatele și referințele prezentate, împreună cu argumentele legate de ele, sunt destinate doar pentru a furniza cititorului o referință disponibilă, și îndrumări pentru un studiu mai adânc asupra subiectului. Sperăm că faptele prezentate vor trezi un interes mai mare pentru studierea Constituției Statelor Unite, și va conduce la o mai bună înțelegere a drepturilor și libertăților omului garantate prin aceasta, decât modul în care sunt prezentate în mod uzual. De asemenea sperăm că vor conduce la un studiu mai adânc în ce privește relația care ar trebui să existe între guvernarea civilă și religie, potrivit cuvintelor lui Hristos și Constituției Americane.

A.T. Jones,

13 februarie, 1889

CUPRINS

Capitolul 1: CREȘTINISMUL ȘI IMPERIUL ROMAN

Evangelhia libertății ... Religia romană a înălțat puterea Statului ...
Ritualurile închinării romane ... Martirii din timpul dominației
romane ... 9

Capitolul 2: CE ESTE DATORAT LUI DUMNEZEU ȘI CE ESTE DATORAT CEZARULUI?

Legea morală și legea civilă, comparate ... păcatul și infracțiunea,
definite ... Dumnezeu, singurul Guvernator Moral ... Principiul
exprimat de Hristos este principiul cuprins în Constituția Americană
... 17

Capitolul 3: STĂPÂNIRILE CARE SUNT

O expunere din Romani 13:1, cu exemple din Sfânta Scriptură ...
Felul în care guvernele pământești sunt rânduite de Dumnezeu ...
Puterea conducătorilor limitată de voința poporului ... 31

Capitolul 4: ATACUL RELIGIOS ASUPRA CONSTITUȚIEI STATELOR UNITE, ȘI CEI CARE ÎL FAC

Amendamentul propus la Constituție, privitor la oficializarea religiei,
și școlile publice libere ... Eroarea aceasta expusă ... Citate din
Reformatorii Naționali ... Ce vor ei să vadă în guvernarea noastră
..... 45

Capitolul 5: LEGISLAȚIA RELIGIOASĂ

Legea Duminicală Națională propusă ... Proiectul de lege atacat ...
Proiectul de lege, neconstituțional și anticreștin ... 65

Capitolul 6: MIȘCAREA PENTRU LEGEA DUMINICALĂ DIN SECOLUL PATRU, ȘI PARALELA ACESTEIA ÎN SECOLUL NOUĂSPREZECE

Dezvoltarea papalității ... Papalitatea, o falsă teocrație ... Legea
duminicală a lui Constantin ... Biserica își asigură ajutorul Statului
pentru a o impune cu forța ... Rezultatul acestui fapt: Inchiziția ...

Cererea actuală pentru o Teocrație ... Puterea Statului căutată în
sprijinul religiei ... Ce va fi sacrificat pentru a o obține ... 77

Capitolul 7: EFECTELE UNEI LEGI DUMINICALE

Cazurile din Arkansas ... Decizia Curții Supreme ... Respingerea
legii ... Unele fapte demne de remarcat în rechizitoriile din Arkansas

... 107

Apendice A, B, C, D ... 143

Capitolul 1

CREȘTINISMUL ȘI IMPERIUL ROMAN

Isus Hristos a venit în lume pentru a-i face pe oameni liberi, și pentru a sădi în sufletele lor principiul veritabil al libertății, - o libertate determinată de dragoste – o libertate prea onorabilă pentru a i se permite să fie folosită pentru împlinirea poftelor trupului, sau ca o haină pusă peste răutate – o libertate condusă de o conștiință luminată de Duhul lui Dumnezeu – o libertate în care omul poate fi liber față de toți oamenii, și totuși iubirea îl face atât de amabil încât de bună voie se face slujitorul tuturor, ca să-i poată ajuta să se bucure de aceeași libertate. Aceasta este cu adevărat libertate. Aceasta este libertatea pe care Hristos a dat-o omului; fiindcă acela pe care Fiul îl face liber, este cu adevărat liber. Dăruind oamenilor libertatea aceasta, un astfel de dar de dimensiuni infinite nu putea avea alt rezultat decât acela intenționat de Hristos; și anume, acela de a-i lega într-o alegere fără șovăire, încrezătoare și pentru totdeauna de a fi supușii Lui ca Binefăcătorul regesc al omenirii. În felul acesta El se descoperă pe Sine oamenilor ca fiind binele suprem, și îi aduce la Sine, manifestarea acelui bine suprem, și la ascultare de voia Lui ca perfecțiune a conduitei. Isus Hristos a fost Dumnezeu manifestat în trup omenesc. Acesta este felul în care Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine, pentru ca oamenii să-L poată cunoaște pe El, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El. Isus a adunat ucenici în jurul Lui, i-a învățat adevărurile cerești, i-a înzestrat cu putere de sus, i-a trimis în toată lumea să predice evanghelia libertății fiecărei făpturi și să-i învețe pe oameni să păzească tot ceea ce le-a poruncit El.

Imperiul roman cuprindea pe vremea aceea întreaga lume – „sublimă încarnare a puterii, mărețul monument pentru grandoare permis pe-acest pământ ca să apară, zidit fiind de brațe omenești.” Imperiul acesta, mândru de cuceririle lui și extrem de gelos în ce privește pretențiile sale, și-a impus dreptul de a guverna în toate lucrurile, fie omenești fie divine. Întrucât în acele timpuri toți zeii

erau priviți ca zei ai diferitelor națiuni, și întrucât Roma cucerise toate națiunile, prin acest fapt era demonstrat romanilor că zeii lor erau superiori tuturor celorlalți zei. Și cu toate că Roma a permis națiunilor cucerite să-și mențină închinarea față de zeii lor naționali, acești zei la fel ca popoarele cucerite erau considerați doar servitori ai Statului roman. Orice religie era considerată subordonată religiei Romei, și măcar că „orice formă de religie putea veni la Roma ca să își aibă locul ei în Pantheon, zeii aceștia trebuiau să vină ca servi ai Statului.” Chiar religia romană nu era decât servitorul Statului; și dintre toate zeitățile Romei nu era niciuna așa de mare ca însuși geniul Romei. Suprema distincție în ce privește zeitățile romane, era aceea că ele aparțineau Statului roman. În loc ca Statul să își derive vreo onoare de la zeii romani, zeii își derivau principala lor demnitate din faptul că erau zeii Romei. Așa stând lucrurile cu zeii Romei, era socotit de către Roma drept un act de cea mai mare bunăvoință acela de a acorda recunoaștere legală vreunui zeu străin, sau de a recunoaște dreptul vreunui supus roman să se închine altor dumnezei decât zeilor Romei. Neander îl citează pe Cicero, când expune o maximă fundamentală din legislația romană, care spunea:

„Niciun om să nu aibă pentru el zeii lui particulari; niciun om să nu se închine unor zei noi sau străini, decât dacă aceștia sunt recunoscuți de legile publice.” Neander, *Church History*, vol. 1, p. 86, 87.

Astfel, se poate vedea că în viziunea romană, Statul era mai presus de orice. Statul era concretizarea ideii celei mai înalte cu privire la bine. După cum o exprimă Neander:

„Ideea de Stat era ideea cea mai înaltă cu privire la etică. Iar în aceasta era inclusă toată realizarea efectivă a celei mai înalte forme a binelui. De aici rezulta că dezvoltarea tuturor celorlalte forme de bine ce aparțineau omenirii, era considerată dependentă de acesta.” – id. p. 86.

Omul, împreună cu tot ce avea, era subordonat Statului. Omul nu trebuia să aibă un ideal mai înalt, nu trebuia să caute un bine mai înalt. În felul acesta, fiecare cetățean roman era un supus, și fiecare supus roman era un sclav. Mommsen spune:

„Cu cât un roman devenea o persoană mai distinsă, cu atât era un om mai puțin liber. Omnipotența legii, despotismul stăpânirii, îl menținea într-un cerc îngust de gândire și acțiune, iar creditul și influența sa depindeau de trista austeritate a vieții sale. Toată datoria omului, de la cel mai umil până la cel mai distins dintre romani, era aceea de a-și menține casa în rânduială și de a fi servitorul supus al Statului.”

Se vede imediat că dacă vreun om mărturisea principiile și numele lui Hristos, aceasta însemna în mod virtual să se pună împotriva imperiului roman. A recunoaște pe Dumnezeu în felul în care S-a descoperit prin Isus Hristos ca fiind cea mai înaltă formă a binelui, era o trădare față de Statul roman. Așa ceva nu putea fi socotit de Roma decât un act de cea mai înaltă trădare, întrucât Statul roman reprezenta pentru romani cea mai înaltă formă a binelui. A susține că exista un bine mai înalt, punând astfel Roma pe o poziție subordonată, nu putea fi văzut de către mândria romană în altă lumină decât că o asemenea susținere era un afront direct adus demnității Romei, fiind subversivă față de Statul roman. În consecință, creștinii nu erau doar numiți „atei”, pentru motivul că tăgăduiau zeii, ci acuzația adusă împotriva lor înaintea tribunalelor era aceea de „înaltă trădare”, deoarece tăgăduiau dreptul Statului de a se amesteca în relația oamenilor față de Dumnezeu. Acuzația era aceea că erau „lipsiți de respect față de Cezari, inamici ai Cezarilor și ai poporului roman.”

Pentru creștin, cuvântul lui Dumnezeu spunea cu absolută autoritate: „Teme-te de Dumnezeu, și păzește poruncile Lui; aceasta este datoria oricărui om.” Ecles. 12:13. Pentru el, ascultarea de acest cuvânt prin credința în Hristos, era viața veșnică. Pentru el, aceasta era conduita care dovedea supunerea lui de bunăvoie față de Dumnezeu, cea mai înaltă formă de bine – un bine cu atât mai înalt decât acela al Statului roman, cu cât guvernarea lui Dumnezeu este mai presus de guvernarea Romei, și cu cât Dumnezeu este mai presus decât omul; cu cât cerul este mai sus decât pământul, cu cât eternitatea este mai mult decât timpul și cu cât interesele veșnice sunt de o mai mare valoare decât interesele vremelnice.

Romanii se considerau a fi nu doar cea mai măreață dintre toate națiunile și singura națiune care avea putere peste toate celelalte, dar mândria lor era de asemenea faptul că ei erau cei mai religioși dintre toate națiunile. Cicero îi elogia pe romani ca fiind cei mai religioși dintre toate națiunile, întrucât ei își întrețeseau religia în toate detaliile vieții.

„Ceremoniile închinării romane erau foarte elaborate și minuțioase, aplicându-se la fiecare aspect al vieții zilnice. Aceasta consta în jertfe, rugăciuni, festivaluri, și cercetarea, prin intermediul augurilor și haruspiciilor, a voinței zeilor și desigur a evenimentelor viitoare. Romanii se socoteau un popor extrem de religios, întrucât religia lor era conectată în mod atât de intim cu toate treburile casnice și ale Statului. ... În felul acesta religia se regăsea pretutindeni în viața publică a romanilor, prin festivalurile ei, și așeza un jug pe măsură asupra vieții private prin cerința de sacrificii, rugăciuni și augurii. Toate activitățile zilnice trebuiau conduse conform unui sistem bine stabilit de Colegiul Pontifilor. ... Dacă cineva ieșea la plimbare, exista o formă în care trebuia redată acea plimbare, dacă se urca în trăsură, o altă formă.” „Marile religii”, cap. 8.

Următorul extras din Gibbon ne va da o viziune clară asupra caracterului invaziv al riturilor și ceremoniilor religioase romane, și de asemenea ne arată cât de completă separare a produs mărturisirea religiei creștine a celui ce o mărturisea față de tot ceea ce aparținea treburilor Romei:

„Religia națiunilor nu era doar o doctrină speculativă predată în școli sau predicată în temple. Nenumăratele zeități și rituri ale Politeismului erau strâns întrețesute în orice circumstanță legată de afaceri sau de plăcere, a vieții publice sau private; și se părea imposibil să scapi de respectarea lor fără ca, în același timp, să renunți la relațiile comerciale, și la toate funcțiile și ocaziile de amuzament ale societății. ... Spectacolele publice erau o parte esențială a devoțiunii pline de voioșie a păgânilor, și se presupunea că zeii acceptă, ca o ofrandă de cea mai bună calitate, jocurile pe care domnitorul și poporul le celebrau în onoarea obiceiurilor lor specifice. Creștinul care, cu pioasă oroare evita urâciunile circului și

ale teatrului, se trezea înconjurat de capcane infernale la fiecare ocazie de petrecere ori de câte ori prietenii lui, invocând zeitățile ospitaliere, revărsau un torent de libațiuni spre încântarea tuturor. Atunci când mireasa, luptându-se cu o prefăcută neplăcere, era forțată cu pompă nupțială să treacă pragul noii sale locuințe, sau când trista procesiune mortuară se îndrepta domol spre locul de înmormântare, creștinul, în aceste ocazii deosebite, era constrâns să stea mai bine departe de persoanele dragi lui, decât să fie părtaș vinovăției inerente acelor ceremonii lipsite de pietate. Fiecare artă și fiecare meserie care avea vreo legătură cât de mică cu fabricarea sau împodobirea idolilor, era mânjită de pata idolatriei.

Ispitele periculoase care pândeau din toate părțile ca să ia prin surprindere pe credinciosul neatent, îl asaltau cu îndoită violență în ziua festivalurilor solemne. Cu atâta iscusință erau acestea aranjate și dispuse de-a lungul anului, încât superstiția avea întotdeauna aparența plăcerii, și adesea a virtuții. ... În zilele de festivitate generală, exista obiceiul din bătrâni ca oamenii să își împodobească ușile cu lămpi sau cu ramuri de lauri, și să-și încoroneze capetele cu ghirlande de flori.

Practica aceasta inocentă și elegantă ar fi putut fi tolerată ca o instituție doar civilă. Dar din nefericire, ușile se aflau sub protecția zeilor casei, laurul era pomul sacru al iubitorilor lui Daphne, iar ghirlandele de flori, deși erau în mod frecvent purtate ca simbol fie al bucuriei fie al întristării, fuseseră dedicate la originea lor în slujba superstiției. Creștinii aflați în situație critică, ce puteau fi convinși cu aceea ocazie să se conformeze cu moda acelei țări și cu poruncile magistratului, o făceau sub cele mai sumbre temeri de propriile muștrări de conștiință, de cenzura din partea bisericii, și de învinuirile răzbunării divine.”

Toate acestea dovedesc că pentru a mărturisi numele lui Hristos, persoana era constrânsă să renunțe la orice altă relație în viață. Creștinul nu putea participa la nunta sau la înmormântarea rudeniilor sale dragi, deoarece fiecare ceremonie era îndeplinită în relație cu zeii. El nu putea participa la un festival public din același motiv. Mai mult, nu putea scăpa fără să participe la un festival public, pentru că în zilele festivității publice, ușile caselor, lămpile

din apropierea lor, capetele locuitorilor din spatele lor, toate trebuiau împodobite cu lauri și ghirlande de flori, în onoarea zeitelor și zeilor imorali ai Romei. Dacă creștinul lua parte la aceste servicii, el aducea onoare zeilor așa cum făceau păgânii ceilalți. Dacă refuza să o facă, ceea ce trebuia să facă dacă voia să asculte de Dumnezeu și să onoreze pe Hristos, se făcea remarcat în ochii tuturor oamenilor, ai tuturor celor ce erau plini de gelozie aprinsă pentru respectul ce îl considerau datorat zeilor. De asemenea, făcând așa, creștinul nu se supunea legii romane, care porunea tuturor să facă toate acelea. În felul acesta el ajungea supus persecuției, ceea ce însemna moartea, întrucât legea spunea:

„Închină-te zeilor în toate lucrurile, potrivit cu legile țării tale, și constrânge-i pe toți ceilalți să facă la fel. Dar urăște și pedepsește pe cei care vor să introducă altceva străin obiceiurilor noastre în această privință.”

Și mai departe:

„Oricine introduce o religie nouă, a cărei tendință și caracter este necunoscut, prin care mințile oamenilor pot fi perturbate; dacă este o persoană de rang înalt, să fie exilat; iar dacă este fără rang, să fie pedepsit cu moartea.”

Aceasta era legea romană. Orice creștin, doar prin faptul că mărturisea creștinismul, se separa de toți zeii Romei, și de tot ceea ce se făcea în onoarea lor. Și totul se făcea în onoarea lor. Marea majoritate a primilor creștini erau din pătura de jos. Legea spunea că dacă cineva din pătura de jos introducea o nouă religie, să fie pedepsit cu moartea. Creștinii, întrucât introduceau o nouă religie și erau din pătura de jos, se supuneau morții și acceptau aceasta atunci când adoptau religia lui Hristos. Acesta este motivul pentru care Pavel și Petru, precum și o mulțime de alți creștini, au suferit moartea pentru numele lui Hristos. Aceasta era legea romană, și faptul că Roma dădea pe creștini la moarte, nu era socotit de către ea drept persecuție. Nici pentru un moment nu era admis că așa ceva ar fi fost persecuție. Nu era decât aplicarea legii. Statul Romei era suprem. Statul guverna în problemele religioase. Oricine se încumeta să nu se supună legii, trebuia să sufere penalitatea. Tot ceea ce făcea Roma, tot ceea ce afirma că face, era doar impunerea legii.

Dacă se acceptă principiul că Statul are dreptul să legifereze în probleme legate de religie, și să impună cu forța respectarea prevederilor religioase, atunci nimeni nu poate acuza niciodată imperiul roman pentru că a dat pe creștini la moarte. Nici nu se poate admite că felul în care s-a purtat cu creștinii a fost persecuție. Aplicarea unor legi drepte nu poate fi persecuție, oricât de sever ar acționa legea față de călcătorul de lege. A spânzura un ucigaș nu este persecuție. A-l vâna, chiar cu câini feroce, a-l aduce în fața justiției, nu este persecuție. De aceea, repet, aplicarea unor legi drepte niciodată nu poate fi persecuție. De aceea, dacă religia sau prevederile religioase ar fi un subiect potrivit pentru legislația guvernării civile, atunci nu a existat și nu poate exista persecuție religioasă. Datorită faptului că guvernele civile sunt conduse de majoritate, religia majorității trebuie în mod necesar să fie religia adoptată. Iar dacă legiferarea civilului în domeniul problemelor religioase ar fi ceva corect, majoritatea ar putea legifera în favoarea propriei religii. Astfel de legi adoptate în astfel de cazuri trebuie socotite legi drepte, iar aplicarea lor din acest motiv nu poate fi numită persecuție.

Dar toate acestea, împreună cu autoritatea și toate pretențiile imperiului roman, sunt măturate de principiul lui Hristos, principiu susținut atunci de oricine mărturisea numele lui Hristos – și anume că guvernarea civilă nu poate niciodată pe drept să aibă ceva de-a face cu religia sau cu obiceiuri religioase – că religia nu este un subiect de legislație pentru niciun guvern civil – că religia, mărturisirea unei religii, și ceremoniile religioase trebuie lăsate cu totul între individ și dumnezeul lui, pentru a se închina după cum îi dictează propria conștiință, - că numai lui Dumnezeu trebuie dat ceea ce este al lui Dumnezeu, în timp ce lui Cezar trebuie dat numai ceea ce este al Cezarului. Acesta este principiu stabilit de Hristos, principiu pe care, prin ucenicii Săi, l-a răspândit în toată lumea și pe care aceștia îl susțineau oriunde mergeau. Pentru principiul acesta creștinii și-au pierdut toate bunurile pământești, au îndurat chinuri de nedescris, și de bună voie și-au dat chiar viața. Mai mult, datorită stabilirii acestui principiu de către Isus Hristos, și datorită faptului că adevărații lui ucenici l-au susținut, avem noi astăzi drepturile și libertățile de care

ne bucurăm. Următorul extras din Lecky merită să fie scris cu litere de aur și păstrat în amintire cu mâhnire, dar cu eternă recunoștință:

„În rândul relatărilor autentice despre persecuțiile din partea păgânilor, există istorii care descriu, probabil mai viu decât orice altă descriere, atât josnicia cruzimii până la care se poate scufunda natura umană, cât și eroismul rezistenței la care poate ajunge ... Cele mai oribile cazuri de tortură relatate erau de obicei pricinuite fie de către populație, fie prin prezența lor în arenă. Citim despre creștini legați pe scaune de fier înroșit în foc, în timp ce duhoarea trupului lor mistuit pe jumătate se ridica în văzduh într-un fum sufocant; despre alții citim că erau sfâșiați până la oase cu ajutorul unor carapace prevăzute cu cârlige de fier; sau fecioare sfinte erau date pradă poftelor gladiatorului, sau la mila proxenetului; citim despre două sute douăzeci și șapte de convertiți trimiși cu o ocazie la mine, fiecare având tendoanele de la un picior retezate cu un fier înroșit în foc, și cu un ochi scos din orbită; despre focuri lăsate să ardă atât de încet încât victimele se chinuiau ore întregi în agonie; despre trupuri sfâșiate mădular cu mădular, sau stropite cu plumb topit; sau despre sare și oțet amestecate, turnate peste carnea vie ce sângera pe cremaliere; despre torturi prelungite și diversificate durând zile întregi. Din iubire pentru Învățătorul lor divin, pentru cauza despre care ei credeau că este dreaptă, bărbați, și chiar fete plâpânde, îndurau astfel de lucruri fără șovăire, în timp ce un singur cuvânt i-ar fi putut elibera de suferință. Orice opinie ne-am putea forma despre procedeele folosite de preoți în veacurile de mai târziu, aceasta nu poate împiedica reverența cu care ne aplecăm în fața mormântului martirului.” History of European Morals, cap. 3.

Toate acestea au fost îndurate de bărbați, femei, chiar și de fete plâpânde, pentru ca oamenii din veacurile viitoare să fie liberi. Toate acestea au fost îndurate pentru a susține principiul că guvernarea civilă nu poate de drept să aibă nimic de-a face cu religia. Toate acestea au fost îndurate pentru ca oamenii să fie liberi, și pentru ca toate generațiile viitoare să poată ști că este dreptul inalienabil al fiecărui suflet acela de a se închina lui Dumnezeu după cum îi dictează propria conștiință.

Capitolul 2

CE ESTE DATORAT LUI DUMNEZEU ȘI CE ESTE DATORAT CEZARULUI?

„Atunci, fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să prindă pe Isus cu vorba. Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu irodienii, care I-au zis: „Învățătorule, știm că ești adevărat și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne dar, ce crezi? Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?” Isus, care le cunoștea vicleșugul, a răspuns: „Pentru ce mă ispițiți, fățarnicilor? Arătați-mi banul birului.” Și ei i-au adus un ban. El i-a întrebat: „Chipul acesta și slovele scrise pe el ale cui sunt?” „Ale Cezarului,” i-au răspuns ei. Atunci, El le-a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Matei 22:15-21).

Prin aceste cuvinte Hristos a stabilit o distincție clară între Cezar și Dumnezeu, - între ceea ce este al Cezarului și ceea ce este al lui Dumnezeu; adică între puterea civilă și cea religioasă, și între ceea ce datorăm puterii civile și ceea ce datorăm puterii religioase. Ceea ce este al Cezarului trebuie să fie dat Cezarului; ceea ce este al lui Dumnezeu trebuie să fie dat numai lui Dumnezeu. Cu ceea ce este al lui Dumnezeu Cezarul nu are nimic de-a face. A spune că noi trebuie să dăm Cezarului ceea ce este al lui Dumnezeu, sau că trebuie să dăm lui Dumnezeu, prin Cezar, ceea ce este al lui Dumnezeu, înseamnă a denatura cuvintele lui Hristos și a le face fără înțeles. O astfel de interpretare nu poate decât să încurce vorbirea lui Isus, - adică tocmai ceea ce fariseii au căutat să facă.

Întrucât termenul de „Cezar” se referă la guvernarea civilă, este evident imediat că datoriile pe care le avem față de Cezar sunt datorii civile, în timp ce datoriile pe care le avem față de Dumnezeu sunt datorii cu totul morale sau religioase. Definiția dată de Webster spune că religia este:

„Recunoașterea lui Dumnezeu ca obiect al închinării, iubirii și ascultării.”

O altă definiție la fel de bună declară că religia este:

„Relația personală de credință și ascultare a omului față de Dumnezeu.”

Este evident, din acest motiv, că religia și datoriile religioase aparțin doar lui Dumnezeu; și pentru că ceea ce este al lui Dumnezeu trebuie să îi fie dat Lui și nu Cezarului, rezultă în mod inevitabil că, potrivit cuvintelor lui Hristos, guvernarea civilă nu poate niciodată, de drept, să aibă nimic de-a face cu religia – cu relația personală de credință și supunere a omului față de Dumnezeu.

O altă definiție care ne poate ajuta să facem distincția și mai evidentă, este aceea de moralitate, după cum urmează:

„Moralitatea – Relația de conformitate sau neconformitate cu adevăratul standard sau regulă morală ... Conformitatea unui act cu legea divină.”

Deoarece moralitatea este conformitatea unui act cu legea divină, este limpede că moralitatea aparține de asemenea doar lui Dumnezeu, și cu aceasta guvernarea civilă nu are nimic de-a face. La prima vedere aceasta poate părea o poziție extremă, dacă nu chiar una falsă; dar nu este. Este poziția corectă, așa după cum sperăm că oricine poate vedea dacă acordă subiectului puțină gândire atentă. Prima parte a definiției deja date, spune că moralitatea este „relația de conformitate sau neconformitate cu adevăratul standard sau regulă morală,” iar parte a doua a definiției arată că acest adevărat standard moral este legea divină. Apoi: Legea morală este definită ca:

„Voia lui Dumnezeu, în calitate de conducător moral suprem, cu privire la caracterul și conduita tuturor ființelor responsabile; regula de acțiune obligatorie pentru o conștiință sau natură morală.” „Legea morală este în mod sumar conținută în decalogul scris cu degetul lui Dumnezeu pe două table de piatră și dat lui Moise pe Muntele Sinai.”

Aceste definiții sunt în mod evident în acord cu Scriptura. Scriptura arată că cele zece porunci sunt legea lui Dumnezeu; că ele exprimă voia lui Dumnezeu; că ele aparțin conștiinței și judecă gândurile și intențiile inimii; și că ascultarea de aceste porunci este datoria pe care omul o datorează lui Dumnezeu. Scriptura spune: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile lui; aceasta este datoria oricărui om.” Ecles. 12:13.

Iar Mântuitorul spune: „Ați auzit că s-a spus celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide va cădea sub pedeapsa judecății.” Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „prostule!” va cădea sub pedeapsa soborului; iar oricine-i va zice „nebunule” va cădea sub pedeapsa focului gheenei.” Matei 5: 21, 22.

Apostolul Ioan, referindu-se la același lucru, spune: „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș.” 1 Ioan 3:15.

Din nou Mântuitorul spune: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „să nu preacurvești.” Dar eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” Matei 5:27, 28.

Ar putea fi date și alte ilustrații, dar acestea sunt suficiente pentru a dovedi că ascultarea față de legea morală este moralitate; că aceasta aparține de domeniul gândurilor și intențiilor inimii și, de aceea, prin însăși natura situației, este dincolo de posibilitatea de control exercitată de puterea civilă. A urî, este crimă; a pofti, este idolatrie; a avea gânduri necurate cu privire la o femeie, este adulter; - toate acestea sunt la fel de imorale, fiind violări ale legii morale, dar niciun guvern civil nu caută să pedepsească pe nimeni pentru ele. Un om își poate urî vecinul toată viața lui; poate pofti tot ce există pe pământ; poate avea gânduri murdare față de orice femeie pe care o vede – poate trăi astfel în toate zilele lui; dar atât timp cât acestea se mărginesc la gândurile lui, puterea civilă nu se poate atinge de el. Ar fi dificil să ne imaginăm o persoană mai lipsită de moralitate ca aceasta; cu toate acestea Statul nu îl poate pedepsi. Nici nu încearcă să-l pedepsească. Faptul acesta demonstrează din nou că în ce privește moralitatea sau imoralitatea, Statul nu are nimic de făcut.

Dar să mergem mai departe. Dacă ura omului îl conduce ca, fie prin cuvinte fie prin alte manifestări, să producă daune vecinului său, Statul îl va pedepsi. Dacă pofta omului îl conduce să pună mâna pe ceea ce nu este al lui, într-o tentativă de furt, Statul îl va pedepsi; dacă permite gândurilor murdare să-l conducă la o tentativă de viol asupra unei femei, Statul îl va pedepsi. Totuși, țineți minte că nici măcar atunci Statul nu îl pedepsește pentru imoralitatea lui, ci pentru că a încălcat codul civil. Imoralitatea este de domeniul inimii, și

poate fi măsurată numai de Dumnezeu. Statul nu pedepsește niciun om pentru că este imoral. Dacă ar face-o, ar trebui să pedepsească omul care urăște un al om, ca pe un ucigaș, deoarece potrivit adevăratului standard de moralitate, ura este o crimă. De aceea, este limpede că în fapt Statul nu pedepsește niciun om pe motivul că este imoral, ci doar pe motivul că nu a respectat codul civil. Statul nu poate pedepsi imoralitatea; dar trebuie să pedepsească încălcarea regulilor civile.

Distincția aceasta este arătată prin chiar termenul care desemnează Statul sau guvernul național: acesta este numit guvern civil. Nimeni nu se gândește să îl numească guvern moral. Guvernarea lui Dumnezeu este singura guvernare morală. Dumnezeu este singurul guvernator moral. Legea lui Dumnezeu este singura lege morală. Doar lui Dumnezeu îi aparține dreptul de a pedepsi imoralitatea, care este încălcarea legii morale. Guvernele constituite din oameni sunt guverne civile, nu morale. Guvernatorii oamenilor sunt guvernatori civili, nu morali. Legile Statelor și cele naționale sunt legi civile, nu morale. Autorităților guvernării civile le aparține datoria de a pedepsi încălcarea codului civil, încălcarea legii civile. Nu este de datoria lor să pedepsească imoralitatea. Aceasta aparține doar Autorului legii morale și al simțului moral, Aceluia care este singurul judecător al relației morale a omului. Toate acestea trebuie să fie văzute clar de oricine va cerceta în mod sincer subiectul, și sunt confirmate de definiția cuvântului „civil”, care este după cum urmează:

„Civil: Ceva ce ține de un oraș sau Stat, sau de un cetățean în relațiile pe care le are cu semenii lui de asemenea cetățeni, sau cu Statul.”

Din toate acestea se vede clar că noi datorăm Cezarului (guvernării civile) doar ceea ce este civil, și că datorăm lui Dumnezeu ceea ce este moral sau religios. Alte definiții arată același lucru. Spre exemplu, păcatul, așa cum este definit de Webster, este „orice violare a voii lui Dumnezeu;” iar după definiția Scripturii, „este încălcarea Legii.” Că Legea amintită aici este legea morală – cele zece porunci – este arătat în Romani 7:7: „Păcatul nu l-am

cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta dacă Legea nu mi-ar fi spus: „să nu poftești.”

Astfel, Scriptura arată că păcatul este o încălcare a legii care spune, „să nu poftești,” iar legea aceasta este legea morală.

Dar infracțiunea este o ofensă asupra legilor Statului. Definiția este după cum urmează:

„Infracțiunea este în mod strict o violare a legii umane sau divine; dar în limbajul actual, termenul este aplicat în mod uzual acțiunilor contrare legilor Statului.”

Așadar, statutele civile definesc infracțiunea, și au de-a face cu infracțiunea, dar nu cu păcatul; în timp ce statutele divine definesc păcatul, și au de-a face cu păcatul, dar nu cu infracțiunea.

Întrucât Dumnezeu este singurul guvernator moral, întrucât guvernarea Lui este singura guvernare morală, întrucât legea Lui este singura lege morală, și întrucât doar Lui îi revine sarcina de a pedepsi imoralitatea, în același fel modul de a promova moralitatea îi aparține numai lui. Moralitatea este conformitatea cu legea lui Dumnezeu; este ascultarea de Dumnezeu. Dar ascultarea de Dumnezeu trebuie să izvorască din inimă, în sinceritate și adevăr. Trebuie să fie așa, fiindcă altfel nu este ascultare. Căci, așa cum am arătat din cuvântul lui Dumnezeu, legea lui Dumnezeu judecă gândurile și intențiile inimii. Însă „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Prin călcarea legii, toți oamenii s-au făcut imorali. „De aceea, nimeni nu va fi socotit neprihănit (sau făcut moral) înaintea Lui prin faptele Legii (prin ascultare).” Romani 3:20. Întrucât toți oamenii s-au făcut imorali prin încălcarea legii lui Dumnezeu, din acest motiv niciun om nu poate ca prin ascultare de Lege să devină moral; deoarece această Lege este tocmai legea care îl declară imoral. Din acest motiv cerințele legii morale trebuie să fie satisfăcute, înainte ca omul să poată fi acceptat vreodată ca fiind moral fie de către Lege sau de către Autorul ei. Însă cerințele legii morale nu pot fi niciodată satisfăcute de o persoană imorală, și tocmai astfel de persoane sau făcut toți oamenii prin încălcarea legii. De aceea, este cert că oamenii nu pot deveni morali niciodată prin legea morală.

Din aceasta se vede la fel de sigur că dacă oamenii vor fi morali, aceasta trebuie să vină de la Autorul și Sursa moralității.

Tocmai aceasta este provizia pe care a făcut-o Dumnezeu. Deoarece „acum este arătată neprihănirea (moralitatea) lui Dumnezeu fără lege, fiind mărturisită de Lege și de profeți; și anume neprihănirea (moralitatea) lui Dumnezeu care vine prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred. Nu este nicio deosebire, căci toți au păcătuit (s-au făcut imorali), și au ajuns lipsiți de slava lui Dumnezeu (Rom. 3:21-23, KJV). Doar prin moralitatea lui Hristos poate omul să fie făcut moral. Iar moralitatea lui Hristos este moralitatea lui Dumnezeu, care ne este imputată datorită lui Hristos; iar noi o primim prin credința în Acela care este atât autorul cât și desăvârșitorul credinței noastre. După aceea, prin Duhul lui Dumnezeu, legea morală este scrisă din nou în inimă și în minte, sfîșind sufletul spre ascultare – spre moralitate. Astfel, și numai astfel, poate ajunge omul la moralitate; iar moralitatea aceasta este moralitatea lui Dumnezeu care se obține prin credința lui Isus Hristos; și nu există altă moralitate în lumea aceasta. De aceea, întrucât moralitatea izvorăște din Dumnezeu și este plantată în inimă de Duhul lui Dumnezeu prin credința în Fiul lui Dumnezeu, este demonstrat cu dovezile Scrierilor Sfinte, că doar lui Dumnezeu îi aparține promovarea moralității.

Așadar, întrucât Dumnezeu este singurul promotor al moralității, prin ce instrument lucrează El pentru a promova moralitatea în lume? Care corp l-a făcut El păstrătorul moralității în lume: biserica, sau puterea civilă, care? Biserica și numai biserica. Biserica este „biserica Dumnezeului celui viu.” Biserica este „stâlful și temelia adevărului.” Biserica este cea căreia El i-a zis: „mergeți în toată lumea și predicați evanghelia oricărei făpturi;” și „iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Prin biserică, prin predicarea lui Isus Hristos, este evanghelia „adusă la cunoștința neamurilor ca să le aducă la ascultarea credinței.” Nu există altă ascultare decât ascultarea credinței; nu există altă moralitate decât moralitatea credinței. De aceea este dovedit că bisericii, nu Statului, i-a fost încredințată păstrarea moralității în lume. Aceasta stabilește imediat răspunsul la întrebarea dacă i-a fost dat Statului să învețe moralitatea, sau religia. Statul nu poate învăța moralitatea sau religia. Nu are acreditare pentru aceasta. Duhul lui Dumnezeu și evanghelia

lui Hristos sunt ambele esențiale pentru predicarea moralității, dar niciuna dintre acestea nu i-a fost încredințată Statului, ci ambele au fost date bisericii.

Însă, cu toate că lucrarea acesta a fost încredințată bisericii, chiar și în această situație nu i s-a încredințat bisericii prerogativa de a răsplăti moralitatea sau de a pedepsi imoralitatea. Ea imploră, îndeamnă, convinge oamenii să se împace cu Dumnezeu; ea îi educă pentru a cunoaște principiile și practica moralității. Ei îi revine ca prin înduplecare morală sau cenzură spirituală, să păstreze puritatea și disciplina în rândul membrilor ei. Dar nu este de datoria ei nici să răsplătească moralitatea nici să pedepsească imoralitatea. Aceasta aparține doar lui Dumnezeu, întrucât fie că este vorba de moralitate sau de imoralitatea, izvorăște din sfaturile tainice ale inimii. Și pentru că doar Dumnezeu cunoaște inima, numai El poate măsura fie meritul, fie vinovăția implicată în orice chestiune legată de morală.

Prin aceasta este demonstrat că niciunui om, niciunei adunări sau organizații omenești, nu îi aparține dreptul de a pedepsi imoralitatea. Oricine încearcă să facă aceasta, uzurpă prerogativele lui Dumnezeu. Inchiziția este rezultatul logic inevitabil al oricărei pretenții că vreo adunare omenească ar putea pedepsi imoralitatea, deoarece, pentru a pedepsi imoralitatea, este necesar ca într-un anume fel să ajungi să cunoști gândurile și intențiile inimii. Papalitatea, afirmându-și dreptul de a constrânge oamenii să fie morali, și de a-i pedepsi pentru imoralitate, a avut crudul curaj de a duce principiul cel rău până la consecința lui logică. Urmărind acest principiu, s-a văzut că este esențial să ajungă să cunoască secretele din inimile oamenilor; și s-a descoperit că aplicarea cu sânge și torturii putea smulge de la oameni, în multe cazuri, o deplină confesiune a celor mai secrete îndemnuri din inimile lor. Din acest motiv tortura a fost stabilită drept mijlocul cel mai bine adaptat pentru a ajunge la obiectivul dorit. Atât timp cât oamenii încuviințează afirmația că ar fi de domeniul guvernării civile să impună prin lege moralitatea, este de prea puțin folos ca ei să condamne Inchiziția, deoarece un asemenea tribunal este doar rezultatul logic al acestei afirmații.

După toate aceste dovezi se poate stabili principiul limpede, pe care îl poate înțelege oricine, că guvernării civile îi aparțin doar lucrurile implicate de termenul care o definește: adică cele civile. Scopul unui guvern civil este civil, și nu moral. Funcția lui este de a păstra ordinea în societate, și de a face ca supușii lui să trăiască în deplină siguranță, păzindu-i de orice act de dezordine civică. Moralitatea îi aparține lui Dumnezeu; iar partea civică aparține Statului. Moralitatea trebuie să fie dată lui Dumnezeu; partea civică, Statului. „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” *

Unii ar putea întreba: „Dar puterea civilă nu impune respectarea poruncilor lui Dumnezeu, care spun – să nu furi, să nu ucizi, să nu comiți adulter, să nu depui mărturie mincinoasă? Nu pedepsește puterea civilă violarea acestor porunci ale lui Dumnezeu?” Răspuns: Puterea civilă nu impune respectarea acestor porunci, nici nu pedepsește violarea lor, în calitate de porunci ale lui Dumnezeu. Statul interzice crima, jaful și sperjurul, și același Stat interzice adulterul, dar nu în calitate de porunci ale lui Dumnezeu. Din vremuri imemorabile, guvernări care nu au știut nimic despre Dumnezeu, au interzis aceste lucruri. Dacă puterea civilă ar încerca să impună toate acestea în calitate de porunci ale lui Dumnezeu, ar trebui să pedepsească drept ucigaș pe omul care urăște un alt om; ar trebui să pedepsească drept sperjur pe omul care dă naștere la zvonuri false; ar trebui să pedepsească drept adulter persoana care are gânduri necurate; ar trebui să pedepsească drept hoț pe omul care ar dori să își păcălească aproapele; deoarece toate acestea constituie violări ale poruncilor lui Dumnezeu. De aceea, dacă Statul ar fi să impună respectarea acestora ca porunci ale lui Dumnezeu, ar trebui să pedepsească gândurile și intențiile inimii, lucruri care nu se află sub jurisdicția niciunei puteri pământești. Este clar că orice putere pământească ce ar încerca să facă așa ceva, prin aceasta s-ar pune în locul lui Dumnezeu, și I-ar uzurpa prerogativele.

Mai mult de atât, un astfel de efort ar fi o încercare de a pedepsi păcatul, întrucât încălcarea legii lui Dumnezeu este păcat. Dar păcatele pot fi iertate în urma pocăinței, și Dumnezeu nu pedepsește păcătosul pentru violarea legii Sale, odată ce păcatele îi

sunt iertate. Acum, dacă puterea civilă și-ar lua sarcina de a impune respectarea legii lui Dumnezeu, nu ar putea în dreptate să aplice legea în dreptul călcătorului de lege pe care Dumnezeu l-a iertat. De exemplu, să zicem că un om fură douăzeci de dolari de la aproapele lui, este arestat, urmărit penal și găsit vinovat. Dar să zicem că între momentul în care a fost găsit vinovat și momentul executării sentinței, omul se pocăiește, fiind iertat de Dumnezeu. Acum este socotit de Domnul ca și cum nu ar fi călcat niciodată legea lui Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu nu îl mai învinuiește de acea fărădelege. Dar pentru că este legea lui Dumnezeu cea pe care legea civilă a pornit să o aplice, puterea civilă trebuie de asemenea să îl ierte, să îl socotească nevinovat, și să îi dea drumul să plece liber. Mai mult de atât, porunca lui Dumnezeu spune: „dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l. Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: „Îmi pare rău!”, să-l ierți.” Dacă ar fi ca guvernul civil să aplice legea lui Dumnezeu când un om fură sau comite sperjur sau orice formă de violență, și este arestat, dacă omul spune: „Îmi pare rău,” el trebuie să fie iertat; dacă o face din nou, fiind din nou arestat, și din nou spune: „Îmi pare rău”, trebuie să fie iertat. Și dacă comite fapta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi spune „Îmi pare rău,” trebuie să fie iertat. Se vede imediat că un astfel de sistem ar fi complet distructiv pentru guvernarea civilă. Chiar și numai aceasta demonstrează în mod concludent că niciun guvern civil nu poate avea vreodată ceva de-a face pe drept cu impunerea poruncilor lui Dumnezeu ca arate, sau cu a face din Biblie codul legilor sale.

Guvernarea lui Dumnezeu poate fi susținută prin iertarea păcătosului până la extrem, deoarece jertfa lui Hristos a făcut provizii pentru „a mântui în mod desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El; fiindcă El trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei.” Dar în cadrul guvernării civile, dacă omul fură, sau comite orice altă infracțiune, fiind cercetat și găsit vinovat, faptul că Domnul îl iartă nu schimbă cu nimic situația; el trebuie să fie pedepsit.

Următoarele remarci ale Prof. W.T. Harris, fost superintendent al școlii publice din orașul St. Louis, sunt demne de o atentă considerație în legătură cu aceasta:

„O infracțiune, sau încălcare a justiției, este o faptă a individului pe care Statul, prin actele sale judiciare, o întoarce asupra individului. Statul furnizează măsuri pentru infracțiuni și pedepsește delictenții după cum merită. Mintea judiciară este o minte care cântărește lucrurile, o minte punitivă, deoarece este formată de justiția care vede că fapta fiecărui om se va întoarce asupra, fie ca să-i aducă binecuvântarea fie blestemul însoțit de durere. Păcatul este o încălcare a legii sfînțeniei, o decădere din starea de asemănare cu imaginea divină, și această decădere refuză totalmente să fie măsurată. Este o moarte de dimensiuni infinite să aluneci din starea de reflectare a divinității. Pentru un păcat nu se poate ispăși cu nicio pedeapsă finită, ci doar (așa cum ne învață revelația) cu un act divin de jertfă ... Ar fi distrugător pentru Stat să încerce să trateze infracțiunile ca păcate, și să le ierte în cazul pocăinței. Aceasta ar impune sistemului judiciar datoria de a merge dincolo de actul în sine, până la dispoziția sau structura minții, în adâncul personalității. Dar atât timp cât fapta nu este concretizată într-un act, nu aparține societății, ci doar individului și lui Dumnezeu. Nicio instituție umană nu poate merge dincolo de actul în sine, încercând să trateze la modul absolut cu substanța libertății spirituale a omului ... Păcatul și infracțiunea nu trebuie să fie confundate, nici nu trebuie ca aceeași faptă să fie socotită drept infracțiune și păcat de către aceeași autoritate. Priviți-o ca infracțiune, și poate fi pedepsită pe măsură. Legea nu urmărește ucigașul dincolo de spânzurătoare. El a ispășit cu viața pentru crima sa. Dar păcatul cel mai neînsemnat, chiar dacă este departe de a fi o crimă, ca de exemplu mânia unui om față de fratele său, o mânie care nu se concretizează în acte de violență, ci este zăvorâtă în inimă, - un astfel de păcat non-criminal va expulza sufletul pentru totdeauna din cer, în afară de cazul în care este anihilat printr-o pocăință sinceră.”

Punctele deja prezentate în acest capitol sunt probabil suficiente aici pentru a ilustra principiul enunțat în cuvântul lui Hristos. Și măcar că acest principiu este limpede și ușor de acceptat

de mintea serioasă, simplă a fiecărui om, totuși, datorită ambiției egoiste a oamenilor, lumea a avut nevoie de mult timp să învețe și să accepte adevărul cuprins în lecție. Guvernul Statelor Unite este primul și singurul guvern din istorie, bazat pe principiul stabilit de Hristos. În Articolul VI al Constituției naționale, națiunea aceasta spune că „nicio cerință religioasă nu va fi cerută vreodată drept calificare pentru o funcție sau poziție de încredere publică în serviciul Statelor Unite.” Printr-un amendament (în primul amendament la Constituție) care prezintă cu mai mare certitudine adoptarea acestui principiu, este declarat: „Congresul nu va face nicio lege cu privire la un stabiliment al religiei, sau pentru interzicerea liberei exercitări a acesteia.”

Primul amendament a fost adoptat în anul 1789, de primul Congres care s-a întrunit pe baza Constituției. În 1796 s-a încheiat un tratat cu Tripoli, în care s-a declarat (Articolul II) că „Guvernul Statelor Unite ale Americii nu este în niciun sens fondat pe religia creștină.” Tratatul acesta a fost structurat de un fost cleric congregaționalist, și a fost semnat de președintele Washington. Nu din lipsă de respect față de religie sau față de creștinism au fost puse aceste clauze în Constituție, și cealaltă inserată în tratat. Dimpotrivă, au făcut-o numai și numai datorită respectului pe care îl aveau față de religie și față de religia creștină în mod deosebit, socotind-o ca fiind dincolo de jurisdicția guvernării civile, aparținând doar conștiinței, și rămânând în întregime între individ și Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care națiunea aceasta a fost fundamentată constituțional potrivit principiului lui Hristos care cere oamenilor să dea Cezarului doar ce este al Cezarului, și îi lasă cu totul liberi să dea lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu, dacă aleg să facă aceasta, după cum aleg să o facă, și când aleg să o facă. Sau, după cum s-a exprimat Washington însuși, ca replică la o adresă legată de subiectul legislației religioase:

„Orice om care se comportă ca un bun cetățean, dă socoteală numai lui Dumnezeu pentru credința lui religioasă, și trebuie să fie protejat în închinarea lui față de Dumnezeu, potrivit cu ceea ce îi dictează propria conștiință.”

Nu putem încheia acest capitol într-un mod mai potrivit decât cu următorul omagiu adus de George Bancroft acestui principiu cuprins în cuvintele lui Hristos, și în Constituția americană:

„În statele cele mai timpurii cunoscute în istorie, guvernarea și religia erau una, fiind indivizibile. Fiecare stat și-a avut zeitatea specifică, și adesea aceste zeități protectoare, una după alta, puteau fi înfrânte în bătălii pentru a nu se mai ridica niciodată. Războiul Peloponezian s-a iscat dintr-o ceartă cu privire la un oracol. Roma, atunci când acorda cetățenie celor pe care îi cucerise, introducea în același fel, și din motive bine gândite pentru vremea aceea, închinarea zeilor acestora. Nimeni nu se gândea să revendice religia pentru conștiința individului, până când o voce din Iudea, a deschis drumul unei epoci mărețe în viața omenirii, stabilind o religie pură, spirituală și universală pentru toată omenirea, poruncind să se dea Cezarului doar ceea ce este al Cezarului. Regula aceasta a fost menținută în tot timpul copilăriei evangheliei pentru toți oamenii. Nu la mult timp după ce religia creștină a fost adoptată de conducătorul imperiului roman, ea a fost lipsită de caracterul ei universal, fiind subjugată printr-o legătură profană cu statul profan. Lucrurile au continuat așa până când națiunea cea nouă – cea mai puțin mânjită de batjocura stearpă a optsprezece secole, cu cea mai multă credință în creștinism dintre toate popoarele din vremea aceea, moștenitorul principal al Reformei în formele ei cele mai curate, - când i-a venit vremea să fondeze un guvern al Statelor Unite, a refuzat să trateze credința ca pe o chestiune ce poate fi reglementată de un corp organizat, sau care poate avea la conducere un monarh sau un Stat.

Revendicând dreptul la individualitate chiar și în religie, de fapt în religie mai presus de orice, noua națiune a avut curajul de a da, în relațiile ei față de Dumnezeu, exemplul acceptării principiului poruncit în mod divin de Dumnezeu mai întâi în Iudea. Ea a lăsat administrarea lucrurilor vremelnice pe seama puterilor vremelnice; iar Constituția Americană, în armonie cu populația diferitelor State, a oprit Guvernului Federal puterea de a invadea căminul rațiunii, citadela conștiinței, sanctuarul sufletului. A făcut aceasta nu din indiferență, ci pentru ca Duhul nemărginit al adevărului etern să

poată acționa în libertatea, în puritatea și puterea Lui. - „History of the Formation of the Constitution”, ultimul capitol.

Astfel, Constituția Statelor Unite așa cum este ea, constituie singurul monument din toată istoria, reprezentând principiul pe care l-a stabilit Hristos pentru guvernele pământești. Sub această Constituție, în libertate, civilă și religioasă, în lumină și în progres, națiunea acesta stă pe bună dreptate ca un far luminos pentru lume, de o sută de ani.

*(pag. 24) Există un sens ajustat în care este folosit termenul de moralitate, în care face referire doar la relațiile oamenilor cu semenii; cu referire la acest mod de a vedea moralitatea, uneori se spune că puterea civilă trebuie să impună moralitatea pe bază civilă. Dar moralitatea pe bază civilă nu este decât civică, iar impunerea moralității pe bază civilă nu este decât impunerea atitudinii civice, nu altceva. Fără Inchiziție este imposibil ca un guvern civil să-și întindă jurisdicția dincolo de problemele civile, sau să impună altceva decât ceea ce este legat de aspectele civile.

Capitolul 3

STĂPÂNIRILE CARE SUNT

Pentru a sprijini ideea că guvernele civile ar avea dreptul de a acționa în problemele ce aparțin lui Dumnezeu, este citat textul din Scriptură care spune că „stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu.” Pasajul se găsește în Romani 13:1. Primele două versete ale capitolului sunt devotate acestui subiect, arătând că stăpânirile sau autoritățile care există sunt rânduite de Dumnezeu, și impunând creștinilor, ca și fiecărui om de fapt, datoria supunerii cu respect față de guvernarea civilă. Pasajul în întregime sună după cum urmează:

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivește stăpânirii se împotrivește rânduielii puse de Dumnezeu, și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea trebuie să fii supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plățiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții a împlinit Legea. De fapt: „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poftești” și orice poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta: „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Este ușor de văzut că pasajul acesta este o expunere a cuvintelor lui Hristos: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului.” În porunca Mântuitorului de a da Cezarului ceea ce este al Cezarului se cuprinde o clară recunoaștere a legitimității guvernării civile și a faptului că guvernarea civilă are pretenții pe care suntem datori să le

recunoaștem, și că există lucruri pe care datoria ni le cere să le acordăm guvernării civile. Acest pasaj din Romani 13 declară același lucru prin alte cuvinte: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt au fost rânduite de Dumnezeu.”

Cuvintele Mântuitorului au fost rostite cu ocazia unei întrebări referitoare la tribut. „Se cade să plătim bir Cezarului, sau nu?” Romani 13:6 se referă la același lucru, afirmând: „Tot pentru aceasta să plățiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta.” Răspunzând întrebării puse de farisei cu privire la tribut, Hristos a spus: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului.” Romani 13:7, atingând același gând, spune: „Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul, cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.” Referințele acestea susțin ceea ce am declarat, - că porțiunea aceasta din Scriptură (Romani 13:1-9) este un comentariu divin al cuvintelor lui Hristos din Matei 22:17-21).

În capitolul anterior am văzut cu ajutorul mai multor dovezi că guvernarea civilă nu are nimic de-a face cu lucrurile ce aparțin lui Dumnezeu. Dacă argumentarea cuprinsă în acest capitol este corectă, atunci Romani 13:1-9, fiind comentariul Domnului asupra cuvintelor ce constituie baza acestei argumentări, ar trebui să confirme poziția susținută în capitol. Ceea ce și face.

Pasajul din Romani se referă mai întâi la guvernarea civilă, autoritățile mai înalte, - nu la stăpânirea cea mai înaltă, ci la stăpânirile care sunt. Apoi vorbește despre conducători ca despre cei ce poartă sabia și au dreptul la bir. După aceea poruncește să fie dat birul celui căruia îi este datorat birul, și spune: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.” În continuare se referă la poruncile a șasea, a șaptea, a opta, a noua și a zecea, după care spune: „și orice altă poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Există și alte porunci în legea aceasta la care face Pavel referire. Atunci de ce a spus el „și orice altă poruncă mai poate fi se

cuprind în porunca aceasta: „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși?” Există și primele patru porunci ale aceleiași Legi, de pe prima tablă, poruncile care spun: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine; să nu-ți faci chip cioplit, sau vreo asemănare; să nu iei în deșert numele Domnului, Dumnezeului tău; adu-ți minte de ziua Sabatului ca să o sfințești.” Înseamnă că există și o altă poruncă în care se cuprind toate acestea, și anume: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta, și cu toată puterea ta.”

Pavel știa foarte bine de existența acestor porunci. De ce, dar, a spus: „și orice altă poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”? Răspuns: pentru că scria despre cuvintele Mântuitorului ce se referă la datoriile noastre față de guvernarea civilă.

Datoriile noastre în ce privește guvernarea civilă au de-a face doar cu guvernarea și cu semenii noștri, întrucât autoritățile guvernării civile au de-a face cu oamenii numai în ce privește relațiile dintre ei și relația lor cu guvernarea. Cuvintele Mântuitorului în legătură cu același subiect, au făcut o separare completă între ceea ce ține de Dumnezeu și ceea ce ține de guvernarea civilă – de stăpânirile care sunt. De aceea Pavel, deși știa bine că există și alte porunci, a spus: „și orice altă poruncă mai poate fi se cuprind în porunca aceasta: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Cu alte cuvinte, dacă mai intervine vreo poruncă în relația dintre om și guvernarea civilă, se cuprinde în porunca: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Aceasta dovedește că autoritățile care sunt, deși sunt rânduite de Dumnezeu, sunt rânduite de El doar în cele privitoare la relația omului cu semenii săi, și numai în acestea.

Mai mult, întrucât în relatarea aceasta divină privitoare la datoriile oamenilor față de autoritățile care sunt, nu există nicio referire la prima tablă a Legii, înseamnă că autoritățile care sunt, deși sunt rânduite de Dumnezeu, nu au nimic de-a face cu relațiile dintre oameni și Dumnezeu.

Întrucât cele zece porunci conțin întreaga datorie a omului, și întrucât în enumerarea scripturistică a datoriilor oamenilor față de stăpânirile care sunt, nu există nicio mențiune la cele cuprinse pe

prima tablă a Legii, înseamnă că niciuna dintre datoriile poruncite pe prima tablă a Legii lui Dumnezeu nu este datorată de oameni autorităților existente. Altfel spus, autoritățile existente, deși rânduite de Dumnezeu, nu sunt rânduite de Dumnezeu să aibă ceva de-a face măcar cu o singură îndatorire poruncită în vreuna din primele patru porunci din decalog. Acestea sunt îndatoriri pe care oamenii le datorează lui Dumnezeu, și cu acestea, autoritățile existente, în mod legitim nu au nimic de-a face, deoarece Hristos a poruncit să fie dat lui Dumnezeu – nu Cezarului, nici prin Cezar – ceea ce este al lui Dumnezeu.

Acest lucru este confirmat de alte pasaje din Scriptură:

„La începutul domniei lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, a fost rostit către Ieremia, din partea Domnului, următorul cuvânt: Așa mi-a vorbit Domnul: „Fă-ți niște legături și niște juguri și puneți-le la gât. Trimite-le împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratului copiilor lui Amon, împăratului Tirului și împăratului Sidonului, prin trimișii care au venit la Ierusalim, la Zedechia împăratul lui Iuda. Și spune-le să spună stăpânilor lor: Așa vorbește Domnul oștirilor, Împăratul lui Israel. Iată ce să spuneți stăpânilor voștri: „Eu am făcut cerul și pământul, pe oameni și dobitoacele care sunt pe pământ, cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu cel întins, și dau pământul cui Îmi place. Acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să-i fie supuse. Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui și o vor supune neamuri puternice și împărați mari. Dar dacă un popor sau o împărăție nu se va supune lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și nu-și va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, voi pedepsi pe poporul acela cu sabie, cu foamete și cu ciumă, zice Domnul, până îl voi nimici prin mâna lui.” (Ieremia 27:1-8).

În pasajul acesta este arătat limpede că stăpânirea lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a fost rânduită de Dumnezeu; și a fost rânduită nu doar lui Nebucadnețar ci și fiului său, precum și fiului fiului său. Cu alte cuvinte, stăpânirea imperiului Babilonian, ca stăpânire imperială, a fost rânduită de Dumnezeu. Nebucadnețar a

fost numit clar de Dumnezeu, „robul Meu”, iar Domnul spune „acum dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului.” În plus El spune că „dacă un popor sau o împărăție nu se va supune lui Nebucadnețar, și nu-și va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, voi pedepsi pe poporul acela.”

Să vedem acum dacă stăpânirea aceasta a fost rânduită de Dumnezeu în lucruri care țin de Dumnezeu. În al treilea capitol din Daniel ni se spune că Nebucadnețar a construit un chip imens din aur, l-a ridicat pe câmpia Dura, și a adunat pe toți domnitorii, guvernatorii, cârmuitorii, judecătorii, vistiernicii, legiuitorii și pe toate căpeteniile ținuturilor, pentru consacrarea chipului. Cu toții stăteau în picioare în fața chipului ce fusese ridicat. Atunci un crainic a strigat cu glas tare:

„Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins.”

În ascultare de porunca aceasta, toți oamenii s-au aruncat cu fața la pământ și s-au închinat în fața chipului, mai puțin trei evrei: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Neascultarea lor a fost raportată lui Nebucadnețar. Acesta a poruncit să fie aduși înaintea lui și i-a întrebat dacă în mod intenționat nu au ascultat ordinul său. Apoi le-a repetat el însuși porunca.

Bărbații aceștia știau că fuseseră puși sub stăpânirea împăratului Babilonului de către Domnul Însuși. Lucrul acesta nu fusese profețit doar de Isaia (cap. 39), ci și de Ieremia. La asediul final asupra Ierusalimului, Domnul a spus poporului să se supună împăratului Babilonului, și a spus că oricui se va supune îi va merge bine; iar cine nu se va supune va avea necazuri. Cu toate acestea, cei trei, deși știau toate acestea, au răspuns lui Nebucadnețar astfel:

„Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și, chiar de nu ne va

scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat.!”

Atunci, bărbații aceștia au fost aruncați în cuptorul aprins, încălzit de șapte ori mai mult decât ar fi trebuit să fie. Însă, brusc Nebucadnețar s-a ridicat repede, înspăimântat, și a zis sfetnicilor săi: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?” Ei au răspuns împăratului: „Negreșit, împărate!” Dar el a zis din nou: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați, și chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei.” Bărbații au fost chemați să iasă afară.

Apoi „Nebucadnețar a luat cuvântul și a zis: „Binecuvântat să fie Dumnezeuul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!”

Aici avem demonstrate următoarele fapte: Mai întâi, Dumnezeu a dat stăpânire împărăției Babilonului; în al doilea rând, a permis ca poporul Lui să fie supus acestei stăpâniri; în al treilea rând Și-a apărat poporul printr-o minune extraordinară de sub o anumită exercitare a puterii acelei stăpâniri. Se contrazice Dumnezeu, sau se opune Lui Însuși? Departe de El aceasta. Atunci, ce dovedește acest caz? Dovedește în mod concludent că aici a avut loc o anulare a exercitării stăpânirii pe care Dumnezeu o dăduse. Prin aceasta este demonstrat că stăpânirea împărăției Babilonului, deși a fost rânduită de Dumnezeu, nu a fost rânduită pentru scopul în care acum era exercitată; și că, deși a fost rânduită de Dumnezeu, nu a fost rânduită spre a fi autoritatea în lucrurile ce au de-a face cu Dumnezeu sau în cele ce țin de conștiința oamenilor. Întâmplarea aceasta a fost scrisă pentru învățătura generațiilor ulterioare, și pentru avertizarea noastră, a celor peste care vine sfârșitul lumii.

Un alt exemplu: Am citit mai sus că stăpânirea Babilonului a fost dată lui Nebucadnețar, fiului său și fiului fiului său, și că toate neamurile aveau să slujească Babilonului până îi va veni vremea, și că apoi îl vor supune neamuri puternice și împărați mari. Alte profeții arată că Babilonul urma să fie atunci distrus. Ieremia 51:28 spune ca împărății Mediei, și toată țara lor, împreună cu cârmuitorii și toate

căpeteniile lor să se pregătească împotriva Babilonului spre a-l distruge. Isaia 21:2 arată că Persia (Elamul) va însoți Media la distrugerea Babilonului. Isaia 45:1-4 îl numește pe Cir conducător al forțelor, cu mai bine de o sută de ani înainte de a se naște, și cu o sută șaptezeci și patru de ani înainte de venirea vremii. Iar despre Cir, profetul a spus din partea Domnului: „Eu am ridicat pe Cir în dreptatea Mea și voi netezi toate cărările înaintea lui. El îmi va zidi iarăși cetatea și va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri, zice Domnul oștirilor.” (Isaia 45:13). Dar în lupta de cucerire a Babilonului, Cir a fost doar conducătorul forțelor. Împărăția și domnia au fost date lui Darius, Medul. Știm aceasta pentru că Daniel a spus lui Belșatar, în noaptea în care a căzut Babilonul: „împărăția ta este împărțită și dată mezilor și perșilor.” (KJV). Apoi textul relatează: „chiar în noaptea aceea, Belșatar, împăratul caldeenilor, a fost omorât. Și a pus mâna pe împărăție Darius Medul.” Despre acesta citim în Daniel 11:1, cuvintele îngerului Gabriel adresate profetului: „În anul dintâi al lui Darius Medul, eram și eu la el, ca să-l ajut și să-l sprijin.” (Traducerea KJV spune – ca să-l confirm și să-l întăresc).

Așadar nu este nici umbră de îndoială că stăpânirea Mediei și Persiei a fost rânduită de Dumnezeu. Darius l-a făcut pe Daniel primul ministru al imperiului. Dar un anumit număr dintre căpetenii și dregători, invidioși din cauza poziției acordate lui Daniel, au încercat să-i submineze poziția. După încercări serioase de a găsi ceva ca să-l acuze în ce priveau treburile împărăției, au fost obligați să spună că în conduita lui nu era nicio greșeală și nicio falsitate. Atunci ei au spus: „Nu vom găsi niciun cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului lui.” Așa că s-au dus cu toții înaintea împăratului și i-au spus că toate căpeteniile împărăției, îngrijitorii, dregătorii, sfetnicii și cârmuitorii s-au sfătuit împreună ca să se dea o poruncă împărătească însoțită de un decret, care să spună că oricine va înălța timp de treizeci de zile rugăciuni către vreun dumnezeu sau către vreun om, afară de împărat, să fie aruncat în groapa cu lei. Fără a suspecta pe cine țintesc ei, Darius a semnat decretul. Daniel a știut că decretul a fost dat, și semnat de împărat. Este greu de crezut că nu ar

fi știut, deoarece era prim ministru. Cu toate acestea, deși știa totul, s-a dus în camera sa și, cu ferestrele deschise spre Ierusalim, a continuat să îngenuncheze de trei ori pe zi și să înalțe rugăciuni și laude lui Dumnezeu, cum făcea și mai înainte. Nici măcar nu a închis ferestrele. Nu a acordat nicio atenție decretului, deși acesta interzicea ceea ce făcea el sub pedeapsa de a fi aruncat la lei. El înțelegea prea bine că deși stăpânirea Mediei și Persiei fusese rânduită de Dumnezeu, nu a fost rânduită pentru a se amesteca în chestiunile pe care el le datora doar lui Dumnezeu.

După cum era de așteptat, cei care au acționat pentru adoptarea decretului l-au găsit rugându-se și chemând pe Dumnezeul lui. De îndată aceștia au mers la împărat, amintindu-i că semnase un decret prin care se poruncește ca oricine va înălța vreo rugăciune unui dumnezeu sau om, în afară de împărat, să fie aruncat în groapa cu lei. Împăratul a recunoscut că faptul este adevărat și că, potrivit legii mezilor și perșilor, nu se poate schimba. Atunci i-au spus că Daniel nu ținea cont de împărat, nici de decretul care fusese semnat, ci își înălța rugăciunile de trei ori pe zi. Pe dată împăratul a înțeles că fusese prins în cursă; dar nu era niciun mijloc de scăpare. Cei ce făceau presiuni asupra lui, îi puneau legea în față, spunând: „Știi împărate, că, după legea mezilor și perșilor, orice oprire sau orice poruncă întărită de împărat nu se poate schimba!” Nu se putea face nimic. Decretul, fiind lege, trebuia pus în aplicare. Daniel a fost aruncat în groapa cu lei. În dimineța următoare, împăratul s-a apropiat de groapă, chemându-l pe Daniel, iar Daniel i-a răspuns: ”Veșnic să trăiești, împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău.”

În felul acesta, Dumnezeu a arătat din nou că deși stăpânirile existente sunt rânduite de Dumnezeu, nu sunt rânduite pentru a acționa în chestiuni care țin de relația dintre oameni și Dumnezeu. Cuvintele lui Hristos sunt o declarație categorică în acest sens, iar Romani 13:1-9 este o expunere mai detaliată a principiului.

Haideți să privim puțin chestiunea aceasta din punctul de vedere al unei judecății sănătoase. Desigur, tot ce spunem este

ancorat în realitate, dar haideți să spunem și aceasta în plus: „Într-o societate, fiecare individual renunță la anumite drepturi, și în schimbul acestei renunțări, i se asigură beneficierea de alte drepturi referitoare la protecția persoanei și proprietății sale, fără de care societatea nu poate exista.”

Eu am dreptul de a-mi proteja persoana și proprietatea față de orice invadare. Orice altă persoană are același drept. Dar dacă dreptul acesta ar fi să fie exercitat în toate cazurile de către oricine, atunci, având în vedere starea actuală a naturii umane, mâna fiecăruia ar fi împotriva semenului său. Aceasta este anarhie, și într-o asemenea stare de lucruri societatea nu poate exista. Să presupunem că o sută de oameni sunt duși împreună într-un anumit loc în care nu există o ordine instituționalizată. Fiecare are toate drepturile. Dar dacă trebuie ca fiecare individ să-și exercite drepturile de autoapărare, are asigurat doar acel grad de protecție pe care și-l poate furniza singur, ceea este extrem de puțin. De aceea, se pun toți laolaltă și fiecare își cedează dreptul individual corpului comun, iar în schimbul acestei cedări, primește puterea tuturor pentru protecția sa. Primind astfel ajutorul celorlalți nouăzeci și nouă pentru a fi protejat față de încălcarea drepturilor sale, el beneficiază de o securitate în ce privește drepturile persoanei și proprietății de o sută de ori mai mare decât dacă nu și-ar fi cedat dreptul individual.

Dar, ce stare a lucrurilor poate fi concepută printre oameni, care să justifice o cedare din partea omului a dreptului său de a crede? Ce ar putea primi în schimb, ca echivalent? Dacă își cedează dreptul de a crede, în mod virtual își cedează dreptul de a gândi. Dacă își cedează dreptul de a crede, cedează totul, și este imposibil să primească un echivalent în schimb, pentru că își cedează chiar sufletul. Viața veșnică depinde de credința în Domnul Isus Hristos, iar omul care renunță la dreptul său de a crede, renunță la viața veșnică. Scriptura spune: „Cu mintea slujesc Legii lui Dumnezeu.” Un om care renunță la dreptul său de a crede, renunță la Dumnezeu. În consecință, niciun om, nicio asociație sau organizație omenească, nu poate cere nimănui să-și cedeze dreptul de a crede. Fiecare om are, în fața oricărei organizări omenești, dreptul de a crede după cum îi place. Iar dreptul acesta, atât timp cât este protestant, atât timp cât

este creștin, de fapt, atât timp cât este om, nu-l poate ceda niciodată și nici nu îl va ceda.

O altă chestiune importantă de discutat aici, este: Stăpânirile existente, cum sunt rânduite de Dumnezeu? Sunt rânduite în mod direct și miraculos, sau în mod providențial? Am văzut din Scriptură că stăpânirea lui Nebucadnețar ca împărat al Babilonului, a fost rânduită de Dumnezeu. A trimis Dumnezeu un profet sau preot să îl ungă împărat? Sau a trimis un mesager ceresc, așa cum a făcut în cazul lui Moise sau Ghedeon? Nebucadnețar nu a devenit împărat nici pentru că era fiul tatălui său, care a fost împărat. Cum a ajuns tatăl său împărat? În anul 625 î.Hr., Babilonia era doar o provincie din imperiul asirian. Media era altă provincie. Ambele s-au revoltat în același timp. Împăratul Asiriei a dat lui Nabopolassar comanda peste o forță armată apreciabilă, și l-a trimis spre Babilonia pentru a înăbuși revolta, în timp ce el personal conducea alte forțe spre Media pentru a reprima insurecția de acolo. Nabopolassar și-a făcut treaba atât de bine în Babilonia încât împăratul Asiriei l-a răsplătit cu comanda acelei provincii, acordându-i titlul de rege al Babilonului. Observăm că Nabopolassar și-a primit stăpânirea de la împăratul Asiriei. Împăratul Asiriei a primit-o de la tatăl său, Assurbanipal. Assurbanipal a primit-o de la tatăl său, Esar-Hadon. Esar-Hadon a primit-o de la tatăl său Senaherib. Senaherib a primit-o de la tatăl său, Sargon. Iar Sargon a primit-o cu ajutorul trupelor sale pe câmpul de luptă, adică a primit-o de la popor. În felul acesta vedem că stăpânirea împărăției Babilonului, și a lui Nebucadnețar ca împărat, sau a fiului său și a fiului fiului său, a fost providențială și la origine a venit din partea poporului.

Să luăm cazul reginei Marii Britanii, regina Victoria. De unde și-a primit stăpânirea? A dobândit-o datorită faptului că a fost cea dintâi în dreptul de succesiune la moartea lui William al IV-lea. În mod direct descendența ei se trage de la William Cuceritorul. Dar cine a fost William Cuceritorul? A fost un conducător normand care și-a condus forțele în Anglia în anul 1066, instaurându-și stăpânirea acolo. Cum a ajuns conducător al normanzilor? Normanzii l-au pus conducător, și în acest fel este clar că stăpânirea reginei Victoria se trage doar de la populație.

Să urmărim cealaltă linie. Casa care guvernează acum Britania, reprezentată prin Victoria, este casa de Hanovra. Hanovra este o provincie a Germaniei. Cum a ajuns casa de Hanovra să guverneze în Anglia? Când a murit regina Anna, următorul în linie succesoră a fost George de Hanovra, care a devenit rege al Angliei sub numele de George I. Cum a primit el demnitatea princiară? Prin descendența sa din Henry the Lion, fiul lui Henry the Proud, care a primit ducatul Saxoniei de la Frederick Barbarossa, în anul 1156. Henry the Lion, fiul lui Henry the Proud a fost un prinț al casei de Guelph, din Șvabia. Părintele casei de Guelph a fost un prinț al alemanilor care invadaseră imperiul roman și își stabiliseră stăpânirea în provincia care este acum Germania de Sud, unde se află originea națiunii și imperiului Germaniei. Dar cine l-a făcut pe omul acela, prinț? Triburile sălbatice ale germanilor. Așa că, și pe această linie demnitatea regală a reginei Victoria se trage de la populație.

Pe lângă toate acestea, stăpânirea imperială a reginei Victoria, în felul în care ea domnește acum, este circumscrisă – limitată – de popor. Este relatat, ieșind de sub tipar, - și chiar dacă istoria nu este adevărată, va servi la ilustrarea acestui subiect, - că într-o anumită ocazie Gladstone, pe când era prim ministru și cap al Camerei Comunelor, a înmânat o anume hârtie reginei spre a fi semnată. Ea nu aproba pe deplin ceea ce conținea documentul, și a zis că nu va semna. Gladstone a vorbit despre valoarea actului, însă regina continua să declare că nu va semna. Atunci Gladstone a replicat: „Maiestate, trebuie să semnați.” „Trebuie să semnez!” a exclamat regina; „trebuie să semnez! Știți cine sunt? Eu sunt regina Angliei!” La care Gladstone a replicat în mod calm, „Da, Maiestate, dar eu sunt POPORUL Angliei.” Fapt pentru care a trebuit să semneze. Poporul Angliei poate porunci reginei Angliei. Puterea poporului Angliei este deasupra puterii reginei Angliei. Ea, ca regină, este doar reprezentanta puterii poporului. Iar dacă poporul Angliei ar alege să se dispenseze de luxul costisitor al regalității lor, și să schimbe forma de guvernare cu aceea de republică, ar fi doar exercitarea legitimă a dreptului lor. Iar guvernarea astfel fondată, stăpânirea astfel instituită, ar fi rânduită de Dumnezeu tot așa cum este guvernarea actuală, sau cum ar fi orice altă guvernare.

Cuvintele „Stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu,” nu se referă la suveranii în sine, ca persoane. Se referă la stăpânirea guvernamentală, al cărei reprezentant este suveranul respectiv. Iar suveranul își primește stăpânirea de la popor. În afară de teocrația din Israel, nu a existat niciun domnitor pe pământ a cărui autoritate să nu fi fost, în mod primar sau ultim, în mod expres sau permisiv, derivată de la popor. Nu despre anumiți suverani se spune că stăpânirea lor a fost rânduită de Dumnezeu, nici despre anumite forme de guvernare. Este vorba de geniul guvernării în sine. Absența guvernării este anarhie. Anarhia este confuzie guvernamentală. Dar Scriptura spune „Dumnezeu nu este autorul confuziei.” (KJV). Dumnezeu este autorul ordinii. El a poruncit să fie ordine, și El a pus în om ideea de guvernare, de autoprotecție, care este prima lege naturală, care duce la organizare în felurite forme, oriunde există oameni pe fața pământului. Și este la latitudinea oamenilor să decidă care să fie forma de organizare sub care vor să-și desfășoare traiul. Un popor are o anumită formă, alt popor are altă formă. Geniul acesta al ordinii civile vine de la Dumnezeu. Exercițarea ei în cadrul sferei ei legitime, este rânduită de Dumnezeu. Iar Declarația de Independență susține în mod simplu adevărul etern al lui Dumnezeu, când spune: „Guvernele își derivă puterile legitime din consimțământul celor guvernați.” Nu contează că este exercitată într-o formă de guvernare sau în alta, stăpânirea și ordinea guvernamentală, exercitată în felul acesta, este rânduită de Dumnezeu. Dacă poporul alege să-și schimbe forma de guvernare, rămâne aceeași stăpânire; trebuie să fie respectată la fel, deoarece este la fel rânduită de Dumnezeu în exercitarea ei legitimă – în lucrurile ce țin de oameni și de relația lor cu semenii. Dar nicio stăpânire, fie că este exercitată într-o formă sau în alta, nu este rânduită de Dumnezeu ca să acționeze în lucrurile ce țin de Dumnezeu; și nici nu are nimic de-a face cu relația dintre oameni și Dumnezeu.

În capitolul anterior am arătat despre Constituția Statelor Unite că este singura formă de guvernare care a existat vreodată pe pământ, care este în armonie cu principiul enunțat de Hristos, cerând de la oameni doar ceea ce este al Cezarului, și refuzând să intre, pe

orice cale posibilă, pe terenul relaționării omului cu Dumnezeu. Constituția are la bază principiile formulate în Declarația de Independență, și am văzut că Declarația de Independență, în acest punct, susține în mod simplu adevărul lui Dumnezeu. Poporul american nu apreciază nici pe jumătate valoarea Constituției sub care trăiesc. Ei nu onorează, în măsura în care merită, bărbații nobili care și-au pus în joc viețile, fericirea, și onoarea sacră, pentru ca aceste principii să fie date ca moștenire posterității. Toată onoarea să fie dată bărbaților aceștia nobili! Toată integritatea să fie acordată principiilor Declarației de Independență! Toată supunerea de bună voie, să fie dată Constituției așa cum este ea, care dă Cezarului tot ce este datorat acestuia, dar lasă oamenii liberi să dea lui Dumnezeu tot ceea ce El, prin sfântul Lui cuvânt, cere de la ei!

Capitolul 4

ATACUL RELIGIOS ASUPRA CONSTITUȚIEI STATELOR UNITE, ȘI CEI CARE ÎL FAC

Principiile expuse în cele trei capitole anterioare sunt principiile originale ale lui Isus Hristos. Constituția Statelor Unite în forma în care este concepută, susținând totala separare între religie și stat, este în perfectă armonie cu aceste principii. De aceea, este evident că orice încercare de a introduce în Constituția noastră națională orice religie, chiar dacă se numește religie creștină, este subversivă față de principiile lui Hristos. Orice astfel de încercare este anticreștină, și reprezintă cel mai mare pericol ce poate amenința libertățile oamenilor, precum și răul cel mai mare ce i s-ar putea produce unei națiuni. O astfel de încercare nu doar că se face, dar este deja atât de avansată încât devine un subiect de importanță primordială pentru oricine iubește creștinismul sau drepturile omului.

Următoarea rezoluție a fost introdusă în Senatul Statelor Unite, pe data de 25 mai, 1888, de către senatorul Henry W. Blair, din New Hampshire. Prezentăm o copie exactă:

Al 50-lea Congres

Sesiunea I, S.R. 86

Rezoluție adițională, cu propunerea unui amendament la Constituția Statelor Unite în legătură cu stabilimente ale religiei și școlile publice libere.

Să fie hotărât de către Senat și Camera Reprezentanților Statelor Unite ale Americii în ședință comună în Congres (ședință la care participă două treimi din fiecare Cameră), Ca următorul amendament la Constituția Statelor Unite să fie, și prin aceasta este, propus Statelor, să intre în vigoare odată cu ratificarea lui de către legislativul a trei sferturi dintre State, după cum prevede Constituția:

ARTICOL

SECȚIUNEA 1. Niciun Stat nu va elabora sau menține vreo lege referitoare la un stabiliment al religiei, sau interzicerea liberei ei exercitări.

SECȚIUNEA 2. Fiecare Stat din Uniune va stabili și va menține un sistem de școli publice libere adecvat pentru educația tuturor copiilor care locuiesc pe teritoriul aceluia Stat, cu vârsta cuprinsă între șase și șaisprezece ani, inclusiv, în vederea dobândirii de cunoștințe generale în domeniile științei, virtuții, moralității și principiilor religiei creștine. Dar niciun ban din fondurile obținute prin taxe impozitate de lege, sau alți bani, proprietăți sau credite aparținând primăriilor locale, Statelor, sau Statelor Unite, să nu fie alocate, folosite sau date spre uzul sau scopurile vreunei școli, instituții, corporații sau persoane, care oferă instruire sau educare în domeniul doctrinelor, dogmelor, crezurilor, ceremoniilor sau datinilor specifice unei secte, denominațiuni, organizații, sau societăți care are, sau afirmă că are caracter religios; nici astfel de doctrine, dogme, crezuri, ceremonii sau datini să nu fie predate sau insuflate în școlile publice libere.

SECȚIUNEA 3. Având în vedere scopul ca fiecare Stat, Statele Unite, și toată populația de pe teritoriul lor, să poată avea și menține guvernarea republicană în formă și în substanță, Statele Unite vor garanta fiecărui Stat, și populației de pe teritoriul fiecărui Stat și al Statelor Unite, sprijinul și menținerea unui sistem de școli publice libere, după cum prevede acest act.

SECȚIUNEA 4. Congresul va impune acest articol prin lege, dacă este necesar.

Adoptarea unui astfel de amendament va fi de fapt stabilirea unei religii naționale și impunerea acestei religii la nivelul tuturor Statelor. Aceasta va angaja națiunea într-un curs interminabil de legislație religioasă și controverse religioase. Aparent primele două secțiuni ale acestui amendament propus sunt contradictorii. Prima

secțiune declară că „niciun Stat nu va elabora sau menține vreo lege referitoare la un stabiliment al religiei sau interzicerea liberei ei exercitări;” în timp ce prima frază din secțiunea a doua declară că „fiecare Stat din Uniune va stabili și menține un sistem de școli publice libere, adecvat pentru educația tuturor copiilor care locuiesc pe teritoriul aceluia Stat, cu vârsta cuprinsă între șase și șaisprezece ani, inclusiv, în vederea dobândirii de cunoștințe generale în domeniile științei, virtuții, moralității și principiilor religiei creștine.” Cu alte cuvinte, niciun Stat nu va elabora sau menține vreo lege referitoare la un stabiliment al religiei; dar fiecare Stat din Uniune va elabora și menține legi care stabilesc principiile religiei creștine.

Aceste două secțiuni fie sunt contradictorii, fie prima înseamnă de fapt că niciun Stat nu va elabora sau menține vreo lege referitoare la un stabiliment al religiei, cu excepția faptului că o face la dictarea puterii naționale. Această ultimă viziune pare a fi cea cuprinsă de amendament, întrucât secțiunea a treia declară lămurit că „Statele Unite vor garanta fiecărui Stat, și populației de pe teritoriul fiecărui Stat și al Statelor Unite, sprijinul și menținerea unui sistem de școli publice libere, după cum prevede acest act.” Cu alte cuvinte, guvernul Statelor Unite fie va constrânge fiecare Stat să stabilească și să mențină principiile religiei creștine în școlile ei publice, fie va acționa el în acest sens. Această chestiune deschide calea pentru centralizarea puterii și pentru limitarea puterii Statelor sub puterea națională, discuție în care nu vom intra. Orice fel de consecințe va avea acest amendament, există una care este dincolo de orice îndoială, și anume că rezultatul direct al amendamentului propus va fi stabilirea creștinismului ca religie națională a Statelor Unite; deoarece:

1. În mod distinctiv angajează puterea națională în stabilirea și menținerea principiilor religiei creștine.
2. Acordă Congresului puterea de a legifera în dreptul subiectului religiei creștine, și de a impune prin lege predarea principiilor acestei religii în toate școlile publice ale națiunii.
3. Dacă acest amendament propus va fi adoptat, trebuie în mod necesar să existe o decizie la nivel național care să declare exact care sunt principiile religiei creștine. Apoi, după ce

decizia va fi exprimată, fiecare Stat și populația fiecărui Stat va trebui să primească din partea națiunii, ca principii ale religiei creștine, întocmai acele principii care vor fi declarate la nivel național că sunt principiile religiei creștine, principii pe care națiunea însăși se va fi angajat să le predea în școlile publice ale fiecărui Stat. Cu alte cuvinte, populația Statelor Unite va trebui atunci să-și primească religia de la guvernul Statelor Unite.

Din aceste motive, dacă amendamentul propus de senatorul Blair la Constituția națională nu prevede stabilirea sau menținerea unei religii naționale, atunci nicio religie nu a fost vreodată stabilită sau menținută în lumea aceasta la nivel național.

O altă chestiune importantă: Cum se va lua decizia la nivel național pentru stabilirea principiilor religiei creștine? Se pare că Secțiunea a doua ne sugerează aceasta. Ea spune că nicio „instruire sau educare în domeniul doctrinelor, dogmelor, crezurilor, ceremoniilor sau datinilor specifice unei secte, denominațiuni, organizații, sau societăți care are, sau afirmă că are caracter religios; nici astfel de doctrine, dogme, crezuri, ceremonii sau datini să nu fie predate sau insuflăte în școlile publice libere.” Întrucât nicio doctrină religioasă, dogmă, sau crez nu vor putea fi predate în școli cu excepția acelor comune tuturor denominațiunilor religiei creștine, va fi nevoie în mod inevitabil să ia naștere un conciliu național al bisericilor, pentru a decide care sunt principiile comune tuturor, și pentru a stabili un crez național, care va fi impus și insuflat prin puterea națională în toate școlile publice din Statele Unite.

Faptul acesta este confirmat de autorul amendamentului propus. Într-o scrisoare adresată secretarului Asociației pentru reformă Națională, senatorul Blair spune:

„Cred că se poate pregăti un manual pentru instruire în domeniul virtuții, moralității și religiei creștine, pentru a fi folosit în școlile publice. Acest manual să fie elaborat prin colaborarea unor reprezentanți din fiecare ramură a bisericii creștine, atât protestanți cât și catolici, și de asemenea a celor ce nu sunt în mod activ asociați cu niciunii dintre aceștia.”

În mod virtual aceasta spune că „prin colaborarea unor reprezentanți din fiecare ramură a bisericii creștine, atât protestanți cât și catolici,” se va formula un crez pe care guvernul Statelor Unite îl va adopta și îl va impune în toate școlile publice ale națiunii. Oricine are cunoștințe minime de istorie, nu are nevoie să i se arate perfectă paralela între ceea ce se întâmplă aici și formarea acelei legături de unire între biserică și Stat din secolul patru, care s-a dezvoltat concretizându-se în papalitate și în tot despotismul și intoleranța religioasă care au existat de atunci și până azi în Europa și America.

Exact în același fel s-au petrecut lucrurile și în secolul al patrulea. Constantin a declarat creștinismul religia recunoscută a imperiului roman. Apoi, imediat a devenit necesară o decizie imperială cu privire la care formă a creștinismului să fie religia imperială. Pentru a emite această decizie, a fost necesară constituirea unui conciliu imperial pentru a formula acel fel de creștinism ce era comun tuturor. Conciliul de la Nice a fost convocat în urma unei porunci imperiale, pentru a se stabili un crez imperial, crez care a fost impus prin puterea imperială.

Stabilirea unei religii imperiale a sfârșit în despotismul imperios al papalității. Și, așa cum pe baza recunoașterii la nivel imperial a creștinismului în secolul patru s-a fondat în mod complet și s-a dezvoltat papalitatea, tot la fel se va fonda în mod complet și se va dezvolta un despotism religios după asemănarea întocmai a despotismului papal, pe baza recunoașterii la nivel național a creștinismului după cum prevede amendamentul constituțional propus de senatorul Blair, aflat în dezbatere acum în Congres.

Pentru a dovedi aceasta, nu avem doar deducția logică și exemplul istoric, ci avem și fapte reale. Am menționat mai sus scrisoarea senatorului Blair adresată secretarului Asociației pentru Reformă Națională. Scrisoarea aceasta a fost scrisă ca răspuns la o invitație adresată senatorului de a participa la o întrunire desfășurată în Philadelphia în sprijinul amendamentului propus. Inițiativa organizării acestei întruniri a fost luată de Asociația pentru Reformă Națională. Asociația aceasta se străduia de douăzeci și cinci de ani să obțină un amendament la Constituția națională, prin care creștinismul

să fie recunoscut drept religia oficială. Amendamentul propus de senatorul Blair le furnizează exact ceea ce așteaptă de atâta timp, și imediat ce a fost propus, ei au depus toate eforturile să-l popularizeze.

„The Christian Statesman”, publicat în Philadelphia, este organul oficial al Asociației, iar în numărul din 12 iulie, 1888, editorul spune că amendamentul „ar trebui să primească sprijinul viguros al tuturor creștinilor americani.” În numărul din 19 iulie, el spune:

„Amendamentul constituțional propus de senatorul Blair oferă o oportunitate admirabilă pentru familiarizarea minților populației cu ideile Asociației pentru Reformă Națională.”

Apoi, după ce menționează „Creștinismul, religia națiunii,” și „Biblia, manualul creștinismului nostru comun în toate școlile,” el spune:

„Acestea au fost lozincile noastre în discuțiile purtate un sfert de secol. Iar acum, aceste idei se află efectiv în așteptare în fața Senatului Statelor Unite, sub forma unei rezoluții adiționale ce propune adoptarea lor ca parte a Constituției Statelor Unite. Ne aflăm în fața unei ocazii mărețe. Vom folosi ocazia, cu curaj și inteligență?”

În numărul din „Statesman” din 26 iulie, 1888, Rev. J.C.K. Milligan, fost secretar pe district, membru activ în conducerea Asociației, spune editorului:

„Editorialul dumneavoastră din 12 iulie, referitor la amendamentul constituțional creștin aflat în dezbatere în Senat, este vestea cea mai bună pentru orice patriot creștin. Pare un lucru prea bun pentru a fi adevărat. Este prea bun pentru a izbândi fără o susținere îndelungă, puternică și unită din partea tuturor celor ce îl aprobă; dar este atât de bun încât cu siguranță va avea mulți susținători care vor depune efortul necesar. Este adevărat, amendamentul în dezbatere are valoarea lui extraordinară cuprinsă în expresia: „religia creștină.” Dar dacă va fi adoptat ca lege fundamentală, expresia aceasta va fi însoțită de toată autoritatea Dumnezeului Atotputernic, a lui Hristos Domnul, a Sfintei Biblii, și a lumii creștine. Prin scrisori adresate senatorilor și reprezentanților în Congres, prin petiții semnate în mare număr și înaintate către ei, prin

convenții desfășurate la nivel local, statal și național, prin întruniri publice ținute în fiecare district școlar, o astfel de influență poate deveni repede atât de puternică încât să oblige legiuitorii noștri să adopte măsura, și să o impună prin legislația dorită. Amvoanele creștine, dacă ar vrea, ar putea conduce la adoptarea ei înainte de sfârșitul zilelor caniculare. Asociația pentru Reformă Națională, și secretarii de pe teren sunt însărcinați cu lucrarea aceasta, și nu vor fi necorespunzători ca lideri în interesul cauzei.”

În același ziar, din data de 9 august, Rev. R.C. Wylie laudă amendamentul propus deoarece, dacă va fi adoptat, va da cauzei Reformatoarelor Naționale un avantaj pe care acum nu îl au. El spune:

„Vom avea atunci o poziție avantajoasă pe care acum nu o deținem. Obiecția principală ce a fost îndreptată împotriva noastră, își va pierde puterea. Această obiecție, atât de plăcută conștiinței infidele, își va pierde forța în fața acestui amendament, și nu va mai putea fi folosită împotriva noastră.”

Obiecția principală adusă împotriva Asociației pentru Reformă Națională a fost acuzația de tentativă de invadare a drepturilor de conștiință. Dar, Mr. Wylie spune că, dacă acest amendament va fi adoptat ca lege, acuzația aceasta va trebui să stea împotriva amendamentului, consumându-se în felul acesta, în timp ce Reformatorii Naționali vor scăpa. Acuzația aceasta este pe drept adusă în dreptul Reformatoarelor Naționale, deoarece ei afirmă în mod limpede că puterea civilă are dreptul de a constrânge conștiințele oamenilor. Iar recunoașterea faptului că, în cazul în care amendamentul va fi adoptat, acuzația va trebui adusă împotriva acestuia, este o mărturisire a faptului că amendamentul propus, în cazul în care va fi adoptat, va invada drepturile de conștiință. Și acesta este adevărul. Cu siguranță așa va face.

John Alexander, părintele mișcării, cel care dăruiește în fiecare an cinci sute de dolari pentru înaintarea ei, și care a prevăzut ca aceeași sumă să fie plătită anual din bugetul său până când mișcarea va izbândi, și care, pe lângă aceasta mai dă ocazional câte o mie de dolari, în „Christian Statesman” din 6 sept., 1888, a felicitat Asociația pentru introducerea amendamentului Blair, și a spus că „Asociația pentru Reformă Națională nu ar trebui să evite nicio

suferință și să nu omită niciun efort care ar putea ajuta la adoptarea acestuia.” Mai mult, a zis:

„Fără întârziere să se înceapă circularea de petiții (formulate în mod potrivit de către Asociație), și să se dea ocazia tuturor zonelor din țară să genereze o avalanșă de petiții care să facă necesar un convoi de căruțe pentru a le transporta în fața reprezentanților națiunii, în Camera Congresului ... Prietenii cauzei să se adune la Washington pentru a desfășura o convenție în masă, în timpul în care va fi în dezbatere rezoluția Blair, pentru a însoți cu influența lor prezentarea petițiilor, și pentru a acționa în modul cel mai potrivit pentru a trezi în popor un entuziasm sincer în favoarea creștinismului nostru național.”

În felul acesta este privit amendamentul Blair de către oameni. Să vedem acum pentru ce vor să-l folosească după ce îl vor obține.

„The Christian Statesman” din 2 oct., 1884, a spus:

„Faceți pe toți oamenii să înțeleagă că aceasta este o națiune creștină, și că, întrucât credem că fără creștinism vom pieri, noi trebuie să ne menținem prin orice mijloc posibil caracterul nostru creștin. Înscrieți acest caracter în Constituția noastră. Impuneți tuturor celor ce vin printre noi legile moralității creștine.”

A impune oamenilor legile moralității creștine, nu înseamnă altceva decât a încerca să-i constrângi să devină creștini, ceea ce de fapt înseamnă să-i constrângi să devină ipocriți. Se va vedea imediat că aceasta va fi o invadare a drepturilor de conștiință, ceea ce, după cum declară unul dintre vicepreședinții Asociației, puterea civilă are dreptul să facă. Rev. David Gregg, D.D., în prezent pastor al bisericii Park Street din Boston, vicepreședinte al Asociației pentru Reformă Națională, a declarat limpede în „Christian Statesman” din 5 iunie, 1884, că puterea civilă „are dreptul de a stăpâni conștiințele oamenilor.”

Rev. M.A. Gault, secretar de district și membru activ în conducerea Asociației, spune:

„Remediul nostru pentru toate aceste influențe malefice, este ca Guvernul să restabilească pur și simplu legea morală, să recunoască autoritatea lui Dumnezeu în spatele acestei legi, precum și să își întindă împotriva oricărei religii care nu se conformează ei.”

Rev. E.B. Graham, de asemenea vicepreședinte al Asociației, într-o adresă expediată de la York, Neb., reprodusă în Christian Statesman din 21 mai, 1885, a spus:

„Am putea adăuga cu tot dreptul: dacă oponenții Bibliei nu au plăcere de guvernul nostru și de caracteristicile creștine ale acestuia, să se ducă într-un ținut pustiu, sălbatic, și în numele diavolului și pentru diavolul, să-l desțelenească și să-și instaureze o guvernare după ideile lor necredincioase și ateiste; și apoi, dacă pot sta astfel, să stea acolo până mor.”

Ce diferență este între aceasta și despotismul rusesc? În ziarul „Century” din aprilie 1888, d-l Kennan a prezentat ceva despre legile statutare din Rusia cu privire la subiectul crimei împotriva credinței, citând statut după statut în care se prevede că oricine va vorbi împotriva credinței creștine, sau a bisericii ortodoxe, sau împotriva Scripturilor, sau împotriva sfintelor taine, sau a sfinților, împotriva icoanelor, sau împotriva fecioare Maria, sau a îngerilor, împotriva lui Hristos sau a lui Dumnezeu, va fi privat de toate drepturile civile și exilat pe viață în părțile cele mai îndepărtate ale Siberiei. Acesta este sistemul în Rusia, și se potrivește exact cu dorințele Asociației pentru Reformă Națională, cu diferența că, în timp ce Rusia se mulțumește să-și trimită dizidenții în Siberia, Reformatorii Naționali vor să-i trimită direct la diavolul.

Într-un discurs ținut în New York City pe data de 26, 27 feb., 1873, cu ocazia unei convenții a Reformei Naționale, Jonathan Edwards, D.D., a spus:

„Vrem Statul împreună cu religia, și le vom avea. În măsura în care afacerile Statului vor face necesară religia, va fi religie – religia lui Isus Hristos. Jurământul creștin și moralitatea creștină vor avea în țara aceasta ,o bază legală indiscutabilă.’ Folosim cuvântul religie la sensul propriu, adică semnificând relația personală a omului de credință și ascultare față de Dumnezeu.”

Așadar, potrivit propriei lor definiții, Asociația pentru Reformă Națională intenționează ca Statul să se amestece în relația personală a omului de credință și ascultare față de Dumnezeu. D-l Edwards continuă:

„Suntem avertizați că grefarea acestei doctrine în Constituție va fi opresivă; că va încălca drepturile de conștiință. Ni se spune că există atei, dești, evrei și baptiști de ziua a șaptea, și că aceștia vor avea de suferit.”

Apoi, el definește termenii: atei, dești, evrei și baptiști de ziua a șaptea, sub numele de atei, după cum urmează:

„Toți aceștia sunt, având în vedere ocazia și importanța amendamentului nostru, o singură clasă. Ei folosesc aceleași argumente împotriva noastră și aceleași tactici. Ei trebuie luați ca un tot unitar, lucru pe care îl regretăm foarte mult, dar nu putem face nimic în acest sens. Cel dintâi amintit este liderul în nemulțumire și proteste zgomotoase – ateul, pentru care nu există nimic mai înalt sau mai sacru decât omul, și nimic nu există după mormânt. Este clasa lui. Eforturile lui sunt aproape complet în interesul lui; succesul lui va fi aproape complet triumful lui. Restul sunt adjuncții lui în acest conflict. Ei trebuie numiți după numele lui; ei trebuie tratați, în această chestiune, ca o singură partidă.”

Care sunt drepturile celor pe care Reforma Națională îi clasifică drept atei? D-l Edwards pune întrebarea și răspunde astfel:

„Care sunt drepturile ateilor? Îi voi tolera așa cum aş tolera un biet lunatic; căci în viziunea mea, mintea acestuia este foarte puțin sănătoasă. Atât timp cât el nu delirează, atât timp cât nu este periculos, îl voi tolera. Îl voi tolera ca pe un conspirator. Ateul este un om periculos.”

Să ne întrebăm puțin care sunt drepturile unui ateu? Raportat la guvernele pământești, nu are omul dreptul de a fi ateu, la fel cum altul are dreptul de a fi creștin? Dacă nu, de ce nu? Am vrea ca cineva să ne spună. Nu are un om dreptul de a fi ateu, la fel cum Jonathan Edwards are dreptul de fi doctor în teologie? Îl puteți constrânge să fie altfel? Dar cât timp vrea d-l Edwards să tolereze un ateu? – „Atât timp cât nu delirează.” Un lunatic poate fi inofensiv, și i se poate permite să meargă oriunde dorește; totuși este ținut sub supraveghere continuă, deoarece nu se știe când demonul din el îl poate face să-și iasă din minți și să devină periculos. În felul acesta vor Reformatorii Naționali să-i trateze pe cei ce nu sunt de acord cu ei. Atât timp cât cei de altă părere permit să fie aduși la ascultare de

teamă ca o adunătură de lași, și se supun pentru a fi dominați de acești despoți auto exaltați, totul va merge bine. Dar dacă o persoană are principiul de a fi om, susținându-și convingerile așa cum trebuie să o facă omul, atunci „delirează”, atunci devine „periculos,” și trebuie tratat ca un lunatic periculos aflat în delir.

Apoi, cei de altă părere vor fi tolerați așa cum sunt tolerați conspiratorii. Un conspirator politic este cineva care caută să distrugă guvernul; în mod virtual acesta atentează la viața fiecărui membru al guvernului; și datorită acestui fapt, își pierde toate drepturile la protecție din partea guvernului sau la considerație din partea populației. În felul acesta vor fi tratați cei ce au alte păreri decât Reforma Națională, atunci când aceasta va obține puterea pe care o dorește. Iar pentru acești Reformatori, amendamentul propus de Blair la Constituție este extrem de satisfăcător, întrucât le va aduce în final ceea ce doresc.

D-l Edwards urmează:

„Da, doar în măsura aceasta voi tolera pe ateu, nu mai mult. De ce l-aș tolera mai mult? Pe mine nu mă tolerează ateu. El nu îmi zâmbește nici din milă, nici din bătaie de joc față de credința mea. El îmi urăște credința, și mă urăște pe mine din cauza credinței mele.”

Amintiți-vă că oamenii aceștia vor să facă din țara aceasta o națiune creștină. Ei sunt cei care se prezintă drept cei mai buni interpreți ai doctrinei creștine din națiunea noastră. Ce armonie este între cuvintele d-lui Edwards și cuvintele predicii de pe munte! A spus Mântuitorul: urâți pe cei ce vă urăsc, disprețuiți pe cei ce nu vă tolerează, și persecutați pe cei ce nu zâmbesc în fața credinței voastre? Așa spune predica de pe munte? Aceasta nu este predica de pe munte. Isus a spus: „iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” Dar stilul acesta de creștinism al Reformei Naționale vrea să fie altfel: „urâți pe vrăjmașii voștri, asupriți pe cei ce vă urăsc, și persecutați pe cei ce nu vor să zâmbească, fie de milă fie din batjocură, în fața credinței voastre, ca să fiți adevărați fii ai partidei Reformei Naționale;” ceea ce veți fi, dacă faceți așa.

Dar d-l Edwards nu a terminat de expus ideile sale tolerante. El mai spune:

„Pot tolera diferențele de păreri și discuțiile; pot tolera erezia și religia falsă; pot intra în dezbateri cu privire la uzul Bibliei în școlile noastre generale, la impozitarea averii bisericii, averii capelanilor și altele asemănătoare, dar există chestiuni care nici nu intră în discuție. Să tolerez ateismul, domnilor? Ateii pot trăi, așa cum am spus; dar, Dumnezeu să ne ajute, ca infecția crezului lor distructiv să nu mănjească vreuna dintre instituțiile civile ale acestei țări curate! Dați-mi voie să repet, ateismul și creștinismul sunt termeni contradictorii. Cele două sisteme sunt incompatibile. Ele nu pot exista împreună pe același continent!”

Din nou mai rău decât Rusia! Rusia își suportă dizidenții pe același continent, chiar dacă îi pune să locuiască în părțile cele mai îndepărtate ale Siberiei. Însă oamenii aceștia care primesc cu bucurie amendamentul religios propus de senatorul Blair, vor să depășească Rusia, nesuferind ca oamenii cu păreri diferite de ale lor să locuiască pe același continent cu ei. Având în vedere aceste declarații, ale unor oameni contemporani cu noi, care susțin în mod activ amendamentul propus, este necesar să spunem că amendamentul propus de senatorul Blair la Constituție se încadrează în caracteristica despotismului religios, fiind chiar mai nemilos decât acela din Rusia, având un echivalent doar în despotismul religios al papalității pe vremea când deținea supremația puterii.

Dar, ca și cum acestea nu ar fi suficiente, și de parcă intențiile lor tolerante nu ar fi destul de sincere, ei vor ca în plus să dea mâna cu biserica catolică, înscriind în lucrarea lor și acțiunile acesteia. „The Christian Statesman” din 11 dec., 1884, a declarat:

„Oridecâte ori ei (romano catolicii) sunt dispuși să coopereze pentru a împiedica progresul ateismului politic, le vom strânge mâna cu bucurie.”

Ce poruncește Papa Leo XIII tuturor catolicilor să facă? – Iată ce:

„Toți catolicii să facă tot ce le stă în putere pentru a determina modelarea constituțiilor și legislației Statelor după principiile adevăratei biserici.”

Membrii Reformei Naționale fac exact ceea ce a poruncit papa să facă toți catolicii, și atunci de ce nu și-ar da mâna cu bucurie? Și putem fi siguri că Roma va accepta propunerile de prietenie ale Reformei Naționale de îndată ce influența Asociației va dobândi suficientă greutate încât să devină profitabilă pentru ea. Amendamentul propus de senatorul Blair este o lovitură ce ne aruncă direct în mâinile papalității.

Este demonstrat clar că amendamentul constituțional propus de senatorul Blair, dacă va fi adoptat, va deschide calea pentru instaurarea despotismului religios în iubita noastră țară, și am văzut că acesta este scopul în care vor să se folosească de amendament cei ce îl privesc atât de favorabil. A favoriza amendamentul acesta, înseamnă a favoriza despotismul religios.

Dar, se poate pune întrebarea, dacă noi credem la modul serios că o asociație care susține propuneri atât de urâte, poate avea vreo influență în secolul acesta iluminat, sau dacă poate fi luată în seamă sau recunoscută de oamenii respectabili? Să vedem.

Senatorul Blair este un personaj respectabil, și în scrisoarea menționată anterior, el a spus secretarului Asociației:

„Am deplină încredere că mișcarea dumneavoastră va deveni tot mai puternică, se va generaliza, și de fapt, va pătrunde peste tot; căci a sosit timpul în care acțiunea este imperativă și orice amânare este nespus de periculoasă.”

Dacă orice amânare poate fi mai periculoasă decât ar fi succesul acestei mișcări, vom lăsa cititorul să decidă.

Joseph Cook, lector la Boston Monday, este vicepreședinte al acestei Asociații. Președintele Colegiului Amherst, Seelye, este de asemenea unul dintre vicepreședinți. Episcopul Huntington, din New York, este altul. Președintele W.C.T.U. este altul. La fel este doamna J.C. Bateham, membru al National Union, și doamna Woodbridge, membru al aceleiași organizații. Miss Mary A. West, editor la Union Signal; doamna Hoffman, președinte al Missouri Union; doamna Lathrap, președinte al Michigan Union; doamna Sibley, al Georgia Union; doamna J. Ellen Foster, al Iowa Union, - toți aceștia se află pe lista vicepreședinților acestei Asociații pentru anul în curs, și toți aceștia sunt persoane eminente și respectabile. Sunt oameni cu

influență. Într-o scrisoare datată Cliff Seat, Ticonderoga, N.Y., 6 aug. 1887, Joseph Cook speră să poată ajuta mișcarea, „în scris și prin viu grai.”

În rapoartele publicate ale Asociației pentru Reformă Națională, pe anii 1886 - 1887, apare următoarea sugestie, făcută în 1885, cu privire la relația dintre National W.C.T.U., și National Reform Association:

„Miss Francis E. Willard, președinte al W.C.T.U., a sugerat crearea, în cadrul numeroaselor ei departamente, a unui departament special pentru promovarea respectării Sabatului, care să coopereze cu Asociația pentru Reformă Națională. Sugestia a fost adoptată la convenția națională ținută la St. Louis, iar departamentul a fost încredințat răspunderii doamnei J.C. Bateham, din Ohio, ca superintendent național. De atunci, doamna Bateham, cu acordul cordial al dânzei, a devenit unul dintre vicepreședinții Asociației pentru reformă Națională.”

Apoi:

„A fost privilegiul secretarului dumneavoastră de a participa din nou în acest an la convenția națională. S-a acordat cu bunăvoință un moment pentru anumite remarci în favoarea Asociației pentru Reformă Națională, și prin votul convenției i s-au transmis acesteia mulțumiri. A fost adoptată o rezoluție ce exprimă recunoștință la adresa Asociației Naționale, pentru faptul de a fi susținut recunoașterea adecvată a Domnului Isus Hristos în legea fundamentală a acestei națiuni care se numește creștină.”

Mai departe:

„În seriile de publicații lunare pentru uzul uniunilor locale drept mărturii entuziaste, pregătite sau editate de Miss Willard, lectura pentru luna iulie (1886) a avut ca subiect ‚Dumnezeu în guvernare;’ cea pentru luna august a fost ‚Respectarea Sabatului’ (pregătită de doamna Bateham), iar cea pentru luna septembrie, ‚Păcatele noastre naționale.’ Cu privire la prima și ultima lectură dintre cele amintite, secretarul dumneavoastră a întreținut o corespondență cu editorul lor, înainte să fie publicate. A fost pregătită o scrisoare pentru muncitorii și vorbitorii de la W.C.T.U., prin care li s-a cerut ca, atunci când se adresează publicului, să facă referiri și să pledeze pentru principiile

creștine ale guvernării civile. Președintele National Union ne permite să spunem că scrisoarea a fost trimisă cu aprobarea dânzei, și la dorința sa.”

Din „Christian Statesman”, 15 noiembrie, 1888, copiem următoarele dintr-un raport al secretarului M.A. Gault:

„Cele patru săptămâni pe care le-am petrecut în districtul opt din Wisconsin, ținând prelegeri sub auspiciile W.C.T.U., au fost cele mai plăcute săptămâni de când am început să țin prelegeri. Vremea a fost neașteptat de plăcută, și doar câteva dintre întruniri nu au mers strună. Doamne purtând semnificativa panglică albă mă așteptau la tren, conducându-mă adesea la casele cele mai elegante din oraș ... W.C.T.U. își permite să folosească cele mai de seamă facilități pentru astfel de lucrători, mai mult decât orice altă organizație. Ei simpatizează cu mișcarea, dorind ca Hristos să fie întronat în guvernarea noastră. Districtul opt al W.C.T.U., din Augusta, Wis., pe data de 2,3 și 4 oct., a adoptat următoarea rezoluție:

„Întrucât Dumnezeu vrea ca toți oamenii să onoreze pe Fiul, așa cum onorează pe Tatăl, și

Întrucât legea civilă pe care Hristos a dat-o de pe Sinai este singura lege perfectă, și singura lege care va garanta drepturile tuturor claselor; de aceea,

Decidem ca guvernul civil să recunoască pe Hristos ca guvernator moral, și legea Lui ca standardul în legislație.’

Este ceva semnificativ pentru felul în care bate inima acestei sublime organizații, să vezi adoptată o astfel de rezoluție fără nicio voce în dezacord, la o convenție de district reprezentând cincisprezece districte.”

Ce ar mai fi necesar pentru a arăta că Asociația pentru Reformă Națională și-a asigurat cea mai strânsă colaborare cu W.C.T.U.? Convenția națională a W.C.T.U. din 1888, prin rezoluția lor a garantat că propusul amendament Blair merită „sprijinul unit și serios” din partea lor.

Mai mult, scopul acestor două asociații, după cum o declară oficial, este același. Asociația pentru Reformă Națională este pornit să schimbe guvernarea cu o teocrație, iar articolul lunar al W.C.T.U. din luna septembrie 1886, spune același lucru, astfel:

„Adevărata teocrație este încă în viitor, precum și întronarea lui Hristos în lege și în legiuitori. De aceea mă rog cu devotament, în calitate de patriot creștin, să se dea femeilor drept de vot, și mă bucur că National Woman's Christian Temperance Union a luptat atât de mult pentru cauza aceasta.”

Deci, Asociația pentru reformă Națională vrea să schimbe guvernarea cu o teocrație, iar W.C.T.U., într-o convenție națională, în 1887, a spus:

„The Woman's Christian Temperance Union, la nivel local, statal și național, precum și mondial, are un singur interes organic, vital, mai fascinant decât toate celelalte, un entuziasm nepieritor, și anume ca Hristos să fie împăratul acestei lumi – da, chiar așa, ÎMPĂRATUL ACESTEI LUMI în toate domeniile ei de la cauză la efect, - împărat în curțile ei de judecată, în campusurile ei, în comerțul ei, - împărat al colegiilor și mănăstirile ei, - împărat al datinilor și constituțiilor ei ... Împărăția lui Hristos trebuie să intre în domeniul legii pe poarta politicii.”

În conformitate cu ideea aceasta, cei din Reforma Națională au acordat Mântuitorului titlul de „Politicianul Divin.” Hristos Însuși a spus, „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” Aceste două organizații declară că Hristos va fi împăratul acestei lumi. De aceea, fără nicio teamă de a greși, putem spune că întregul program al Reformei Naționale, incluzând amendamentul propus de Blair la constituție, precum și mișcarea teocratică a W.C.T.U., este anticreștin.

Credem că nici a zecea parte din marea organizație a W.C.T.U. nu are idee ce înseamnă alianța lor cu Asociația pentru Reformă Națională. Nimeni nu are mai mult respect și nu le dorește mai mult bine celor din W.C.T.U., în cadrul lucrării lor legitime, decât avem noi. Din toată inima suntem în favoarea uniunii, a uniunii pentru temperanță, a uniunii pentru temperanță creștină, și a uniunii femeilor pentru temperanță creștină. Dar nu suntem în favoarea niciunui fel de uniuni politice pentru temperanță creștină, nici a unei uniuni teocratice pentru temperanță. Fie ca W.C.T.U. să rămână la ceea ce spune denumirea lor, și să lucreze pentru temperanță creștină, prin mijloace creștine! Uniunea din Iowa și-a luat onoarea de a se

separa de acțiunile politice ale Uniunii Naționale. Ar trebui să facă un pas mai departe, și să se separe și de acțiunile teocratice ale Uniunii Naționale. La fel, tot corpul ar face bine să protesteze împotriva acțiunilor atât politice cât și teocratice ale conducerii lor actuale, și îndeosebi ar fi bine să protesteze pentru ca Uniunea să nu mai fie folosită ca o unealtă de către Asociația pentru reformă Națională. Prin Intermediul W.C.T.U., această Asociație are o influență de o mie de ori mai mare decât dacă ar fi lăsată să-și facă singură jocurile.

The National W.C.T.U. în 1887, a decis ca:

„Hristos și evanghelia Sa, ca împărat universal și cod universal, să fie Suveran în guvernarea noastră și în afacerile politice.”

Să vedem cum vine aceasta. Să zicem că evanghelia ar fi adoptată drept cod al guvernării. Este de datoria fiecărei curți juridice să acționeze conform acestui cod. Există în codul acesta un statut care spune:

„Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, muștră-l, și dacă îi pare rău, iartă-l. Și dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori într-o zi, și de șapte ori într-o zi vine la tine și spune, „Îmi pare rău”, iartă-l.”

Ei au decis ca acest cod să fie implementat în guvernarea noastră. Să zicem că un om fură un cal. Este arestat, supus cercetării și găsit vinovat. El zice „Îmi pare rău.” Codul spune „Iartă-l”, iar guvernarea trebuie să se conformeze codului. Omul este eliberat, și repetă actul. Din nou este arestat și găsit vinovat. El spune, „Îmi pare rău.” „Iartă-l”. Și dacă de șapte ori într-o zi repetă infracțiunea, și de șapte ori într-o zi vine în fața justiției și zice, „Îmi pare rău”, guvernarea trebuie să-l ierte, deoarece așa spune codul despre care Uniunea Femeilor pentru Temperanță Creștină a decis că trebuie să fie codul guvernamental.

Se vede imediat că orice sistem de felul acesta ar fi distructiv pentru guvernarea civilă. În felul acesta noi nu vorbim împotriva Bibliei sau împotriva principiilor ei. Aceasta ilustrează doar pervertirea absurdă a principiilor ei de către oamenii care vor să instaureze un sistem de legislație religioasă. Guvernarea lui Dumnezeu este de natură morală, și El a făcut tot ce este necesar

pentru a-și menține guvernarea deși aceasta presupune iertarea fărădelegilor. Dar El nu a prevăzut așa ceva pentru guvernarea civilă, și nici nu poate fi prevăzut așa ceva. Nu se poate prevedea așa ceva și totuși guvernarea civilă să se mențină. Biblia descoperă metoda lui Dumnezeu de salvare a celor ce păcătuiesc împotriva guvernării Sale morale; guvernarea civilă este metoda omului de păstrare a ordinii, și nu are nimic de-a face cu păcatul, nici cu salvarea păcătoșilor. Guvernarea civilă arestează omul și îl găsește vinovat. Dacă înainte de executarea sentinței, omul se pocăiește, Dumnezeu îl iartă; dar guvernarea execută sentința, și trebuie să o facă.

Organizația aceasta nu este singurul aliat al Asociației pentru Reformă Națională. Partida The Third-party Prohibition este altă organizație care confederează în acest atac asupra Constituției. Geo. W. Baine este vicepreședinte al Asociației. Iar opoziția față de mișcarea de unire a bisericii cu Statul a fost huiduită și dezaprobată prin scandare de lozinci la convenția de Stat pentru Prohibiție desfășurată la San Francisco în 1888; la aceeași convenție s-a adoptat platforma prin care Domnul a fost recunoscut drept Conducătorul suprem, „cu ale cărui legi trebuie să se conformeze toate legile omenești.”

Sam Small a fost secretar al convenției naționale pentru Prohibiție desfășurate la Indianapolis în 1888, și, așa cum a relatat într-o predică de redeșteptare ținută în Kansas City în ianuarie 1888, iată ce dorește el să vadă:

„Vreau să văd venind ziua în care biserica va fi arbitrul oricărei legislații, la nivel statal, național și municipal; ziua când marile biserici ale țării vor putea sta împreună în mod armonios, elaborându-și edictul, iar puterile legislative să îl respecte și să îl elaboreze sub formă de legi.”

A fost papalitatea mai mult de atât? A pretins ea vreodată mai mult? Ce ar putea fi mai mult?

Sam Jones este un alt prohibiționist din Third-party. În ultima parte a lunii iulie 1888, el a predicat la Windsor, Canada, unei audiențe compuse în mare parte din americani care s-au deplasat acolo pentru a-l asculta. Iată unul dintre pasajele sale intens instructive, cizelate în mod elegant și pioase:

„Vreau să vă spun că eu cred că asistăm la ultima dispută politică de felul celor care s-au desfășurat până acum. Disputa aceasta este între republicani și democrați, și este ultima la care vor participa republicanii în America. Democrații câștigă teren într-o măsură copleșitoare. În patru ani elementul pentru Prohibiție va sfârâma forța compactă a Sudului. Atunci problema se va pune în felul următor: cu Dumnezeu sau fără Dumnezeu, în beție sau cu seriozitate, cu Sabat sau fără Sabat, în cer sau în iad. Atunci, cu ajutorul partidului democratic vom curăța terenul, și vom lăsa pe Dumnezeu să guverneze America de atunci încolo.”

Sub titlul articolului, „The Christian Statesman” a inserat cuvintele „Mișcarea pentru Reformă Națională.” Aceste cuvinte au fost foarte bine amplasate, întrucât articolul este demn de a fi adăugat la literatura mișcării pentru Reformă Națională.

Pe drumul spre casă după convenția de la Indianapolis, un membru al Reformei Naționale și un altul al Third-party Prohibition, un vorbitor proeminent, călătoreau împreună într-un vagon de tren. Cel din Reforma Națională a spus că partida Prohibition nu făcea destulă publicitate principiilor Reformei Naționale, iar Prohibiționistul a replicat:

„Suntem tot atât de mult în favoarea acestor principii ca și voi. Dar încă nu a sosit timpul să le scoatem așa mult în evidență, după cum ați dori. Ajutați-ne să ajungem la putere, și vă vom da tot ce doriți.”

Așadar, partidul The Third-party Prohibition este încă un aliat al Asociației pentru Reformă Națională.

Dacă se vede că legislația aceasta este primul pas spre instaurarea unui despotism religios modelat după principiile papale, și dacă legislația aceasta este susținută de oameni ca Joseph Cook, Președintele Seelye, Episcopul Huntington, și ceilalți amintiți; de către W.C.T.U., de partidul Third-party Prohibition, - nu este timpul ca cineva să spună ceva în apărarea Constituției noastre așa cum este, și pentru drepturile oamenilor garantate de către ea?

Capitolul 5

LEGISLAȚIA RELIGIOASĂ

Amendamentul religios propus la Constituția națională, introdus în Senatul Statelor unite de către senatorul Blair, nu este singura încercare de a înscrie Congresul în cursul legislației religioase. Amendamentul religios propus la Constituție a fost introdus pe data de 25 mai, 1888. Dar pe data de 21 mai, 1888, același senator a introdus următorul proiect de lege, care a fost citit de două ori, după care a fost deferit Comitetului pentru Educație și Muncă.

„Al 50-lea Congres,
Prima Sesiune, S.2983

„Un proiect de lege care să asigure populației ocazia de a se bucura de prima zi a săptămânii, în general cunoscută drept ziua Domnului, ca zi de odihnă, și de a promova respectarea ei ca zi de închinare religioasă.

Să fie decretat de către Senat și Camera Reprezentanților Statelor Unite ale Americii în ședință comună în Congres, Ca nicio persoană, sau corporație, sau agent, personal de serviciu sau angajat al vreunei persoane sau corporații, să nu efectueze și să nu autorizeze efectuarea vreunei activități de muncă seculară, vreo activitate care poate perturba pe cei din jurul lui, cu excepția activităților strict necesare, a faptelor de milă și a celor umanitare; nici să nu se angajeze în jocuri, distracții, amuzamente sau mijloace de recreere care ar putea deranja pe alții, în prima zi a săptămânii, în mod uzual cunoscută ca ziua Domnului, sau în decursul vreunei părți din această zi, în orice teritoriu, district, vas sau loc aflat sub jurisdicția exclusivă a Statelor Unite; nici să nu fie legal ca vreo persoană sau corporație, să primească plată pentru munca sau serviciile îndeplinite sau prestate în urma violării acestei secțiuni.

Sec. 2. Ca nicio corespondență sau colet poștal să nu fie transportate în timp de pace pe vreo rută poștală din țară, și nici să nu fie ridicate, sortate sau manevrate colete poștale mici, sau predate destinatarului în timpul vreunei părți din prima zi a săptămânii. Să fie

prevăzut ca: oricând vreo scrisoare se va încadra într-un act de necesitate sau milă, sau când va fi vorba de sănătate, viață, sau decesul unei persoane, iar faptul va fi în mod clar specificat pe plicul conținând scrisoarea, dirigințele de poștă să asigure mijloacele pentru transportul unei asemenea scrisori.

Sec. 3. Ca efectuarea comerțului între State și triburile indiene, întrucât nu este o activitate strict necesară, caritabilă sau umanitară, prin transportarea persoanelor sau bunurilor pe cale navală sau terestră ce poate interfera sau deranja populația în timpul primei zile a săptămânii, sau a unei părți din ea, ca zi de odihnă, care de asemenea, nu este o activitate de necesitate, caritate sau umanitară, și nu se încadrează în ritualurile unei zile de închinare religioasă, să fie interzisă prin prezenta lege. Dacă vreo persoană sau corporație, sau agent, personal de serviciu, sau angajat al vreunei persoane sau corporații va încălca în mod intenționat această secțiune, să fie pedepsit cu o amendă de nu mai puțin de zece dolari, dar nici mai mare de o mie de dolari, și niciun serviciu îndeplinit în efectuarea comerțului astfel interzis să nu fie socotit legal, de aceea să nu fie plătit sau compensat.

Sec.4. Ca toate exercițiile militare și navale, inspecțiile și paradele, care nu au loc în timpul serviciului activ sau de imediată pregătire pentru acesta, ale soldaților, marinarilor, pușcașilor marini, sau cadeților Statelor Unite, în prima zi a săptămânii, cu excepția adunărilor pentru respectarea sub ordin și din datorie a închinării religioase, să fie prin prezenta lege interzise; nicio activitate care nu este strict necesară să nu fie îndeplinită sau permisă în ziua Domnului în serviciul militar sau naval al Statelor Unite.

Sec. 5. Să fie considerată ilegală plata sau primirea plății în vreun fel pentru serviciile prestate, sau pentru munca depusă, sau pentru transportul persoanelor sau bunurilor, prin încălcarea prevederilor acestui act, nici să nu se întreprindă vreo acțiune pentru recuperarea acestei plăți, iar dacă plata s-a făcut, fie în avans fie în alt mod, suma poate fi recuperată de oricine va urmări cel dintâi aceasta.

Sec. 6. Ca munca depusă sau serviciile prestate în prima zi a săptămânii ca urmare a unor accidente, dezastre, sau întârzieri inevitabile datorate legăturilor între rutele poștale și rutele de

transport și călătorie, sau pentru conservarea unor bunuri perisabile și expuse riscului, precum și transportul necesar și regulat al articolelor alimentare la fel ca și livrarea acestora în condiții sanitare, transportul acestora pe distanțe scurte dintr-un Stat, district, sau teritoriu în alt Stat, district sau teritoriu, prin legile locale să fie declarate necesare pentru binele public, să nu fie considerate încălcări ale acestui act, dar să fie organizate pe cât posibil în așa fel încât să asigure întregii populații odihnă după trudă, în timpul primei zile a săptămânii, cultură mentală și morală, și respectarea religioasă a zilei de Sabat.”

Prima secțiune a acestui proiect de lege este contrară cuvântului lui Dumnezeu. Întrucât prescrie respectarea zilei Domnului, cere oamenilor să dea Cezarului ceea ce este al Domnului. Dar Hristos a spus, „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Ceea ce este al Domnului nu trebuie dat Cezarului, ci Domnului. Cezarul este guvernarea civilă; de aceea, noi nu trebuie să dăm guvernării civile ceea ce este al Domnului. Cu ceea ce este al Domnului, Cezarul nu are nimic de-a face. În consecință, nicio guvernare civilă nu are dreptul să se atingă, în legislativul ei, de ziua Domnului. Proiectul de lege al senatorului Blair, prin faptul că legisfează ceea ce aparține Domnului, este în mod clar împotriva cuvântului lui Hristos, și, din acest motiv, este anticreștin.

Apoi, această secțiune declară că nicio persoană să nu facă vreo lucrare, „nici să nu se angajeze în jocuri, distracții, amuzamente sau mijloace de recreere care ar putea deranja pe alții, în prima zi a săptămânii, în mod uzual cunoscută ca ziua Domnului, sau în decursul vreunei părți din această zi.” Această prevedere lasă complet pe seama altui om puterea de a decide dacă ceea ce faci tu îl deranjează pe el; în felul acesta acțiunea fiecărui om în ziua duminicii ajunge supusă toanelor și capriciilor vecinului său. Și oricine știe că nu este nevoie decât de lucruri foarte mărunte pentru a face omul să apară vinovat în ochii celui care are o prejudecată sau dușmănie față de el. La convenția pentru legea duminicală desfășurată în statul Illinois în anul 1888 (20, 21 noiembrie), Dr. R.O. Post, din Springfield, a ținut un discurs cu tema „Recreerea în

ziua duminicii,” în care a trasat următoarea regulă cu privire la subiect:

„Nu există alt fel de recreere, folositoare în ziua duminicii, decât aceea de acasă sau din sanctuar.”

Să între numai în vigoare o lege de felul celei cuprinse în proiectul de lege al senatorului Blair și, dacă locuiești în vecinătatea lui R.O. Post, D.D., cu siguranță îl va deranja orice fel de recreație în afara casei sau sanctuarului, iar cel angajat în recreație va fi arestat și urmărit penal. Poate că unii ar zice că niciun judecător sau jurați nu vor întreprinde o astfel de urmărire penală. Faptul acesta nu este deloc sigur, după cum vom vedea. Dar, fie că este așa sau nu, cert este că dacă vecinul tău va spune că ceea ce ai făcut l-a deranjat, prin prevederile unei astfel de legi poate face să fii arestat, îți poate crea necazuri, fiind nevoit să cheltui pentru a te apăra în fața curții de judecată. În 1887 orașul San Francisco, Cal., a emis un decret în legătură cu alt subiect legat de același principiu cuprins în această clauză a proiectului Blair. Decretul suna după cum urmează:

„Nicio persoană, în niciun loc, să nu își permită în conduită tendințe de a deranja persoanele care trec sau se află pe drumul public, sau în zonele adiacente.”

Este ușor de văzut că principiul cuprins în acest decret este identic cu acela din prima secțiune a proiectului Blair, care interzice orice activitate ce poate „deranja pe ceilalți.”

În timpul în care decretul din San Francisco a fost în vigoare, un om pe nume Ferdinand Pape distribuia pe stradă anumite circulare, ceea ce a „deranjat” pe cineva. Omul a fost arestat. A făcut apel la Curtea Supremă pentru a obține o decizie judecătorească *habeas corpus* (Legea Habeas Corpus – legea pentru garantarea libertății individului – 1679, n.tr.), susținând că fapta pentru care era acuzat nu constituia o infracțiune, și că decretul care declara o astfel de activitate drept crimă, era invalid și nul, deoarece era irațional și incert. Raportul asupra cazului spune:

„Decizia a fost readusă în fața judecătorului Sullivan, și susținută de Henry Hutton în apărarea criminalului întemnițat. Dispunând în dreptul chestiunii, judecătorul a redat în scris o opinie destul de lungă, în care a cuprins o critică oarecum severă la adresa absurdității

decretului, și a decis ca Pape să fie eliberat din arest. Judecătorul a spus:

„Dacă decretul ar fi lege, ascultarea de el fiind forțată sub pedeapsa cu amenda sau închisoarea, ar fi o crimă permisivitatea în orice conduită, oricât de inocentă sau inofensivă în sine, și oricât de inconștient făcută, dacă ar avea tendința de a deranja alte persoane. Comerciantul rival care cercetează magazinul cuiva cu ochi scrutător pentru a-i observa volumul de vânzări, este vinovat de crimă, deoarece până și gândul la rivalitate sau la scăderea cifrei de afaceri, are tendința de a deranja. Trecerea pe stradă a celui mai binevoitor creditor are tendința de a deranja, deoarece aduce aminte de obligațiile neîndeplinite. Trecerea unui industriaș bine îmbrăcat, purtând dovezile prosperității, are tendința de a deranja pe vagabondul a cărui lene îl reduce la starea de sărăcie și nemulțumire. Insistența băiatului străduindu-se cu energie persistentă să scape de ziarele pe care le are în stoc, are tendința de a deranja cetățeanul de vază care a citit deja ziarele, sau se așteaptă să le găsească la ușă îndată ce ajunge acasă. Cel căruia i s-a zădărnicit încercarea de a face rău unei persoane sau proprietății altuia, găsește o tendință spre deranj în simpla trecere a persoanei a cărei onestitate sau agerime l-a împiedicat să facă răul. În felul acesta pot fi date la infinit exemple de situații în care cea mai inofensivă și inocentă conduită are tendința de a deranja pe alții. Dacă limbajul decretului definește delictul criminal, prevede o pedeapsă foarte severă cu privire de libertate și bunuri pentru o conduită lipsită de elementul esențial al criminalității.

„Dar s-ar putea spune că justiția nu se va folosi de acest limbaj pentru a pune pecetea condamnării asupra unor cetățeni inofensivi, privându-i pe nedrept de libertate și catalogându-i drept criminali. Legea nu încurajează doctrine atât de periculoase, nu încurajează principii atât de subversive pentru libertate, care fac viața sau libertatea subiectului dependentă de toanele sau capriciile judecătorului sau ale juraților, întrucât lasă la discreția lor decizia dacă o anumită conduită se încadrează sau nu se încadrează în rândul acțiunilor criminale. Legea ar trebui gravată atât de limpede și clar pe tablele legislative încât să poată fi înțeleasă la fel de bine de toți

cetățenii statului, fie că sunt judecători în scaunul judecătoresc, jurați pe banca juraților, sau inculpați în banca acuzaților. Orice situație în care legea permite ca dovada criminalității să depindă de fantezia sau capriciul judecătorului sau ale juraților, miroase a tiranie. Limbajul folosit este destul de larg ca să cuprindă conduita care se încadrează în mod clar în drepturile constituționale ale cetățenilor. Nu se trasează nicio linie distinctivă între conduita criminală și cea non-criminală. Termenii sunt prea vagi și incerți pentru a trasa o regulă de conduită. După judecata mea, partea din decret implicată aici este incertă și irațională.”

Decizia aceasta se aplică cu toată forța legii duminicale naționale propuse de senatorul Blair. Sub prevederile acestei legi, pentru a supune o persoană acuzării penale va fi suficient ca aceasta să se angajeze în vreo activitate de joacă, sportivă, de amuzament sau recreație în ziua duminicii. Deoarece Reformatorii Naționali sunt la fel de mult în favoarea acestei legi duminicale cum sunt și în favoarea amendamentului propus de Blair la Constituție, și mulți dintre Reformatorii Naționali sunt atât de rigizi încât ar fi foarte „deranjați” de orice amuzament sau recreație îngăduite în ziua de duminică, oricât de inocente ar fi acestea în sine. Și este lăsat complet pe seama fanteziei sau capriciului celui „deranjat”, a judecătorului sau a juraților, să se pronunțe dacă acțiunea l-a deranjat cu adevărat sau nu.

Decizia statului California spune că un astfel de statut „prevede o pedeapsă foarte severă cu privire de libertate și bunuri pentru o conduită lipsită de elementul esențial al criminalității.” Curtea de justiție din California „nu încurajează doctrine atât de periculoase, nu încurajează principii atât de subversive pentru libertate,” sau care „miros a tiranie” așa de mult ca acelea cuprinse în proiectul de lege duminicală Blair.

Secțiunea 4 este pe aceeași linie cu legea duminicală elaborată de Constantin. Acesta în schimb, a mers un pas înainte, poruncind soldaților lui să desfășoare în mod expres parade pentru închinare în ziua de duminică, și a scris o rugăciune pe care toți trebuiau să o rostească la un anumit semnal. Ceva asemănător ar putea urma dacă proiectul acesta va deveni lege, deoarece, ținta proiectului de lege

fiind ceremonia și închinarea religioasă, de ce nu li s-ar cere soldaților să se roage în ziua de duminică la fel cum li se cere celorlalți să respecte ziua în mod religios?

Nu vom comenta fiecare secțiune a proiectului de lege, dar Secțiunea 5 merită să fie analizată în mod deosebit. Secțiunea aceasta prevede că dacă o persoană lucrează pentru altă persoană în ziua de duminică, și primește plată pentru aceasta indiferent când o primește, atunci oricine din lumea largă poate interveni pentru ca suma plătită să fie confiscată. Dacă tu lucrezi pentru mine duminică, și te plătesc pentru aceasta, primul om care află aceasta te poate urmări și îți poate lua banii. Aceasta prevede proiectul. Dacă se efectuează plata pentru munca în ziua de duminică, „fie în avans sau în alt fel, suma poate fi recuperată de oricine va urmări cel dintâi aceasta.” Oricine, este un termen universal. Așadar, proiectul acesta de lege propune în mod intenționat că în cazul în care un om aflat sub jurisdicția exclusivă a Statelor Unite primește bani pentru munca depusă duminică, în afara muncii din necesitate sau din milostenie, poate fi urmărit de oricine află mai repede că i-a primit, și acea persoană se poate face stăpân pe bani.

Să crezi că o legislație cum este cea cuprinsă în această secțiune, poate fi concepută de o persoană cu minte sănătoasă este destul de surprinzător. Dar ca nu numai să fie concepută, ci să fie cuprinsă într-un proiect de lege, și să fie introdusă în mod serios în Senatul Statelor Unite, este de-a dreptul stupefiant. Aproape că este dincolo de verosimil. Dar există fapte care demonstrează că așa ceva se întâmplă în țara acesta a libertății, acum, în secolul nouăsprezece. Dacă timpul unui senator al Statelor Unite este folosit pentru o astfel de legislație, atunci ale cui libertăți mai sunt în siguranță?

Ultima secțiune descoperă ținta întregului proiect, și anume „să asigure întregii populații odihnă, ... și respectarea religioasă a zilei de Sabat.” De aceea, nimeni să nu încerce să fugă de forța obiecțiilor împotriva acestui proiect, afirmând că nu se cere respectarea religioasă a zilei ci respectarea civilă, fiindcă proiectul însuși declară că obiectivul nu este doar de a asigura odihna întregii populații, ci de a asigura respectarea religioasă a zilei de Sabat. Nu există în proiect nicio singură referință la respectarea zilei din punct de vedere civil.

Cuvântul „civil” nu este folosit. Acesta este un proiect de lege complet religios. Titlul său declară că obiectivul este de a asigura populației ocazia de a se bucura de ziua Domnului ca zi de odihnă, și „de a promova respectarea ei ca zi de închinare religioasă.” Prima secțiune definește ziua Domnului; cea de-a doua se referă la zi ca la o zi de închinare și odihnă; cea de-a treia se referă la ea ca la o zi de închinare religioasă; secțiunea a patra se referă la respectarea ei din punct de vedere al închinării religioase; iar secțiunea a șasea declară lămurit, ceea ce se vede în tot proiectul, că ținta proiectului de lege este „să asigure întregii populații odihnă, ... și respectarea religioasă a zilei de Sabat,” în prima zi a săptămânii.

Respectarea zilei din punct de vedere religios, de la un capăt al țării la celălalt, este cea avută în vedere de promotorii proiectului de lege. Cu ocazia convenției pentru duminică de la Washington, ținută pe 12 dec. 1888, Dr. Crafts a spus:

„A despărți religia de ziua acesta înseamnă a despărți odihna de această zi.”

În „Boston Monday Lecturers,” din 1887, Joseph Cook, în timpul unor prelegeri pe tema legilor duminicale, a spus:

„Experiența de secole dovedește că străduința de a păstra duminica drept zi de odihnă este zadarnică fără a o păstra ca zi de închinare. Dacă respectarea Sabatului nu este fondată pe rațiuni religioase, nu va fi menținută la un standard înalt doar pe baza unor considerații economice, psihologice și politice.”

La convenția Statului Illinois pentru duminică ținută la Elgin, pe 8 noiembrie, 1887, Dr. W.W. Everts a declarat că duminica trebuie să fie „dovada oricărei religii.”

Duminica este o instituție complet religioasă. Legislația duminicală, oriunde se găsește, este legislație numai religioasă. Și, după cum am văzut, proiectul de lege duminicală al senatorului Blair nu se pretinde altceva decât legislație religioasă. Întrucât este ceea ce este, adică legislație religioasă, este în mod clar neconstituțional. Pentru a dovedi aceasta, supunem spre examinare următoarele considerente:

Toate puterile deținute de Congres sunt puteri delegate. Congresul nu are o altă putere. El nu poate exercita o altă putere.

Articolul X din Amendamente la Constituție declară în mod expres că:

„Puterile care nu sunt delegate Statelor Unite prin Constituție, nici interzise prin ea Statelor, sunt rezervate Statelor respective, sau poporului.”

În toate puterile delegate astfel Congresului, nu este nici urmă de putere de a legifera asupra vreunei chestiuni religioase, sau în dreptul respectării vreunei instituții sau ceremonii religioase. De aceea, întrucât proiectul de lege duminicală al senatorului Blair este religios, nu este constituțional, iar orice legiferare în această privință este neconstituțională. Mai mult, întrucât duminica este o instituție religioasă, orice legiferare din partea Congresului în legătură cu respectarea ei, va fi neconstituțională atât timp cât Constituția Statelor Unite va rămâne așa cum este acum. Și aceasta nu este tot. Națiunea nu a fost lăsată în situația de a nu ști dacă această putere în mod intenționat nu i-a fost delegată, sau nu. Primul Amendament la Constituție, declarând că: „Congresul nu poate face nicio lege referitoare la un stabiliment al religiei, sau la interzicerea liberei ei exercitări,” arată că în mod intenționat puterea aceasta nu a fost delegată Congresului, și intenția este scoasă în evidență prin absoluta interzicere Congresului de a exercita vreo putere cu privire la religie. Este imposibil să formulezi o lege având ca subiect religia, și aceasta să nu interzică în vreun fel libera exercitare a religiei. De aceea, primul Amendament la Constituție interzice în mod absolut Congresului să elaboreze vreo lege cu privire la orice subiect religios, sau la respectarea vreunei ceremonii sau instituții religioase. Proiectul de lege al Senatorului Blair, fiind religios, este dovedit încă o dată a fi neconstituțional.

Reformatorii Naționali știu și afirmă de douăzeci și cinci de ani că este neconstituțional pentru Congres să elaboreze legi duminicale. Totuși Asociația pentru Reformă Națională este una dintre agențiile cele mai proeminente care fac demersuri pentru promovarea proiectului de lege duminicală națională propus de senatorul Blair. Faptul acesta dovedește că ei sunt gata să recurgă la mijloace neconstituționale pentru a-și asigura puterea râvnită și pentru a-și atinge obiectivele. Dar în ce privește pe Dr. Crafts și colaboratorii

săi, și W.C.T.U., dacă aceștia știu că este neconstituțional, nu avem cunoștință. Dacă le-ar păsa, chiar dacă ar ști, nu ne putem pronunța din următorul motiv: În anunțurile despre convenția națională pentru duminică ținută la Washington pe 11-13 decembrie 1888, s-a declarat că biserica în care urma să se desfășoare convenția va fi împodobită cu ghirlande formate din numele a șase milioane de petiționari; dar chiar la debutul primei întruniri, s-a declarat că petiționarii erau în număr de paisprezece milioane. Cineva a întrebat cum se face că numărul acestora a crescut brusc așa de mult. Doamna Bateham a fost chemată să revină pe platformă pentru a răspunde întrebării, iar din răspunsul dânzei s-a văzut că motivul acestei creșteri bruște și enorme se explica prin faptul că o scrisoare având atasat proiectul de lege Blair a fost scrisă de Cardinalul Gibbons, și doar în virtutea acestui nume, șapte milioane două sute de mii de catolici au fost socotiți printre petiționari.

Acesta nu a fost un răspuns complet la întrebare, deoarece scrisoarea Cardinalului nu autoriza felul acela în care a fost folosită, cel puțin acea parte din scrisoare ce a fost făcută publică nu autoriza aceasta. Cuprinsul întregii scrisori nu a fost făcut public, deoarece, după cum a spus Dr. Crafts, era adresată Comitetului Senatului. Dar ceea ce a fost citit public se referea doar la acțiunea Consiliului orașului Baltimore care poruncea o strictă respectare a duminicii, și spunea:

„Mă bucur foarte mult să adaug numele meu alături de milioane de oameni care luptă în mod lăudabil împotriva încălcării Sabatului Creștin prin muncă inutilă, și care se străduiesc să promoveze respectarea decentă și potrivită a acestuia prin promovarea unei legislații judicioase.”

Aceasta a fost tot. El a spus, „Mă bucur să adaug numele meu,” etc. El nu a spus că adaugă, sau că dorește să adauge alte șapte milioane două sute de mii împreună cu numele său, sau în numele său. Dar așteptarea supralicitată a acestor creștini protestanți făuritori de legi duminicale de a obține petiții a fost atât de mare încât, fără nicio muștrare de conștiință, au putut înmulți un nume catolic cu șapte milioane două sute de mii și unu. Totuși lucrul acesta nu este așa mult de mirat deoarece pe baza acestui principiu s-a acționat în

toată țara, iar dacă cinci sute de petiționari au putut fi scoși din o sută, și două sute patruzeci de mii din două sute patruzeci, a fost foarte ușor și foarte logic a scoate șapte milioane două sute de mii dintr-unul singur.

Lucrul acesta a fost foarte compatibil cu acest principiu în alt sens. Petiția spunea: „Noi, subsemnații, cetățeni adulți ai Statelor Unite, cu vârsta peste douăzeci de ani, prin această petiție,” etc. Socotind cei șapte milioane două sute de mii de petiționari în favoarea legii duminicale, ei certifică prin aceasta că toți aceștia sunt catolici „cu vârsta peste douăzeci de ani.” Dar nu a fost participant la convenția aceea, și nu este femeie în Uniunea Femeilor pentru Temperanță Creștină, care să nu știe că în Statele Unite nu sunt atâția catolici „cu vârsta peste douăzeci de ani.” În mod virtual ei au certificat că toți catolicii din Statele Unite sunt „cu vârsta peste douăzeci de ani,” întrucât în mod distinct au anunțat că „toți romano catolicii” au depus petiții pentru legea duminicală. Dacă în mod virtual au certificat același lucru despre bisericile protestante din toată țara, de ce nu ar merge mai departe, și nu ar atrage în același fel pe „toți romano catolicii”? Pot face una la fel de onest cum fac și cealaltă. Dacă bărbați și femei care afirmă a fi creștini protestanți fac astfel de lucruri pentru a atrage biserica catolică de partea lor, nu ar fi de mirare dacă ar fi dispuși să recurgă la mijloace neconstituționale pentru a transpune zelul lor religios într-o lege națională.

Dar dacă oameni care își spun protestanți vor să facă astfel de lucruri pentru a atrage de partea lor ponderea bisericii catolice, nu este timpul să înceteze să mai poarte numele de protestanți? Și dacă ei vor să facă astfel de lucruri indiferent pentru ce scop, nu este timpul să înceteze să se mai numească creștini? Creștinism înseamnă onestitate.

Mai amintim încă un aspect aici: Este în concordanță cu principiile religioase protestante sau cu principiile Constituției americane să recunoști de bună cuviință ca un om să absoarbă în sine personalitatea a șapte milioane două sute de mii de oameni, așa cum au admis în dreptul cardinalului Gibbons în acest caz?

În urma dovezilor logice, legale, constituționale și biblice pe care le-am prezentat în acest capitol, este demonstrat că proiectul de lege

duminicală națională introdus de Blair este incert și irațional; că este subversiv la adresa libertății și aduce a tiranie; și că este neconstituțional și anticreștin.

Capitolul 6

MIȘCAREA PENTRU LEGEA DUMINICALĂ DIN SECOLUL PATRU, ȘI PARALELA ACESTEIA ÎN SECOLUL NOUĂSPREZECE

Un titlu la fel de potrivit pentru acest capitol ar fi, „Formarea Papalității și Perfecta Asemănare a acestei acțiuni.” În 2Tes. 2:1-4, Pavel a scris:

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. ... Căci taina fărădelegii a și început să lucreze.”

Vorbind conducătorilor bisericii din Efes, Pavel face de cunoscut care este taina, am putea spune originea, papalității. Fapte 20:28-30. „se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” El vorbea aici conducătorilor bisericii – episcopilor. Dacă voia să spună că printre efeseni se vor ridica anumiți indivizi dintre episcopi care vor face aceasta, sau că episcopatul va fi pervertit față de adevărata lui funcție, că se va înălța pe sine până la deplina dezvoltare a papalității, nu are importanță; deoarece cuvintele exprimă realitatea desfășurată în istoria care a urmat. Episcopatul Romei s-a dezvoltat până când în cele din urmă s-a concretizat în papalitate, care este întruchiparea „tainei fărădelegii.” Cursul acesta, după cum spune Pavel, a început cu faptul că episcopii vorbeau lucruri denaturate, ca să tragă pe ucenici de partea lor (după ei,- traducerea King James). Situația aceasta a devenit destul de generală la aproximativ douăzeci de ani după moartea lui Ioan. Mosheim spune:

„Episcopii au sporit numărul ceremoniilor religioase în cadrul închinării creștine, încercând să le ajusteze după slăbiciunile și prejudecățile evreilor și ale păgânilor, în scopul de a facilita convertirea acestora la creștinism.” „Pentru acest scop, ei au transferat numele de mistere, instituțiilor evangheliei, și au decorat în mod particular sfântul sacrament cu acest titlu solemn. Ei au folosit pentru instituția aceasta sacră, ca de altfel și pentru aceea a botezului, o mulțime de termeni folosiți în misterele păgâne, și au mers până acolo încât au adoptat unele dintre ceremoniile care constituiau chiar esența acelor renumite mistere. Imitația aceasta a început să se producă în provinciile din Răsărit. Dar după domnia lui Hadrian (împărat, 117-138 d.Hr.), primul care a introdus misterele printre latini, practica a fost urmată de creștinii ce locuiau în partea de apus a imperiului. De aceea, o mare parte a slujbelor bisericești în acest secol, au dobândit un anume aer de mistere păgâne, asemănându-se cu acestea în mod considerabil în multe detalii.” – Church History, secolul 2, part.2, cap.4, par.2, 5.

Un alt mijloc prin care acești episcopi ambițioși au tras un mare număr de ucenici de partea lor, dintre păgâni, a fost adoptarea zilei soarelui ca zi de sărbătoare.

„Cea mai veche formă de idolatrie cunoscută omului, cea mai răspândită și cea mai durabilă, este închinarea la soare.” T.W. Chambers, din Old Testament Student, ianuarie, 1886.

Iar Mosheim spune:

„Înainte de venirea lui Hristos, toate națiunile din Orient își desfășurau închinarea în fața divinității cu fețele întoarse spre acea parte a cerului de unde soarele își trimitea razele în timpul răsăritului. Obiceiul acesta era fondat pe părerea universală că Dumnezeu, despre a cărui esență credeau că este lumină, și despre care credeau că este îngrădit de anumite limite, locuiește în acea parte a firmamentului din care trimite soarele, imaginea strălucitoare a bunătății și gloriei Lui. Creștinii convertiți, de fapt au respins eroarea aceasta grosolană (de a presupune că Dumnezeu locuiește în partea aceea a firmamentului); dar au păstrat obiceiul străvechi și universal de închinare cu fața spre răsărit, cu originea în ideea aceea. Obiceiul acesta nu a dispărut nici în zilele noastre, ci încă se regăsește într-un

mare număr de biserici creștine.” Church History, sec. 2, part.2, cap.4, par. 7; Ezechiel 8:16.

Ziua aceasta a fost adoptată alături de Sabatul Domnului, dar după o vreme forma aceasta păgânizată de evlavie a depășit Sabatul în popularitate, iar cei ce continuau să respecte Sabatul erau priviți ca și cum se aflau sub blestem. La începutul secolului al patrulea apostazia aceasta a dobândit o formă atât de impunătoare încât se putea face simțită în afacerile politice ale imperiului. În vremea aceasta episcopii ambițioși aflați de partea apostaziei au inventat o teorie a guvernării pentru care au luptat cu hotărâre să fie recunoscută, teorie care urma să subordoneze puterea civilă puterii ecleziastice. Neander spune:

„În biserică a apărut o teorie teocratică falsă, avându-și originea nu în esența evangheliei, ci în confuzia făcută între sistemele de guvernare religioase din Vechiul și Noul Testament, care ... a antrenat după ea o opoziție necreștină a puterii spirituale față de cea seculară, și care cu ușurință a dus la formarea unui Stat sacerdotal, prin subordonarea elementului secular față de cel spiritual într-un mod fals și de aparență.”- Torrey's Neander, Boston, 1852, p.132.

Guvernarea lui Israel a fost o teocrație adevărată. Aceasta a fost în mod real o guvernare a lui Dumnezeu. Arătându-se în rugul aprins, Dumnezeu a împuternicit pe Moise să scoată poporul Său din Egipt. Prin semne și minuni, prin multe lucrări miraculoase, Dumnezeu Și-a eliberat poporul din Egipt, i-a condus prin pustie, și în cele din urmă i-a dus în țara promisă. Acolo a guvernat peste ei prin judecători până în timpul profetului Samuel, căruia i-a vorbit Dumnezeu de când era copil și i-a făcut cunoscută voia Lui. În zilele lui Samuel, poporul a cerut să li se dea un împărat. Dorința le-a fost îndeplinită și Dumnezeu a ales pe Saul, pe care Samuel l-a uns drept împărat al lui Israel. Saul nu a făcut voia lui Dumnezeu și, pentru că a respins cuvântul Domnului, și Dumnezeu l-a dat la o parte ca împărat, trimițând pe Samuel să ungă pe David ca împărat peste Israel; iar tronul lui David Dumnezeu l-a întărit pentru totdeauna. Când Solomon a urmat la conducerea împărăției în locul tatălui său, David, raportul ne spune: „Solomon a șezut pe scaunul de domnie al Domnului, ca împărat în locul tatălui său, David.” 1Cron. 29:23.

Tronul lui David a fost tronul lui Dumnezeu, iar Solomon a șezut pe tronul Domnului ca împărat peste împărăția pământească a lui Dumnezeu. Succesiunea la tron a descendenților lui David a urmat până la Zedechia, care a fost făcut supus al împăratului Babilonului, și care a jurat în mod solemn înaintea lui Dumnezeu că va manifesta supunere cu loialitate față de împăratul Babilonului. Dar Zedechia și-a călcat jurământul, iar Dumnezeu i-a zis:

„Tu, domn nelegiuit, domn rău al lui Israel, căruia i-a sosit ziua în care se va pune capăt nelegiurii, așa vorbește Domnul Dumnezeu: Dați la o parte cununa, și luați jos coroana; aceasta nu va mai fi la fel; înălțați pe cel ce este umil, și umiliți pe cel ce este înălțat. O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna; și nu va mai fi, până va veni acela care are dreptul la ea; și i-o voi da lui.” Ezechiel 21:25-27; 17:1-21. (Trad. King James Version).

Împărăția a ajuns atunci supusă Babilonului. Când a căzut Babilonul și a succedat Medo-Persia, a fost răsturnată prima oară. Când Medo-Persia a căzut, fiind succedată de Grecia, a fost răsturnată a doua oară. Când imperiul grec a făcut loc Romei, a fost răsturnată a treia oară. Apoi cuvântul spune, „nu va mai fi, până va veni acela care are dreptul la ea; și i-o voi da lui.” Cine este cel care are dreptul la ea? „Îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit.” Luca 1:31-33. Dar în timpul în care a fost printre noi ca „Profetul”, ca om al durerii obișnuit cu suferința, El a declarat, în noaptea în care a fost vândut: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.” Astfel, tronul lui Dumnezeu a fost mutat din lumea aceasta, și „nu va mai fi, până va veni acela care are drept la el,” și atunci îi va fi dat Lui. Timpul acela este sfârșitul lumii acesteia și începutul „lumii viitoare.” Din acest motiv atât timp cât va dura lumea aceasta, o adevărată teocrație nu poate exista din nou. În consecință, de la moartea lui Hristos până la sfârșitul acestei lumi, orice teorie ce susține o teocrație pământească, este o teorie falsă; orice pretenție de o astfel de teocrație este o pretenție falsă; și oriunde este propusă și susținută o astfel de teorie, fie că este vorba de Roma în secolul patru, sau de orice altă țară din

orice alt secol, de fapt este propus și susținut tot ceea ce este papalitatea sau ceea ce a fost dintotdeauna – îl pune pe un om în locul lui Dumnezeu.

Episcopii teocrați au făcut în așa fel încât ei înșiși precum și autoritatea lor au devenit o necesitate pentru Constantin, care, pentru a fi sigur de sprijinul din partea lor, s-a convertit în mod politic la forma de creștinism pe care a declarat-o religia recunoscută a imperiului. Neander spune mai departe:

„Teoria aceasta teocratică era deja teoria predominantă în timpul domniei lui Constantin; iar ... episcopii, în mod voluntar, s-au pus în situația de a fi dependenți de el datorită disputelor în care erau angrenați, și datorită hotărârii lor de a face uz de puterea Statului pentru promovarea intereselor lor.” – Idem.

În citatele acestea din Neander este rezumată întreaga istorie a papalității. Tot ceea ce s-a dezvoltat în istoria papalității, este doar urmarea acestei teorii. Primul pas în logica unei teocrații făcute de om, este un papă. Al doilea pas este infailibilitatea acestui papă. Iar al treilea pas este Inchiziția, pentru a da forță infailibilității lui, așa după cum vom dovedi:

Mai întâi, o adevărată teocrație fiind o guvernare condusă în mod direct de Dumnezeu, o teocrație falsă este o guvernare condusă de un om în locul lui Dumnezeu. Dar un om care guvernează în locul lui Dumnezeu este un papă. Un om care guvernează lumea în locul lui Dumnezeu, este exact ceea ce papa a pretins întotdeauna că este.

În al doilea rând, o teocrație falsă fiind o așa zisă guvernare a lui Dumnezeu, cel care stă în fruntea ei, se află în poziția aceea ca reprezentantul lui Dumnezeu. El reprezintă autoritatea divină; iar când vorbește sau acționează în mod oficial, vorbirea sau acțiunea lui sunt privite ca fiind ale lui Dumnezeu. Dar ca să faci dintr-un om în felul acesta reprezentantul lui Dumnezeu, înseamnă doar să îmbraci pasiunile omenești cu stăpânire și autoritate divină. Dar pentru că este uman, este limitat întotdeauna la a acționa altfel decât Dumnezeu. Și pentru că este înveșmântat cu o stăpânire iresponsabilă, uneori va acționa ca diavolul. În consecință, pentru a face toate acțiunile lui consistente cu ceea ce pretinde a fi, este constrâns să le acopere cu atribute divine, și să afirme că tot ceea ce

face în funcția sa oficială este actul lui Dumnezeu. Exact aceasta este logica și pretenția de infailibilitate papală. Nu se pretinde că tot ceea ce spune papa este infailibil; doar ceea ce vorbește în mod oficial – când vorbește de pe scaunul de domnie. Conform acestei teorii, el stă pe tronul lui Dumnezeu în calitate de cap al guvernării lui Dumnezeu în lumea aceasta. El stă pe acest tron ca reprezentant al lui Dumnezeu. Iar când vorbește în mod oficial, când vorbește de pe tron, vorbește ca reprezentant al lui Dumnezeu. De aceea, pentru că stă în locul lui Dumnezeu, pentru că guvernează din locul acela ca reprezentant oficial al lui Dumnezeu, ceea ce vorbește de pe tron este cuvântul lui Dumnezeu, și trebuie să fie infailibil. Aceasta este logica inevitabilă a teoriei teocratice false. Și dacă se neagă faptul că teoria aceasta este falsă, în mod logic nu există nicio posibilitate de a evita acceptarea sistemului papal. Pretențiile papalității nu sunt absolut deloc extravagante, dacă teoria este corectă.

În al treilea rând, Dumnezeu este guvernator din punct de vedere moral. Guvernarea Lui este o guvernare morală, iar codul ei este legea morală. Guvernarea Lui și legea Lui au de-a face cu gândurile, cu intențiile, și cu tainele inimilor omenești. Așa trebuie să fie guvernarea lui Dumnezeu, iar altceva mai puțin de atât nu poate fi guvernarea lui Dumnezeu. Dacă papa este capul a ceea ce pretinde că ar fi guvernarea lui Dumnezeu, și domnește astfel în locul lui Dumnezeu, guvernarea lui trebuie să se extindă în domeniul moralității, și trebuie să ia cunoștință de îndemnurile inimii. Dar pentru că este om, cum ar putea descoperi care sunt gândurile inimilor oamenilor, dacă sunt bune sau rele, ca să poată pronunța judecata în dreptul lor? În urma unor experimente îndelungate și atente, cu multă ingeniozitate, au fost descoperite mijloace prin care cele mai ascunse gânduri ale inimilor pot fi smulse de la oameni, și aceste mijloace le-a descoperit Inchiziția.

Dar Inchiziția a fost rezultatul logic inevitabil al teoriei teocratice pe care s-a fondat papalitatea. Istoria papalității este doar urmarea logică a teoriei teocratice pe care s-a fondat papalitatea: Mai întâi, un papă; apoi infailibilitatea acelui papă; apoi Inchiziția, pentru a face efectivă autoritatea lui infailibilă. După moartea lui Hristos, acesta

este cursul logic al oricărei teorii teocratice aplicate unei guvernări pământești.

Aceasta fiind teoria lor, iar hotărârea lor fiind aceea de „a face uz de puterea Statului pentru promovarea intereselor lor,” se pune întrebarea: ce mijloace au folosit pentru a obține controlul asupra acestei puteri? Răspuns: legile duminicale. Ei au obținut de la Constantin următoarea lege duminicală:

„ÎMPĂRATUL CONSTANTIN CĂTRE HELPIDIUS

„În venerabila zi a Soarelui, magistrații și populația din orașe să se odihnească, și toate atelierile să fie închise. Totuși, la țară, cei ce se ocupă de cultivarea pământului pot lucra în mod liber și legitim, deoarece adeseori se întâmplă ca o altă zi să nu fie la fel de prielnică pentru semănături și pentru plantarea viilor; ca nu cumva datorită neglijării timpului favorabil, recolta pregătită de Cer să se piardă.

Data în ziua a șaptea din Martie, Crispus și Constantin fiind consuli, ambii pentru a doua oară.” (321 d.Hr.)

Aceasta nu a fost prima lege duminicală pe care au obținut-o; prima nu a rezistat. Dar cu toate că prima nu a rămas, considerentele pentru obținerea ei au rămas. Sozomen spune că legea era necesară „pentru ca ziua să poată fi devotată cu cât mai puțină tulburare, scopurilor devoțiunii.” Declarația aceasta a lui Sozomen se găsește în istoria lui Neander („Church History,” vol.2, p.298). Motivul dat de Sozomen descoperă secretul legislației; dovedește că era în favoarea bisericii, și pentru a face bisericii pe plac.

Citind edictul de mai sus, se vede că au început destul de moderat. Nu au interzis orice muncă; doar judecătorilor, populației din orașe și meseriașilor li s-a cerut să se odihnească, în timp ce populația de la țară putea lucra în mod liber și legal. Împăratul a poruncit soldaților săi să facă paradă în ziua Soarelui, cerându-le să repete în cor următoarea rugăciune:

„Pe Tine doar Te recunoaștem ca adevărat Dumnezeu; pe Tine Te recunoaștem ca Domnitor; pe Tine Te chemăm să ne vii în ajutor; de la Tine primim victoria; prin Tine învingem pe dușmanii noștri;

Ție îți suntem îndatorați pentru binecuvântările prezente; de la Tine așteptăm favorurile viitoare; spre Tine ne vom îndrepta rugăciunea. Te rugăm fierbinte, păstrează pe Împăratul nostru Constantin și pe fiii pioși ai săi, dându-le sănătate și prosperitate în toată viața lor îndelungată.”

Legea duminicală din anul 321 d.Hr. a rămas în vigoare până în anul 386, când

„Schimbările mai vechi efectuate de Împăratul Constantin au fost impuse într-un mod mult mai riguros, și, în mod universal, în ziua Soarelui (Duminica) au fost strict interzise tranzacțiile civile de orice fel. Oricine încălca legea aceasta urma să fie considerat vinovat de sacrilegiu.” – Neander, Id. p.300.

Atunci, pentru că populației nu îi era permis să facă niciun fel de muncă, au început să-și îndrepte atenția spre sport, și, drept consecință naturală, circurile și teatrele din tot imperiul erau supra aglomerate în fiecare duminică. Dar scopul legii, încă de la prima elaborată, a fost acela ca ziua să fie folosită în scopul devoțiunii, iar oamenii să meargă la biserică. În consecință, pentru ca acest scop să fie atins, trebuia făcut încă un pas, și a fost făcut. La o convenție a bisericii ținută la Cartagina în anul 401, episcopii au adoptat hotărârea de a trimite împăratului o petiție, prin care îl rugau:

„Ca spectacolele publice să fie mutate din ziua Duminicii Creștine, și din zilele de sărbătoare, în alte zile din săptămână.” – Id.

Iar motivația cu care au sprijinit petiția a fost:

„Oamenii se adună mai mult la circuri decât la biserică.” – Id., nota 5.

La circuri și la teatre erau angajați mulți oameni, printre care mulți membri ai bisericii. Dar, decât să renunțe la slujbele lor, mai degrabă lucrau duminica. Episcopii s-au plâns că aceștia erau obligați să lucreze: au denunțat aceasta ca fiind persecuție, și au cerut o lege pentru a proteja acele persoane de „persecuție.” Biserica s-a umplut cu o mulțime de oameni neconvertiți, care acordau cu mult mai multă atenție intereselor și plăcerilor lumești decât religiei. Dar pentru că guvernarea era de acum guvernarea lui Dumnezeu, s-a considerat potrivit ca puterea civilă să fie folosită pentru a determina pe toți oamenii să arate respect față de Dumnezeu, fie că aveau sau nu aveau

vreun respect față de El. Însă cât timp puteau face altceva, muncind duminica, ei alegeau mai degrabă să lucreze decât să meargă la biserică. A fost promulgată o lege prin care s-a interzis orice fel de muncă în ziua de duminică. Atunci s-au îngrămădit la circuri și la teatre, în loc să meargă la biserică. Însă episcopii nu aceasta au vrut; nu acesta era scopul pentru care s-a interzis orice fel de muncă. S-a interzis orice muncă pentru ca oamenii să poată merge la biserică; în schimb ei s-au îngrămădit la circuri și la teatre, iar auditoriul episcopilor era destul de redus. Faptul acesta nu era satisfăcător pentru mândria lor; de aceea, pasul următor, și pasul logic, a fost, după cum cerea petiția, ca manifestările de la circuri și teatre să fie transferate în alte zile din săptămână, astfel încât bisericile și teatrele să nu fie deschise în același timp. Căci dacă ambele erau deschise, creștinii (?), la fel ca și ceilalți, nu puteau merge în ambele locuri în același timp, și atunci se duceau la circ și la teatru în loc să meargă la biserică. Neander spune:

„Datorită pasiunilor predominante din vremea aceea, îndeosebi acelor din marile orașe de a alerga la diferite spectacole publice, se întâmpla că atunci când aceste spectacole cădeau în zilele consacrate de biserică pentru anumite ceremonii religioase, erau o mare piedică în calea devoțiunii creștinilor, deși ar fi trebuit să le fie permise, celor al căror creștinism era prea puțin o problemă de viață și de suflet.” – Id.

Cu siguranță! Un circ sau teatru deschis întotdeauna se va dovedi o mare piedică în calea devoțiunii acelor creștini al căror creștinism este prea puțin o problemă de viață și de suflet. Cu alte cuvinte, un circ sau teatru deschis va fi întotdeauna o mare piedică în calea devoțiunii acelor care nu au destulă religie care să-i rețină de la a merge acolo, dar care vor să folosească mărturisirea religiei doar pentru a-și menține popularitatea, și pentru a-și promova interesele egoiste. Pe de altă parte, în calea devoțiunii acelor al căror creștinism este cu adevărat o problemă de viață și de suflet, un circ sau teatru deschis nu va constitui nici cea mai mică piedică, măcar că este deschis în același timp cu biserica, sau tot timpul. Dar oamenii aceia nu aveau destulă religie sau iubire de dreptate, pentru a face ceea ce ei credeau că este drept; de aceea au dorit ca Statul să ia din

calea lor orice oportunitate de a face răul, astfel încât toți să poată fi creștini. Chiar și satana poate fi făcut în felul acesta, un astfel de creștin; dar totuși va rămâne satana.

Neander spune din nou:

„Învățătorii bisericești ... erau în adevăr forțați adesea să se plângă de faptul că în asemenea competiții, teatrul era cu mult mai bine frecventat decât biserica.” – Id.

În astfel de condiții, biserica nu a putut rezista competiției; ea dorea monopolul. Și l-a obținut.

Petiția înaintată de Convenția de la Cartagina nu a putut fi satisfăcută imediat, dar în anul 425 legea dorită a fost acordată. Acestei legi i s-a atașat motivația oferită pentru prima lege duminicală dată în istorie; și anume:

„Pentru ca devoțiunea credincioșilor să nu fie tulburată în niciun fel.” – id. p. 301.

Trebuie păstrat mereu în minte, că singurul fel în care „devoțiunea credincioșilor” a fost „tulburată”, a fost faptul că atunci când cirul sau teatrul era deschis în același timp cu biserica, „credinciosul” voia să meargă la circ sau la teatru în loc de a merge la biserică, și de aceea „devoțiunea” lor era „deranjată”. Desigur că singurul fel în care „devoțiunea” unor astfel de „credincioși” putea fi scăpată de orice fel de tulburare, era închiderea cirului și a teatrului în timpul programului bisericii.

În logica acestei strategii teocratice, mai era un pas de făcut. Acesta a urmat astfel: Mai întâi biserica a obținut ca orice muncă în ziua de duminică să fie interzisă, pentru ca oamenii să se poată ocupa de lucrurile divine. Dar oamenii au mers la circ și la teatru, nu la biserică. Atunci biserica a obținut legi prin care s-a închis cirul și teatrul, pentru ca oamenii să se poată ocupa de lucrurile divine. Dar chiar și atunci oamenii nu au vrut să fie devotați, nici nu au vrut să se preocupe de cele divine; fiindcă nu aveau o adevărată religie. De aceea, prin logica situației, următorul pas de făcut a fost acela de a-i obliga să fie devotați – de a-i obliga să se preocupe de lucrurile divine. Acesta a fost pasul de făcut în mod logic, și a fost făcut. Episcopii teocrați au fost cu toții în consens cu acea ocazie. Ei au fost echipați cu o teorie care îndeplinea cu exactitate cerințele cauzei; iar

marele Părinte al Bisericii Catolice și sfântul catolic, Augustin, a fost părintele acestei teorii sfinte catolice. El a scris:

„Este într-adevăr mai bine ca oamenii să fie conduși la slujirea lui Dumnezeu prin învățare decât de teama de pedeapsă, sau datorită suferinței. Dar pentru motivul că cele dintâi mijloace sunt mai bune, nu trebuie ca cele din urmă să fie neglijate. ... Adesea mulți pot fi aduși înapoi la Domnul lor cu ajutorul toiagului suferinței vremelnice, pentru ca apoi să ajungă la cel mai înalt grad de dezvoltare religioasă.” – Schaff, Church History, vol. 2, sec. 27.

Cu privire la această teorie, Neander remarcă:

„Atunci, a fost propusă și fondată de către Augustin o teorie care ... conținea germenul întregului sistem al despotismului spiritual, al intoleranței și persecuției, care s-a concretizat în tribunalele Inchiziției.” – Church History, p.217.

Istoria Inchiziției este doar istoria punerii în aplicare a acestei teorii rușinoase a lui Augustin. Dar teoria aceasta este doar o secvență logică a teoriei pe baza căreia s-a fondat întreaga serie de legi duminicale.

Apoi, Neander spune:

„În felul acesta biserica a primit ajutor din partea Statului pentru atingerea obiectivelor ei.”

Declarația aceasta este corectă. Constantin a făcut multe lucruri în favoarea episcopilor. Le-a acordat bani și preferință politică. În cazuri disputate, a declarat decizia lor decizia finală, drept decizie a lui Isus Hristos. Dar în tot ceea ce a făcut pentru ei, nu le-a dat putere peste cei ce nu aparțineau bisericii, ca să-i oblige să acționeze ca și cum ar fi membri, exceptând doar acel unic aspect al legii duminicale. Deciziile lor, pe care el le decreta decizii finale, erau restrânse doar la aceia care în mod voluntar au ales acel tribunal, și nu afectau pe nimeni altcineva. Înainte de acest timp, dacă unul care se ducea la tribunalul episcopilor nu era satisfăcut de decizia lor, putea apela ulterior la magistratul civil. Edictul acesta a eliminat posibilitatea aceasta de apel, dar nu afecta pe nimeni altcineva decât pe acela care în mod voluntar alesese arbitrajul episcopilor. Dar în cazul legii duminicale, i s-a dat putere bisericii de a constrânge pe cei ce nu aparțineau bisericii, care nu erau sub jurisdicția bisericii, să

asculte de poruncile bisericii. În cazul legii duminicale i s-a dat bisericii controlul asupra puterii civile, ca prin aceasta să îi oblige pe cei ce nu aparțineau bisericii să acționeze ca și cum ar aparține. Istoria vremurilor lui Constantin poate fi cercetată de la început până la sfârșit și se va vedea că nu a dat bisericii o astfel de putere în nimic altceva decât în acest singur lucru – în cazul legii duminicale. Declarația lui Neander este literalmente corectă, și anume că „în felul acesta biserica a primit ajutor din partea Statului pentru atingerea obiectivelor ei.”

Hai-deți să analizăm aici împreună, cu mai multă atenție, semnificația exactă a acestei declarații a lui Neander. Mai întâi el a vorbit despre transpunerea în realitate a teoriei teocratice a acestor episcopi, de faptul că ei s-au făcut dependenți de decizia lui Constantin în cadrul disputelor dintre ei, și de „hotărârea lor de a face uz de puterea Statului pentru atingerea obiectivelor lor.” Apoi amintește prima și a doua lege duminicală date de Constantin, legea duminicală din 386, Convenția de la Cartagina, rezoluția și petiția din 401, și legea din 425 ca răspuns la petiția aceasta. Apoi, fără pauză, și cu referire directă la aceste legi duminicale, el spune: „În felul acesta biserica a primit ajutor din partea Statului pentru atingerea obiectivelor ei.” A pornit cu hotărârea de a face aceasta; și a făcut-o. „În acest fel” a făcut-o. Și, odată ce a obținut controlul asupra puterii Statului, s-a folosit de ea pentru atingerea obiectivelor ei. Și a făcut-o în felul ei despotice, după cum o anunța teoria inchizitorială a lui Augustin. Primul pas a condus în mod logic și inevitabil la ultimul; iar liderii teocrați din cadrul acestei mișcări au avut crudul curaj de a face de la primul pas până la ultimul, după cum se contura în cuvintele lui Augustin, și după cum s-a ilustrat mai târziu în istoria Inchiziției.

În capitolul anterior am redat cu exactitate proiectul Blair de lege duminicală națională, și am discutat unele dintre prevederile acesteia. Așa cum am văzut, scopul ei este, în mod clar declarat, acela de a asigura întregii populații odihna în ziua Domnului, și de a „promova respectarea ei ca zi de închinare;” iar tot ceea ce cuprinde proiectul este construit în așa fel încât, pe cât posibil, să asigure respectarea Sabatului ca „zi de închinare.” Acesta este scopul proiectului. Care

este scopul celor care depun atâtea eforturi pentru ca proiectul să devină lege?

Pe 8 noiembrie 1887, s-a ținut o convenție la Elgin, Illinois, „convocată de membrii Asociației Păstorilor și Bisericii Congregaționaliste din Elgin, pentru a discuta subiectul desacralizării pe scară tot mai largă a Sabatului, și remediul pentru aceasta.” La această convenție, Dr. W.W. Everts, din Chicago, a spus:

„Ziua aceasta este pusă deoparte pentru închinare divină și pregătire pentru o altă viață. Ea este testul pentru orice credință religioasă.”

Faptul acesta dovedește în mod clar că scopul celor ce lucrează în vederea legilor duminicale este complet religios, și că ei se străduiesc să-și asigure puterea Statului pentru atingerea obiectivelor lor. Sabatul este cu adevărat pus deoparte pentru închinare divină și pentru pregătire în vederea unei alte vieți; dar ceremoniile închinării divine, și pregătirea oamenilor pentru o altă viață, sunt încredințate de Isus Hristos bisericii. Statul nu poate de drept să aibă nimic de-a face cu ceremoniile religioase, și puterii civile îi este imposibil să pregătească oamenii pentru o altă viață. De aceea, pentru că lucrarea aceasta aparține complet bisericii, și pentru că biserica vrea să folosească puterea civilă în acest scop, înseamnă că acești conducători ai bisericilor din zilele noastre, asemenea celor din secolul patru, sunt hotărâți să facă uz de puterea Statului pentru atingerea scopurilor lor.

„Este testul pentru orice credință religioasă,” spune Dr. Everts. Atunci, ce altceva poate fi impunerea legii duminicale, decât impunerea unui test religios? Dar exact așa și este. Apoi, vorbitorul a zis:

„Oamenii care nu țin Sabatul, nu au credință religioasă.”

Foarte bine. Antiteza acestei declarații este la fel de adevărată: oamenii care țin Sabatul, au credință religioasă. De aceea, cererea pentru legi care să oblige oamenii să țină Sabatul, este doar o cerere pentru legi care să oblige oamenii să aibă credință religioasă.

Din nou, Dr. Everts a spus:

„Cine nu ține Sabatul, nu se închină lui Dumnezeu, și cine nu se închină lui Dumnezeu, este pierdut.”

Adevărat. De aceea, cererea pentru legi care să oblige oamenii să țină Sabatul, este doar o cerere pentru legi care să oblige oamenii să se închine lui Dumnezeu.

Dr. Everts nu este singurul care susține acest lucru. Joseph Cook, în Boston Monday lectureship din 1887, a spus:

„Experiența de secole dovedește că în zadar te străduiești să păstrezi Duminica drept zi de odihnă, dacă nu o păstrezi ca zi de închinare.”

Iar Dr. Wilbur F. Crafts, la convenția națională pentru Duminică ținută la Washington, D.C., în dec. 1888, a spus:

„Dacă scoți religia din zi, scoți odihna din ea.”

Declarațiile acestea venite din partea unor oameni reprezentativi pentru această mișcare, sunt suficiente să arate că mișcarea este complet religioasă. Dar, repetăm, ceremoniile religioase și promovarea religiei au fost încredințate de Dumnezeu doar bisericii. De aceea, mișcarea pentru lege duminicală, la fel ca aceea din secolul patru, nu este altceva decât efortul depus de biserică de a face uz de puterea Statului pentru atingerea obiectivelor ei. Mai mult, bisericii și numai bisericii i-a încredințat Dumnezeu singura putere prin care religia poate fi promovată. Iar această putere este puterea Duhului Sfânt. Atât timp cât biserica are această putere, nu are nevoie de altă putere, și nu va cere o altă putere. De aceea, mișcarea aceasta atât de extinsă din partea bisericii pentru a-și asigura puterea Statului prin care să promoveze religia și închinarea religioasă, este o dovadă a faptului că biserica și-a pierdut puterea de a promova închinarea religioasă.

Nu doar scopul acestei mișcări este identic cu acela al mișcării din secolul patru, ci și argumentele și metodele folosite pentru a atinge acest scop sunt identice cu cele din secolul patru. Și atunci s-a susținut că fără o lege duminicală populația nu se va preocupa în mod suficient de lucrurile divine.

La convenția din Elgin au fost adoptate următoarele rezoluții:

„Decidem, că recunoaștem Sabatul ca o instituție a lui Dumnezeu, revelată prin natură și prin Biblie, obligatorie în mod perpetuu pentru toți oamenii. De asemenea îl recunoaștem ca o instituție civilă și americană, legată prin legături vitale și istorice de

originea și fondarea Guvernării noastre, produsul formei noastre de guvernare, și necesar de a fi menținut în ordine pentru păstrarea și integritatea sistemului nostru național, având din acest motiv pretenții sacre asupra tuturor cetățenilor patrioți americani.”

Haideți să citim porunca potrivit acestei rezoluții: Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o păstrezi în mod civil. Ziua a șaptea este Sabatul american, pe care trebuie să îl păzești în mod civil, căci în șase zile americanii au făcut cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea s-au odihnit. De aceea au binecuvântat ei ziua de Sabat, și au civilizat-o.

„Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeuului tău,” așa spune porunca, și este doar al lui Dumnezeu. Cuvântul Sabat înseamnă odihnă. Dar odihna aparține Celui care s-a odihnit. Cine S-a odihnit? - Dumnezeu. Când? – După lucrarea de creațiune. „Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca să o sfințești,” spune porunca. Este complet religioasă. Nu este nimic american sau civil în legătură cu porunca. Este ziua Domnului, și este sfântă. Dacă nu este păzită sfântă, nu este păzită deloc. Și fiind Sabatul Domnului – ziua Domnului – trebuie să fie dată Domnului, nu Cezarului. Cu respectarea sau nerespectarea ei, guvernul civil nu are nimic de-a face, în mod drept.

A doua rezoluție a fost următoarea:

„Decidem, că privim cu rușine și durere la faptul că mulți creștini nu respectă Sabatul, datorită unor obiceiuri răspândite printre ei, cum ar fi cumpărarea ziarelor de duminică, angajarea în afaceri și călătorii în ziua duminicii și patronarea acestora, și de multe ori prin dedarea la plăcere și îngăduință de sine, lăsând deoparte din neglijență și indiferență marile datorii și privilegii care le sunt oferite de ziua Domnului.”

Aceasta este realitatea. Ar trebui să le fie rușine. Dar ce fac pentru a îndrepta lucrurile? Se decid să predice evanghelia într-un mod mai bun? Să fie mai credincioși, trezind conștiințele oamenilor, prezentându-le datoria pe care o au referitor la aceste lucruri? – Oh, nu. Ei decid să facă așa:

„Decidem, că ne vom da voturile și sprijinul acelor candidați sau oameni politici care se vor angaja să voteze pentru adoptarea și impunerea unor legi în favoarea Sabatului civil.”

Da, le este rușine și sunt mâhniți deoarece creștinii nu vor să acționeze ca și creștinii, din punct de vedere moral și religios; de aceea vor să-i oblige să acționeze atât moral cât și religios, impunându-le prin lege un Sabat civil! Dar dacă oamenii nu vor să asculte de porunca lui Dumnezeu, fără a fi obligați de legea civilă să o facă, atunci, în momentul în care ascultă de legea civilă, ascultă de Dumnezeu? Nu de Dumnezeu ascultă. Atunci, în felul acesta, nu pun ei legea civilă în locul legii lui Dumnezeu, și guvernarea civilă în locul lui Dumnezeu? – Cu siguranță asta fac. Și întotdeauna, în mod inevitabil, iată efectul unei încercări de genul acesta: creează completă confuzie între toate relațiile civile și religioase, adaugă ipocrizia la vinovăție, sporind și mai mult nelegiuirea. Mai există un aspect important chiar aici. Intenția lor nu este niciodată de a impune prin lege o duminică civilă, ci una complet religioasă. În toate discuțiile din tot timpul convenției, nu s-a spus niciun cuvânt despre un Sabat civil, decât în două dintre aceste rezoluții. În discutarea rezoluțiilor, s-a discutat numai pe bază religioasă. Nu există așa ceva, ca duminică civilă, și nimeni nu poate argumenta nici trei minute în favoarea unei duminici civile, fără a o prezenta așa cum este, adică total religioasă.

Cu ocazia unui miting pentru legea duminicală ținut la Hamilton Hall, , Oakland, Cal., în ianuarie 1887, Rev. Dr. Briggs, din Napa, Cal., a spus Statului:

„Voi exilați instruirea morală pe seama bisericii, și apoi îi lăsați pe toți să facă ce vor în ziua Duminicii, așa că nu putem ajunge la ei.”

Așadar, ei vor ca Statul să înțăruiască toți oamenii în ziua duminicii, pentru ca predicatorii să poată ajunge la ei. Lucrul acesta l-au vrut și cei din secolul patru. Și în cele din urmă l-au obținut.

Ei cer ca ziarul de duminică să fie desființat, deoarece, așa cum a declarat Dr. Everts la convenția din Elgin:

„Cei din clasa muncitoare sunt în stare să se scoale târziu duminică dimineața, să citească ziarele de duminică, lăsând ora de închinare să treacă fără a i se da atenție.”

Iar Dr. Herrick Johnson, la Illinois Sunday convention ținută la Farwell Hall, Chicago, în 20, 21, noiembrie, 1888, a spus despre ziarul de duminică:

„Cârciuma nu poate veni la noi acasă; bordelul rău famat nu poate intra în salonul nostru; dar ziarul de duminică este pretutindeni. Se strecoară în casele noastre în ziua duminicii. Așa de ușor poate fi pus într-un buzunar, dus în salon și citit.”

Apoi enumeră o listă de subiecte care se găsesc în ziarele de duminică: - „crime, scandal, bârfe, noutăți și politică,” – și spune:

„Ce amestecătură! Ce meniu așezat în fața omului înainte de micul dejun și după micul dejun, ca să-l pregătească pentru auzirea cuvântului lui Dumnezeu! Ziarul acesta îi face de două ori mai greu de atins pe cei care merg la sanctuar, iar pe mulți îi ține departe efectiv de casa de închinare. Ei citesc ziarul. Vine timpul să meargă la biserică . Dar ei spun, „aici scrie ceva interesant, vreau să citesc așa că nu mă duc astăzi la biserică.””

Trenul de duminică trebuie de asemenea oprit, din același motiv. În discursul la care ne-am referit mai sus, Dr. Johnson, vorbind despre Inter Ocean Sunday news-train, descrie modul în care oamenii se vor îngrămădi la gară să vadă trenul, apoi spune:

„În acalmia Sabatului, fără preocupări politice și alte afaceri, etc., oameni s-ar duce la biserică dacă nu ar fi atracția trenului special Inter Ocean.”

La convenția de la Elgin, Dr. Everts a spus:

„Trenul de duminică este un alt mare rău. Compania nu își poate permite să pună un tren în circulație decât dacă au un număr mare de pasageri, și în felul acesta slăbește multe biserici. Trenurile feroviare de duminică își transportă pasagerii cu viteză spre pierzare. Ce atrocitate, ca marele civilizator, compania de căi ferate, să distrugă Sabatul creștin!”

Iar Rev. M.A. Gault, membru al Asociației pentru Reformă Națională, în Christian Statesman din 25 sept., 1884, a spus:

„Compania aceasta de căi ferate (Chicago și Rock Island) de ceva vreme pune în circulație trenuri pentru excursii de la Des Moines la Colfax Springs în ziua duminicii, iar predicatorii se plâng că membrii lor se duc în aceste excursii.”

Nu este necesar să adăugăm mai multe declarații. Toate sunt de același fel. Toate arată în mod limpede că scopul real și secret al mișcării pentru lege duminicală este de a face ca oamenii să meargă la biserică. Trenul de duminică trebuie oprit, pentru că membrii bisericii călătoresc cu el și nu merg destul la biserică. Ziarul de duminică trebuie desființat, pentru că oamenii îl citesc în loc să meargă la biserică, și pentru că aceia care îl citesc și merg la biserică, nu sunt destul de pregătiți să primească ceea ce li se predică.

Exact în același fel s-a întâmplat și în secolul patru, cu circul și cu teatrul. Oamenii, chiar membrii bisericii, voiau să meargă acolo și nu la biserică; și chiar dacă cineva s-ar fi dus în ambele locuri, trebuia să mărturisească despre circul sau teatrul roman că nu era un meniu foarte bun – „Ce amestecătură!” – de pus în fața cuiva pentru a-l pregăti în vederea ascultării cuvântului lui Dumnezeu. Circul sau teatrul nu își putea permite să fie deschis în ziua duminicii decât dacă avea un mare număr de spectatori, și în felul acesta slăbea multe biserici. Și pentru că duceau spectatorii cu viteză spre pierzare, trebuiau să fie închise duminica, pentru a păzi de pierzare „un mare număr de biserici.” Este extrem de greu să vezi cum un circ din secolul patru poate duce la pierzare pe cineva care nu îl frecventează; sau cum un tren de duminica din secolul nouăsprezece poate duce la pierzare pe cineva care nu călătorește cu el. Iar dacă cineva este dus la pierzare prin aceste mijloace, cine este de vină: trenul de duminică, sau omul care călătorește cu el? Iar plângerea Dr. Johnson că ziarele de duminică ar fi mai rele decât cârciuma sau bordelul rău famat, pentru motivul că acestea nu pot fi duse acasă, în timp ce ziarul poate fi pus în buzunar și dus acasă, este la fel de nejustificată. Cârciuma poate fi dusă acasă, dacă o persoană o pune pur și simplu în buzunar, iar bordelul rău famat poate fi dus în salon, dacă omul îl pune pur și simplu sub mantaua lui; iar dacă ziarul de duminică ajunge în casă fiind pus în buzunar, a cui este vina: a ziarului, sau a celui care îl pune în buzunar? Aici este secretul întregului rău, la fel ca în secolul

patru: se dă vina pe oricine și pe orice, chiar și pe lucrurile neînsuflețite, că ar fi cauza lipsei de religiozitate, a infidelității, și a păcatului care zace în propriile inimi.

Dar aceștia nu se vor mulțumi cu puțin. Dr. Crafts, vorbind în fața comitetului Senatului Statelor Unite în luna aprilie 1888, în favoarea legii duminicale naționale, a spus:

„Legea permite dirigintelui de poștă local, dacă alege să o facă (și unii dintre ei aleg aceasta), să deschidă poșta în vremea bisericii, și în felul acesta face din oficiul poștal un competitor al bisericilor.”

Aceeași problemă a existat și în secolul patru, între circ sau teatru, și biserică. Biserica nu a putut face față competiției. Ea nu putea fi satisfăcută decât dacă deținea monopolul, și l-a obținut, exact așa cum managerii bisericilor de astăzi încearcă să-l obțină. Mai mult de atât, ei vor acum, așa cum ceilalți au vrut atunci, ca guvernul să le asigure bucuria unui monopol perpetuu. La un alt punct în același discurs, Mr. Crafts s-a referit la legea propusă ca la o lege pentru „protejarea serviciilor bisericii față de competiția oficiului poștal.” Explicând cum se putea aceasta, el a spus:

„O lege care interzice deschiderea oficiului între zece și douăsprezece, ar împlini această cerință, și ar fi mai bună decât nimic; dar noi vrem mai mult.”

Cât de mult? El continuă:

„O lege care să interzică orice manevrare a obiectelor poștale în ziua de duminică în timpul orelor care vor interfera cu participarea la biserică din partea angajaților, ar fi mai bună decât nimic; dar noi vrem mai mult de atât.”

Cât de mult? El continuă:

„Opțiunea locală în decizia de a deschide duminica un oficiu poștal local, o vom primi ca fiind mai bună decât nimic; ... dar noi dorim mai mult de atât.”

Ce anume mai mult? Iarăși continuă:

„O lege care interzice oricărui curier livrarea poștei în ziua de duminică ar fi mai bună decât nimic; dar noi vrem mai mult de atât.”

Apoi, el spune:

„Ceea ce noi cerem este o lege care să prevadă instruirea dirigintelui general al poștei să nu mai încheie contracte care vor

include transportul poștei în ziua Sabatului, și să prevadă ca de acum înainte niciun obiect poștal să nu mai fie colectat sau distribuit în ziua aceasta.”

Dar, în momentul în care vor obține ajutorul guvernului pentru satisfacerea ambiției lor de a deține monopolul în așa măsură, vor fi mulțumiți? – Deloc. Nimic mai puțin decât un monopol complet și perpetuu nu îi va satisface. Faptul acesta este dovedit de cuvintele Dr. McAllister rostite la Lakeside, Ohio, în iulie 1887, după cum urmează:

„Fie omul ce ar fi – evreu, păzitor de ziua a șaptea din altă denominațiune, sau dintre cei ce nu cred în Sabatul creștin, - legea să se aplice în dreptul oricui, ca să nu existe desacralizare publică a primei zile din săptămână, Sabatul creștin, ziua de odihnă a națiunii. Aceștia pot ține orice altă zi din săptămână ca zi sacră, o pot respecta; dar ziua aceea care este singura zi din șapte pentru toată națiunea, să nu fie desacralizată în mod public de nimeni, fie angajat al guvernului, fie cetățean privat, din clasa înaltă sau de jos, bogat sau sărac.”

S-au spus multe despre aviditatea, lăcomia asupra a monopolurilor de orice fel, dar dintre toate monopolurile de pe pământ, cel mai șlefuit, cel mai avid, cel mai opresiv, cel mai lipsit de conștiință, este monopolul religios.

După ce vor opri orice muncă în ziua de duminică, orice ziar de duminică, și toate trenurile de duminică, pentru ca oamenii să poată merge la biserică și să se preocupe de lucrurile divine, să zicem că oamenii nu se vor duce la biserică, nici nu se vor preocupa de cele divine. Se vor opri aici managerii mișcării politico-religioase? După ce au făcut toate acestea pentru ca populația să se poată devota, vor suferi ca intențiile lor bune să fie zadarnice, sau slujbele lor bune să fie disprețuite? Nu vor face ei următorul pas logic, pasul care a fost făcut în secolul patru, de a obliga oamenii să participe la serviciile divine? Dacă nu, de ce nu? După ce au făcut toți pașii în afară de acesta, nu vor face și acest pas? Îl vor face. Natura umană este aceeași acum ca în secolul patru. Politica este aceeași acum ca atunci. Iar în ce privește bigotismul religios, acesta nu depinde de secole. Nu depinde nici de progres, nici de iluminarea minții; este mereu același.

Și când puterea civilă ajunge sub controlul acestuia, crudele rezultate sunt de asemenea mereu aceleași.

Probabilitatea aceasta devine și mai certă datorită faptului că teoria de la baza acestei legislații, este de asemenea identică cu teoria elementului politico-religios din secolul patru. O teorie teocratică a guvernării a fost baza legislației religioase din secolul patru, iar acum este la fel. The Woman's Christian Temperance Union este corpul cel mai influent și mai activ din cadrul mișcării actuale pentru legea duminicală. Marea majoritate a petițiilor în favoarea legii duminicale Blair, cu excepția celei a Cardinalului lor înmulțit cu șapte milioane două sute de mii, au fost furnizate de W.C.T.U., și, din conveniență, vom repeta anumite citate deja amintite, subliniind teoria și scopul avut în vedere de organizația aceasta:

„Adevărata teocrație este încă în viitor, precum și întronarea lui Hristos în lege și în legiuitori. De aceea mă rog cu devotament, în calitate de patriot creștin, să se dea femeilor drept de vot, și mă bucur că National Woman's Christian Temperance Union a luptat atât de mult pentru cauza aceasta.”

„The Woman's Christian Temperance Union, la nivel local, statal și național, precum și mondial, are un singur interes organic, vital, mai fascinant decât toate celelalte, un entuziasm nepieritor, și anume ca Hristos să fie împăratul acestei lumi – da, chiar așa, ÎMPĂRATUL ACESTEI LUMI în toate domeniile ei de la cauză la efect, - împărat în curțile ei de judecată, în campusurile ei, în comerțul ei, - împărat al colegiilor și mănăstirile ei, - împărat al datinilor și constituțiilor ei ... Împărăția lui Hristos trebuie să intre în domeniul legii pe poarta politicii. ... Rugăm Cerul să nu le dea (partidelor vechi) odihnă ... până când ... vor depune jurământul de supunere față de Hristos în politică, și până când nu vor mășălui ca o singură mare armată spre alegeri ca să se închine lui Dumnezeu.” – President's Annual Address in Convention, Nashville, 1887.

Am arătat mai înainte că W.C.T.U. este aliat cu Asociația pentru Reformă Națională, și că scopul lor este, după cum o declară, pe baza unei teorii teocratice, de a transforma republica aceasta în împărăția lui Dumnezeu. În Cincinnati National Reform convention, Prof. J.R.W. Sloane, D.D., a spus:

„Orice guvernare pe baza unor legi drepte, este guvernarea lui Dumnezeu. O republică guvernată în felul acesta este a Lui, prin popor, și este o teocrație la fel de adevărată și reală ca aceea a comunității lui Israel.”

Prin expresia „guvernată prin legi drepte,” domnul Sloane și cei din Reforma Națională înțeleg în mod universal o guvernare de felul celei pe care Reforma Națională vrea să o instaureze. Conform teoriei lor, guvernarea noastră așa cum este, nu este o guvernare pe baza unor legi drepte, ci este fondată în întregime pe idei necredincioase și ateiste. În consecință ei vor să fie amendată Constituția în mod religios, și formată după ideile lor. Atunci guvernarea va fi pe baza unor legi drepte, și va fi o teocrație la fel de adevărată și reală cum a fost aceea a comunității lui Israel.

The Sunday-law Association susține în mare măsură aceeași teorie. În cadrul Elgin Sunday-law convention, Dr. Mandeville, din Chicago, a spus:

„Negustorii din Tir au insistat să vândă mărfuri în apropierea Templului în ziua de Sabat, iar Neemia i-a obligat pe slujitorii legii să-și facă datoria, oprind acest negoț. În același fel noi putem obliga pe oamenii legii să-și facă datoria.”

Neemia conducea acolo în cadrul adevăratei teocrații, în cadrul guvernării lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu era legea țării, și voia lui Dumnezeu era adusă la cunoștință prin cuvântul scris și prin profeți. De aceea, dacă argumentul Dr. Mandeville are vreo putere, are doar pe baza pretenției de fondare a unei teocrații. Cu ideea aceasta concordă perfect viziunea Dr. Crafts, iar Dr. Crafts este secretar general al Uniunii pentru Legea Duminicală Națională. El pretinde, după cum exprimă prin propriile cuvinte, că:

„Predicatorii sunt succesorii profeților.” – Christian Statesman, 5 iulie, 1888.

Puneți împreună aceste lucruri. Guvernarea lui Israel a fost o teocrație; voia lui Dumnezeu era adusă la cunoștința conducătorului prin profeți; conducătorul obliga oamenii legii să împiedice păcătoșii să vândă mărfuri în Sabat. Guvernarea aceasta va fi transformată într-o teocrație; predicatorii sunt succesorii profeților; și ei vor obliga oamenii legii să împiedice orice vânzare de bunuri și orice fel de

muncă în ziua de duminică. De aici se vede în concluzie că acești predicatori intenționează să dețină supremația, să declare în mod oficial voia lui Dumnezeu, și să oblige pe toți oamenii să se conformeze acesteia. Deducția aceasta este certificată de cuvintele Prof. Blanchard, în cadrul convenției de la Elgin:

„În această lucrare pe care o realizăm pentru Sabat, noi suntem reprezentanții lui Dumnezeu.”

Iar cel mai mare peste acești reprezentanți ai lui Dumnezeu, nu poate fi decât un papă din nou. Deoarece în momentul în care predicatorii obțin controlul asupra puterii civile ca reprezentanți ai lui Dumnezeu, un papă este inevitabil.

Citatele acestea dovedesc, prin demonstrație, că întreaga teorie pe care se bazează mișcarea aceasta politico-religioasă, este identică cu mișcarea din secolul patru care a dus la instaurarea papalității. Ele arată de asemenea că mijloacele folosite – legea duminicală – prin care vor să obțină controlul asupra puterii civile pentru a pune în aplicare teoria periculoasă, sunt identice cu mijloacele folosite în secolul patru pentru același scop. Următoarea întrebare este: Vor pune teoria în aplicare așa cum au făcut în secolul patru și după aceea? Cu alte cuvinte, când vor obține puterea pentru a oprima, vor folosi puterea? Un răspuns suficient ar fi simpla întrebare: Dacă nu au intenția de a folosi puterea, pentru ce fac eforturi atât de mari pentru a o obține? Dar nu suntem lăsați doar cu întrebarea aceasta în loc de răspuns, fiindcă avem unele declarații de ale lor. Mai întâi vom aminti cititorului încă odată citatele din Reformatorii Naționali de la pag. 51-56 (în original). Aceste citate se aplică cu o forță specială chestiunii respectării duminicii; fiindcă ei declară că:

„Respectarea Sabatului (duminica) este un act de recunoaștere a drepturilor suverane ale lui Dumnezeu asupra noastră.”

Deci, când vor obține legea, aceasta va fi o recunoaștere la nivel național a drepturilor suverane ale lui Dumnezeu; iar dacă cineva va refuza să țină duminica, faptul va fi socotit drept trădare, după cum declară unul dintre predicatorii lor (Rev. W.M. Grier, din Due West, South Carolina) în cadrul convenției de la Philadelphia, 1888:

„Orice păcat, ascuns sau public, împotriva lui Dumnezeu, este un păcat împotriva țării noastre, și este înaltă trădare față de Stat.” – Christian Statesman, 9 august, 1888.

Orice păcat, fie el „ascuns sau public,” fiind „înaltă trădare” față de Stat, Statul trebuie să-l pedepsească, chiar dacă este făcut în ascuns. Dar cum va descoperi Statul păcatele ascunse, dacă nu are Inchiziție? Din nou se confirmă logica teorie teocratice aplicate la nivelul guvernelor pământești - că Inchiziția este inevitabila consecință.

Deci, în ce îi privește pe Reformatorii Naționali, este cert că ei sunt gata să folosească puterea pe care fac tot posibilul să și-o procure.

În cadrul convenției de la Elgin, Dr. Mandeville a spus mai departe cu privire la subiectul legilor duminicale:

„Când biserica lui Dumnezeu se va trezi făcându-și datoria pe de o parte, iar Statul de cealaltă parte, nu vom mai avea necazuri în această privință.”

Da, ne putem aminti cum a fost înainte, când biserica și Statul erau unite. Nobilii Albigenzi din sudul Franței tulburau în mare măsură biserica. Dar biserica a fost foarte vigilentă. Inocențiu al III-lea era papă, Philip Augustus era rege al Franței, iar biserica a trezit Statul, strigând: „Sus, tu regele cel mai creștin! Sus, vino și ajută-ne în răzburarea noastră!” Astfel, cu energia papei de o parte, și cu energia lui Philip de cealaltă parte, soldații lui Philip s-au îndreptat spre teritoriile Albigenzilor, pe care i-au șters de pe fața pământului. Și, pentru că „biserica și-a făcut datoria pe de o parte, iar Statul de cealaltă parte,” nu au mai avut necazuri în această privință.

În septembrie 1888, un predicator din Selma, Cal., predicând despre subiectul temperanței și prohibiției în ziua duminicii, a spus:

„Avem legi pentru pedepsirea omului care ne jefuiește bunurile; dar nu avem nicio lege care să împiedice oamenii să muncească duminica. Este drept ca hoțul să fie pedepsit; dar eu am mai multă simpatie pentru acest om decât pentru cel care lucrează duminica.”

Să ajungă omul acesta să aibă control asupra puterii de a obliga oamenii să țină duminica, și va pedepsi pe cel ce muncește duminica, la fel cum ar pedepsi un hoț.

La o convenție a Reformei Naționale și a W.C.T.U. ținută la Lakeside, Ohio, în 1887, s-a pus următoarea întrebare:

„Mișcarea pentru Reformă Națională nu va conduce la persecuții împotriva celor ce în anumite puncte cred diferit față de majoritate, întocmai așa cum recunoașterea religiei creștine de către puterea romană a condus la persecuții amarnice împotriva adevăraților creștini?”

A răspuns Dr. McAllister:

„Este o eroare aici. Recunoașterea religiei romano catolice de către Stat, a făcut din Stat o putere persecutoare. De ce? – Pentru că religia romano catolică este o religie persecutoare. Dacă adevăratul creștinism este o religie persecutoare, atunci recunoașterea principiilor noastre de către Stat va face din Stat un persecutor. Dar dacă adevărata religie creștină este o religie a libertății, o religie care respectă drepturile tuturor, atunci recunoașterea acestor principii de către Stat vor face din Stat păzitorul tuturor oamenilor, și Statul nu va fi persecutor. Adevărata religie niciodată nu persecută.”

Într-adevăr este o eroare aici. Dar nu în întrebare, ci în răspuns. Ceea ce a făcut din Statul roman o putere persecutoare, a spus domnul Doctor, a fost faptul că a recunoscut religia romano catolică, „care este o putere persecutoare.” Dar religia romano catolică nu este singura religie persecutoare din lume. Presbiterianismul a persecutat când Jean Calvin conducea la Geneva. A persecutat când The Covenanters conduceau în Scoția; a persecutat când a deținut puterea în Anglia. Congregaționalismul a persecutat când a deținut puterea în Noua Anglie. Episcopalianismul a persecutat în Anglia și în Virginia. Orice religie care s-a aliat cu puterea civilă, sau care a avut control asupra puterii civile, a fost o religie persecutoare. Și întotdeauna situația va fi la fel. Declarația sugerată de Dr. McAllister este adevărată, că „adevăratul creștinism niciodată nu persecută,” dar este adevărată doar din motivul că adevăratul creștinism niciodată nu își va permite să se alieze în vreun fel cu puterea civilă, sau să primească susținere din partea ei. Asociația pentru Reformă Națională își propune să „impună tuturor, legile moralității creștine;” își propune să facă în așa fel încât Guvernul să adopte religia Reformei Naționale, și apoi „să își întindă mâna împotriva oricărei

religii care nu se conformează acesteia;” totodată susține că puterea civilă are dreptul „de a porunci conștiințelor oamenilor.” Oricare dintre ideile propuse aici în mod clar de Asociație, dacă sunt puse în aplicare, nu pot duce la altceva decât la persecuție. Dar d-l McAllister afirmă că mișcarea pentru Reformă Națională, dacă va avea succes, nu va duce la persecuție, „deoarece adevărata religie niciodată nu persecută.” Argumentul dânsului este în mod practic acesta: Religia Reformei Naționale este adevărata religie. Adevărata religie niciodată nu persecută. De aceea a obliga oamenii să se conformeze adevăratei religii, - adică religiei care controlează puterea civilă, - nu este persecuție.

În anul 556 d.Hr. Papa Pelagius a chemat pe Narses să constrângă anumite partide la supunere față de porunca papei. Narses a refuzat, pe motivul că aceasta ar fi persecuție. Papa a răspuns obiecției lui Narses cu următorul argument:

„Nu fi alarmat din cauza unor povești născocite de cineva, care protestează împotriva persecuției și aduce ocări bisericii că s-ar desfăta în cruzime, când ea pedepsește răul cu o severitate binefăcătoare, pentru salvarea sufletelor. Doar acela persecută care forțează oamenii să facă răul. Dar a opri oamenii de la rău, sau a pedepsi pe cei ce au făcut răul, nu este persecuție sau cruzime, ci iubire de oameni.” – Bower’s History of the Popes, Pelagius, A.D. 556.

Comparați răspunsul acesta cu răspunsul Dr. McAllister, și găsiți vreo diferență, în principiu, între ele, dacă puteți. Nu este nicio diferență. Argumentul este identic. În ambele se dă pe față spiritul care în esență este papal, iar în răspunsul papei Pelagius nu se vede mai tare decât în răspunsul dat de Dr. McAllister.

O altă întrebare, sau mai degrabă declarație, a fost aceasta:

„Există o lege în Arkansas prin care se impune oamenilor păzirea duminicii, iar rezultatul a fost că multe persoane bune nu doar au fost înmănușate, dar și-au pierdut proprietățile, unii chiar viața.”

Răspuns, dat de Dr. McAllister:

„Este mai bine ca unii puțini la număr să sufere, decât ca întreaga națiune să își piardă Sabatul.”

Acest argument este identic cu acela prin care fariseii din zilele lui Hristos s-au justificat pentru uciderea Lui. Ei au spus:

„Este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod și să nu piară tot neamul.” Ioan 11:50.

Apoi raportul spune:

„Din ziua aceea, au hotărât să-l omoare.” Versetul 53.

Argumentul folosit în sprijinul pretenției că este drept a folosi puterea aceasta, este identic cu cel folosit de papalitate la începutul persecuțiilor ei. Argumentul folosit pentru a justifica uzul puterii, este identic cu acela cu care s-au justificat ucigașii lui Isus Hristos pentru împlinirea faptei lor îngrozitoare. Iar dacă cineva gândește că oamenii din zilele noastre, care acționează pe baza unei teorii identice, într-un mod identic, justificându-și acțiunile prin argumente identice cu argumentele papalității și ale fariseilor ucigași, - dacă cineva gândește că oamenii aceștia se vor opri în fața persecuției, are mult mai multă încredere în omenescul apostat decât avem noi.

Dar nu suntem lăsați numai pe baza deducției logice. În 14 dec. 1887, Rev. W.T. McConnell, din Yuongstown, Ohio, a publicat în Christian Nation o scrisoare deschisă adresată editorului revistei American Sentinel, în care spunea:

„Vă așteptați să vină necazuri peste țară în viitor, dacă principiile acestea vor fi aplicate. Cred că necazurile vor veni peste dumneavoastră, dacă vă mențineți poziția actuală. Nebunul încăpățânat care continuă să stea pe șinele de cale ferată, poate anticipa năpasta când aude huruitul apropierei trenului. Dacă înțelege semnele timpului din fluieratul strident și din lumina farului locomotivei, își poate schimba poziția și poate evita pericolul. Dar dacă nu se lasă influențat de acestea, presimțirile lui cele mai negre cu privire la năpastă se vor împlini când va fi lovit de expres. Așa că, semenul meu, dacă, din prejudecată sau din dușmănia inimii nerenăscute, ați decis să vă opuneți progresului acestei națiuni spre împlinirea vocației ei de instrument în lucrarea divină de regenerare a societății umane, pe bună dreptate vă puteți aștepta la necazuri. Cu siguranță vor veni peste dvs.”

Cu siguranță vor veni. Acesta este spiritul acestei strategii primejdioase, începând de la primul efort depus pentru obținerea unei legi duminicale, până la ultimul.

Nu este nevoie de mai multe dovezi pentru a arăta că mișcarea aceasta religio - politică pentru legea duminicală din zilele noastre este de aceeași natură cu aceea din secolul patru. Teoria este aceeași; mijloacele și argumentele sunt aceleași în ambele; iar două lucruri care seamănă așa de mult în modul în care sunt făcute, vor fi la fel atunci când vor fi făcute. Mișcarea din secolul patru a dat naștere papalității; iar mișcarea aceasta din secolul nouăsprezece va da naștere unei copii exact asemănătoare a papalității.

Cât de potrivit a fost, așadar, pentru Cardinalul Gibbons să aprobe proiectul de lege duminicală națională! Cât de natural, de fapt, să își adauge cu bucurie numele la numărul petiționarilor ce sprijină mișcarea pentru obținerea legislației în interesul bisericii! El știe cum au manevrat lucrurile frații lui din secolul patru. El știe care a fost rezultatul mișcării de atunci; și știe foarte bine care va fi rezultatul mișcării actuale. El știe că teoria de la baza acestei mișcări este identică cu teoria pe care s-a bazat mișcarea aceea. El știe că metodele folosite sunt aceleași acum ca și atunci. El știe că mijloacele implicate acum pentru a obține controlul asupra puterii civile, sunt identice cu mijloacele folosite atunci. Și știe că rezultatul trebuie să fie același. El știe că în momentul în care religia va fi stabilită ca un element esențial în legislația acestui guvern, experiența a o mie cinci sute de ani plini de evenimente, și „iscusița alături de grija răbdătoare” a cincizeci de generații de conducători de state, nu vor fi zadarnice în efortul de a ridica puterea papală la supremație peste toți oamenii aici și acum, la fel ca atunci și acolo. Iar, îndeplinind instrucțiunile papei Leo XIII, ca „toți catolicii să facă tot ce le stă în putere pentru a determina constituțiile Statelor și legislația să fie modelate după principiile adevăratei biserici,” Cardinalul cu siguranță se bucură să își adauge numele alături de cei mai bine de șase milioane de protestanți care sunt porniți să facă același lucru.

Acestor așa ziși protestanți atât de dornici să facă din religie un subiect de legislație, faptul acesta li se pare foarte de dorit. De

asemenea li se pare foarte de dorit să obțină alianța papalității. Dar după ce vor fi făcut isprava, și se vor trezi în mijlocul unei turbulențe continue de ceartă politică și dispute cu papalitatea, nu doar pentru supremație, ci pentru existență, - atunci nu vor mai găsi aceste lucruri așa de dorit cum le apar acum vederii lor, orbite de pofta după o putere nelegitimă.

Iar când se vor vedea obligați să plătească mai mult decât au târguit, nu vor putea învinui pe nimeni decât pe ei înșiși. Deoarece, prin faptul că fac din religie un subiect de legislație, mărturisesc a fi drept ca religia să fie supusă regulii majorității. Iar atunci, dacă biserica romană va constitui majoritatea, și va constrânge protestanții să se conformeze formelor și decretelor catolice, protestanții nu vor avea motive să se plângă.

Capitolul 7

EFECTELE UNEI LEGI DUMINICALE

Am arătat din literatura și logica mișcării pentru lege duminicală, că dacă mișcarea va avea succes, aceasta va fi doar stabilirea unui despotism religios în această țară. Am arătat prin propriile lor declarații că principiile reformatoarelor naționali sunt în esență papale, și că pentru realizarea acestor principii, ei fac în mod deliberat propuneri care trădează spiritul inchiziției. Dar noi nu suntem obligați să încetăm cu principiile sau logica situației. Avem câteva fapte care arată care este singurul efect al legilor duminicale cerute de acești oameni, de felul celor încorporate în proiectul de lege duminicală propus de Blair.

În 1885, Arkansas a avut legi duminicale după cum urmează :

„Secțiunea 1883. Orice persoană care va fi găsită lucrând în Sabat, adică duminica, sau își va constrânge ucenicul sau servitorul să lucreze sau să facă alt serviciu decât datoriile casnice obișnuite de necesitate zilnică, confort sau caritate, pentru aceasta va fi amendat cu câte un dolar pentru fiecare faptă vinovată în mod separat.

„Sec. 1884. Oricărui ucenic sau servitor care a fost constrâns să lucreze duminica i se va considera o vină separată față de stăpân.

„Sec. 1885. Prevederile acestui act nu se vor aplica vapoarelor cu aburi sau altor vase ce navighează în apele Statului, nici acelor fabrici care se cer a fi ținute în operare continuă.

„Sec. 1886. Persoanele membre în orice societate religioasă care respectă ca Sabat oricare altă zi a săptămânii decât Sabatul creștin, sau duminica, nu vor fi supuse penalităților acestui act (legea duminicală), pentru că respectă o zi din șapte, potrivit cu credința și practica bisericii sau societății lor.”

În sesiunea legislativului din Arkansas din 1885, secțiunea 1886 a fost abrogată prin actul din 3 martie. Ținta celor care au cerut abrogarea acelei secțiuni a fost, după cum spuneau ei, să închidă barurile. Se pretindea că sub acoperirea acestei secțiuni, anumiți evrei care dețineau baruri în Little Rock, au sfidat cu succes legea cu privire la baruri duminica, și că nu exista nicio cale pentru asigurarea

corespunzătoare a impunerii legii fără revocarea acestei secțiuni. Legiuitorii au crezut declarațiile făcute, și au revocat secțiunea în cauză.

Istoria abrogării, conform cu arhivele Senatului și Camerei Adunării Generale a statului Arkansas, este după cum urmează:

Legislativul s-a întrunit pe 12 ian, 1885. Pe 24 ianuarie, senatorul Anderson a introdus un proiect de lege - proiectul Senatului numărul 70 - intitulat, „Un proiect pentru prevenirea călcării Sabatului,” care a fost citit atunci pentru prima oară. Pe 26 ianuarie, a fost citit a doua oară, și transmis comitetului judiciar. Pe 31 ianuarie, a fost trimis înapoi prin d-l Hicks, președintele comitetului, cu recomandarea că poate trece. Pe 3 februarie a fost citit a treia oară, fiind supus la vot, și aprobat cu un vot de douăzeci și doi la patru. Absenți sau abțineri au fost șase. A fost trimis apoi Camerei, fiind citit acolo prima dată pe 3 februarie. Regulamentele au fost apoi suspendate; a fost citit a doua oară, și a fost transmis comitetului judiciar. Au fost prezentate și câteva amendamente, fiind trimise de asemenea comitetului, împreună cu proiectul. Pe 24 februarie, comitetul a dat următorul raport:

„MR. SPEAKER: Comitetul judiciar, căruia i s-a deferit proiectul din Senat nr. 70, un proiect pentru prevenirea călcării Sabatului, vă roagă să înregistrați că ei au avut în discuție proiectul, și prin aceasta îl înapoiem, cu recomandarea să fie adoptat fără amendament. THORNBURGH, președinte.”

Pe 27 februarie a fost citit a treia oară în Cameră, s-a pus în discuție adoptarea lui, și s-a aprobat cu un vot de șaiszeci și trei la douăzeci și șase. Absenți sau abțineri, șase. În aceeași zi, Camera a dat notificare Senatului că aprobase proiectul Senatului nr. 70. Pe 7 martie 1885, documentul a obținut aprobarea guvernatorului, Simon P. Hughes.

Țineți minte că obiectivul acestei mișcări s-a spus a fi închiderea barurilor în ziua duminicii, iar discuțiile despre proiect atât în Senat cât și în Cameră, arată că acesta a fost obiectivul, în felul în care l-au înțeles legiuitorii. Dar odată ce actul a fost aprobat

și cuprins sub formă de lege, nu a fost închis niciun bar, nici nu s-a făcut vreo încercare, mai mult decât înainte, pentru a le închide. Niciunul din deținătorii de baruri nu a fost urmărit penal. Chiar în Little Rock, în timpul sesiunii legislativului din 1887, când legea era în plină forță, până la restaurarea clauzei de excepție, barurile și-au ținut ușile larg deschise, conducându-și afacerile fără niciun efort de tănuire, la fel ca înainte de aprobarea actului. Dar atât cât am putut afla în urma unor cercetări temeinice, din ziua aprobării ei, legea nu a fost folosită pentru un alt scop decât de a pedepsi cetățenii pașnici ai Statului care respectau ziua a șaptea ca Sabat, exercitându-și dreptul lor dat de Dumnezeu de a lucra în ziua duminicii.

CAZUL ÎNTÂI

Prez. F. W. Scoles.

Prez. W. Scoles, un lucrător adventist de ziua a șaptea, a plecat din Michigan în Arkansas în iunie 1884, ca să-l ajute pe D.A. Wellman să țină niște întâlniri la Springdale, Washington Co. Drept rezultat al acestor întâlniri, un număr destul de mare de persoane au adoptat credința aceluia colectiv, și au practicat în consecință. În august, 1884, prez. Wellman a murit, iar prez. Scoles a continuat lucrarea în acel loc. În iarna lui 1884-85, prez. J.G. Wood s-a dus din Appleton City, Mo., să îl ajute pe prez. Scoles la Springdale. A fost organizată o biserică în acel loc în 1885, și imediat s-a început ridicarea unei case de rugăciune. Pe lângă subscrierea lui la întreprindere, prez. Scoles a fost de acord să o vopsească la terminarea ei. În plus avem spusele prez. Scoles. El spune: „Am vrut să zăgrăvesc voluntar ca parte a mea de lucrare, pe lângă subscripția mea. Am lucrat la biserică în clipele libere, uneori jumătate de zi alteori mai mult, după cum puteam economisi timpul. În ultima duminică din aprilie, 1885, pentru a încheia lucrarea și să pot fi liber să merg peste vară să lucrez cu cortul, și pentru că știam că în următoarea zi va trebui să merg douăzeci de mile, am trecut pe la biserică, și am terminat de vopsit un mic petic pe partea de sud a casei, ascunsă vederii de pe orice drum public; aici am lucrat în

liniște cam vreo două ore, timp în care am terminat și m-am dus acasă. Pentru această vină am fost condamnat.”

La termenul din toamnă al Curții prin rotație din Fayetteville, domnul J.A. Armstrong, din Springdale, a fost convocat înaintea Înaltei Curți cu Jurați. A fost întrebat dacă știa de vreo violare a legii duminicale. El a spus că da.

Înalta Curte - „De cine?”

Armstrong. - „, Frisco Railroad circulă trenurile în fiecare duminică.”

Î.C. - „Mai știți și de altcineva?”

A. - „Da; hotelurile din acest loc sunt deschise, și își fac din plin afacerile în ziua duminicii ca și în celelalte zile.”

Î.C. - „Mai știți și pe altcineva?”

A. - „, Da, domnule; farmaciile și frizeriile toate țin deschis și fac afaceri în fiecare duminică.”

Î.C. - „Mai știți și pe altcineva?”

A. - „Da, grajdurile de curierat fac mai multe afaceri duminica decât în oricare altă zi a săptămânii.”

După mai multe repetări ale aceleiași forme de întrebări și răspunsuri, majoritatea de același fel, în legătură cu alte linii de afaceri, a fost atinsă această întrebare:

Î.C. - „Cunoști vreun adventist de ziua șaptea care lucrează
mereu duminica?”

A - „Da, domnule.”

După ce a obținut de la martor numele fraților săi, au fost inculpate cinci persoane, toți adventiști de ziua șaptea. Prez. Scoles era unul din cei cinci. Acuzarea suna după cum urmează:--

STATUL ARKANSAS

Vs. Acuzare

J.W. SCOLES.

„Înalta Curte cu Jurați din districtul Washington, în numele și prin autoritatea Statului Arkansas, acuză pe J.W. Scoles de crima de călcare a Sabatului, comisă după cum urmează; adică numitul J.W. Scoles, în ziua de duminică, 26 aprilie 1885, în districtul și statul

amintit mai înainte, a lucrat fără temei legal, în afara datoriilor casnice obișnuite de confort, necesitate, sau caritate zilnică, împotriva păcii și demnității Statului Arkansas.

„J. P. Henderson, avocatul acuzării.

Domnul Scoles a fost condamnat. S-a făcut apel la Curtea Supremă a statului. Pe 30 octombrie, 1886, judecata Curții prin rotație a fost confirmată de Curtea Supremă. Aproape douăzeci de cazuri în esență la fel ca în cazul prezb. Scoles, au fost ținute în diferitele Curți de Circuit ale statului, în așteptarea deciziei Curții Supreme în acest caz. Toate aceste cazuri au ajuns la judecată, și le redăm astfel:--

CAZUL DOI.

Allen Meeks, Star of the west, Arkansas.

Domnul Meeks este rezident în Arkansas din 1856, cu excepția unui singur an. El a deținut funcția de Judecător de Pace pentru un anumit număr de ani atât înainte cât și după război. Când a devenit adventist de ziua a șaptea, a refuzat să mai dețină această funcție, întrucât datoriile lui erau în conflict cu respectarea Sabatului. D-l Meeks a fost inculpat la termenul din iulie al Curții prin rotație, 1885, pentru călcare de Sabat. A fost arestat în noiembrie, 1885, și ținut în arest sub o cauțiune de 500 dolari pentru înfățișarea lui în ianuarie. Ofensa pentru care a fost pus sub acuzare, a fost de a fi plantat cartofi în ziua de duminică, a treia duminică din martie, 1885. Lucrul făcut de d-l Meeks a fost lângă locuința sa proprie, și nu mai aproape de două mile și jumătate de orice drum public sau de vreun loc public de închinare. În ziua la care ne referim, d-l LaFever și soția lui au mers să-l viziteze pe d-l Meeks acasă la el, și l-au găsit pe d-l Meek plantând cartofi. D-l Meeks și-a lăsat lucrul, petrecând restul zilei de vizită cu d-l LaFever. LaFever l-a raportat după aceea pe d-l Meeks Înaltei Curți, și în consecință, d-l Meeks a fost pus sub acuzare după cum am declarat. În a patra zi de luni din ianuarie, Meeks s-a înfățișat înaintea judecătorului Herne. Cazul lui a fost pus deoparte în așteptarea deciziei Curții Supreme în cazul Scoles.

CAZUL TREI.

Joe McCoy, Magnet Cove, Arkansas.

D-l McCoy s-a mutat din Louisville, Ky. în Arkansas, în 1873. El a servit ca polițist șapte ani, și doi termeni ca Judecător de Pace, în Hot Spring. În 1884, a devenit adventist de ziua a șaptea. În august 1885, la termenul din Hot Spring al Curții prin rotație, a fost acuzat de călcare de Sabat, pe baza dovezii voluntare a unui domn Thomas Garrett. Vina specială pentru care a fost învinuit, a fost de a fi arat duminica. Martor a fost d-l Weatherford, membru al bisericii metodiste. Lucrul a fost făcut la jumătate de milă de orice drum public, și foarte departe de orice loc de închinare publică. D-l Weatherford s-a dus la câmp, acolo unde d-l McCoy ara, petrecând câteva ore cu el, plimbându-se în timp ce acesta ara. El a fost citat de Înalta Curte ca martor în acest caz. În septembrie, 1885, d-l McCoy a fost arestat, și ținut în arest până la înfățișare. Când a apărut la termenul de judecată al Curții, în februarie, cazul său, ca și al altora, a fost pus deoparte în așteptarea deciziei Curții Supreme. D-l McCoy poseda o mică fermă și o echipă, și prevăzând, cum se gândea el, că acestea vor fi curând consumate în plata de amenzi și costuri, din datorie față de familia sa și în armonie cu convingerile conștiinței în dreptul dreptății și datoriei, nu putea îngădui ca proprietatea să i se distrugă în felul acesta; nici nu-și permitea să piardă câte o zi întreagă în fiecare săptămână. De aceea a decis să abandoneze ferma, lăsând-o să satisfacă cerințele legii împotriva lui în acest caz, părăsind acel loc, sperând ca prin aceste mijloace să-și salveze cel puțin echipa și bunurile personale. La sfatul prez. Dan T. Jones, și la cererea lui stăruitoare, d-l McCoy s-a întors în districtul Hot Spring la timpul înfățișării, în februarie, 1887, recunoscând decizia judecății sub acuzare. O parte din costuri a fost înapoiată, și amenda precum și o parte din costuri au fost plătite de prez. Jones, iar d-l McCoy a fost eliberat. D-l McCoy a spus prez. Jones cu lacrimi în ochi, că atunci când era fără odihnă și rău, nu a fost molestat; dar imediat ce s-a convertit, încercând să trăiască o viață religioasă, a fost inculpat și amendat pentru aceasta.

CAZUL PATRU

F. L. Shockey, Malvern, Ark.

D-l J.L. Shockey este un adventist de ziua șaptea care s-a mutat din Ohio în 1884, stabilindu-se pe un petic de teren al companiei de căi ferate, la șase mile nord de Malvern, reședința de district a Hot Spring Co., Ark.

Aproape de mijlocul lui aprilie, 1885, d-l Shockey ara pe terenul său în ziua de duminică, la o milă și trei sferturi depărtare de orice loc de închinare publică, în afara vederii oricărui loc de închinare. A fost observat de D.B. Sims și C.B. Fitzhugh. A fost raportat Înaltei Curți de Anthony Wallace, membru al bisericii Baptiste. Sims și Fitzhugh au fost citați ca martori de Înalta Curte. D-l Sims era la vânatoare când l-a văzut pe d-l Shockey lucrând în ziua duminicii. Înalta Curte a găsit reclamația adevărată. D-l Shockey a fost arestat pe 14 sept. 1885, și a fost reținut sub o cauțiune de 110 dolari până la înfățișarea sa la termenul din februarie pentru Malvern al Curții prin rotație în districtul judiciar șapte. În întâi februarie, 1886, d-l Shockey a apărut înaintea judecătorului J. B. Wood. Între timp, cazul Scoles a apelat la Curtea Supremă, și la cererea judecătorului, avocatul acuzării a consimțit să lase cazul în așteptarea deciziei Curții Supreme.

CAZUL CINCI

James M. Pool.

James M. Pool, adventist de ziua șaptea, a fost acuzat de călcarea Sabatului, la termenul din toamnă pentru Fayetteville al Curții prin rotație, începând cu prima luni din septembrie, 1885.

El a renunțat la dreptul său de a fi cercetat juridic. Singurul martor în cauză a fost J.W. Cooper. Cooper era membru al bisericii Prezbiteriene și mărturisea sfîntenia. A venit la Pool acasă duminică dimineața, să cumpere tabac, și la găsit pe Pool săpând în grădină; așa a mărturisit înaintea curții, prezidată de judecătorul Pittman.

Judecătorul a susținut acuzarea, pronunțând condamnarea lui Pool, și amendându-l cu un dolar și cheltuieli în valoare de 30.90 dolari.

CAZUL ȘASE

James A. Armstrong, Springdale. Ark.

D-l J.A. Armstrong s-a mutat din Warren Co., Ind., la Springdale, Ark., în 1878. În septembrie, 1884, s-a afiliat bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Springdale. În noiembrie, 1885, a fost inculpat de Înalta Curte pentru călcarea Sabatului. Pe 13 februarie, 1886, a fost arestat de William Holcomb, delegatul șerifului pentru districtul Waschington, fiind reținut sub o cauțiune de 250 dolari ca garanție a înfățișării sale la termenul din mai al Curții prin rotație. Vina specială pe care s-a bazat acuzarea de călcare a Sabatului, a fost faptul că și-a scos cartofii de pe terenul său în ziua duminicii. Millard Courtney, a fost martorul acuzării. D-l Armstrong avea un contract pentru construirea școlii în Springdale. D-l Courtney, a venit cu un prieten la casa d-lui Armstrong în ziua duminicii, pentru a negocia un contract pentru a pune acoperișul de tablă pe clădirea școlii. De acasă au mers la câmpul unde Armstrong scotea cartofii. Acolo a fost discutată afacerea, fiind încheiat contractul pentru punerea acoperișului de tablă. După aceea același Courtney a devenit martorul acuzării împotriva d-lui Armstrong pentru că a lucrat duminica.

În prima zi de luni din mai, d-l Armstrong a apărut înaintea judecătorului Pittmann, judecător la districtul judiciar patru, la Fayetteville; și renunțând la dreptul său la cercetare juridică, și-a supus cazul deciziei Curții. Judecătorul Pittman a susținut acuzarea. Au fost plătite amenda și cheltuieli de 26,50 dolari și d-l Armstrong a fost eliberat.

CAZUL ȘAPTE

Willam L. Gentry.

D-l Gentry este cetățean în Arkansas din 1849. El a servit ca Judecător de Pace timp de opt ani, după care a refuzat să mai accepte

funcția. De asemenea a lucrat ca Judecător Asociat la Curtea de Justiție de district timp de doi ani. Este adventist de ziua a șaptea din 1877, - fiind membru al bisericii Adventiste de Ziua Șaptea din Star of the West, Pike Co., Ark.

La termenul din ianuarie al Curții prin rotație, în 1886, a fost inculpat de Înalta Curte pentru călcare de Sabat, și anume pentru vina de a fi arat la propria sa fermă, în 2 iulie, 1886. A fost arestat de ajutorul de șerif, fiind reținut sub o cauțiune de 500 dolari ca garanție a înfățișării lui la termenul din iulie al Curții de Justiție. În a patra zi de luni din iulie d-l Gentry a apărut înaintea judecătorului Herne, în districtul judiciar nr.8. La cererea sa, cazul a fost amânat, în așteptarea deciziei Curții Supreme în cazul Scoles. În luna ianuarie, 1887, cazul său a fost reluat pentru judecată, întrucât Curtea Supremă susținuse decizia Curții prin rotație în cazul lui Scoles. D-l Gentry a recunoscut judecata, dar nu a avut banii să plătească amenda și cheltuielile. Judecătorul Herne a ordonat ca acuzatul să fie ținut în custodie până la plata amenzii și cheltuielilor. D-l Gentry, având încredere din partea șerifului, a fost lăsat liber în oraș. În ultima zi a ședințelor Curții, șeriful l-a atenționat că dacă nu plătește amenda și costurile, îl va pune la lucru. Legile din Arkansas prevăd că dacă părțile nu pot satisface pretențiile legii, sunt preluate de șerif, și vândute la prețul cel mai mare oferit de licitație, iar licitarea se face la valoarea salariului ce trebuie plătit pe zi. Aceștia sunt apoi supuși la lucru sub aceleași reguli și regulamente ca și cei condamnați în penitenciare. D-l Gentry era de șaiszeci și cinci de ani, și pentru că nu a vrut să se supună unui asemenea tratament barbar, a plătit doi dolari, toți banii pe care îi avea, luându-și angajamentul că va plăti suma rămasă de 26,80 dolari.

CAZUL OPT

D-l A. Pannell, Star of the West, Ark.

D-l Pannell, adventist de ziua a șaptea, a fost condamnat de Înalta Curte în ianuarie, 1886, pentru călcare de Sabat, vina fiind aceea de a-și fi arat terenul în ziua duminicii. A fost arestat și pus să plătească o cauțiune de 250 de dolari până la înfățișare. La cererea sa,

cazul său a fost pus deoparte în așteptarea deciziei Curții Supreme în cazul Scoles. La termenul din ianuarie 1887, cazul acela fiind decis contrar așteptărilor, el s-a înfățișat și a acceptat decizia judecății. Amenda și cheltuielile s-au ridicat la 28,80 dolari; nefiind capabil să plătească, a fost închis în pușcărie patru zile, fiind apoi informat că dacă nu se va face un aranjament satisfăcător, va fi vândut, urmând să lucreze pentru șaptezeci și cinci de cenți pe zi până va plăti amenda și costurile, legea nepermițând șerifului ca în aceste cazuri să accepte mai puțin decât această sumă. D-l Panell a plătit doi dolari numerar, luându-și angajamentul pentru ceilalți 26,80 dolari, și a fost eliberat.

CAZUL NOUĂ

J. L. James, Star of the West, Ark.

D-l James, adventist de ziua a șaptea, a fost inculpat de Înalta Curte în ianuarie 1886, pentru călcare de Sabat. Vina sa a fost aceea de a fi lucrat tâmplărie în ziua de duminică. Acuzarea a fost fondată pe mărturia d-lui Powers, un slujbaş a bisericii Baptiste. D-l James a lucrat la o casă pentru o văduvă, în apropiere de Hot Springs Railroad. Lucrarea a fost făcută fără a aștepta plată, fiind un act complet caritabil pentru sârmana văduvă, care era membră a bisericii Metodiste. D-l James a lucrat pe ploaie, pentru că văduva era pe cale să fie dată afară din casa în care trăia, și nu avea loc de adăpost pentru sine și familia sa. Powers, informatorul, locuia la aproximativ șase sute de yarzi de unde se făcea lucrarea, și în acea duminică a cărat lemne cam la o distanță de treizeci și cinci de metri de unde lucra d-l James, și a tăiat lemnele sub ochii d-lui James. D-l James a fost arestat, și reținut până la înfățișarea înaintea Curții. S-a înfățișat înaintea judecătorului Wood la termenul Curții de Justiție în ianuarie, 1886. Cazul său, ca și al altora, a fost pus deoparte în așteptarea deciziei Curții Supreme în cazul Scoles. În prima zi de luni din februarie, 1887, cazul său a fost reluat în cercetare. El a recunoscut judecata, a fost aplicată o amendă și cheltuieli de judecată, care au fost plătite de prez. Dan T. Jones, ca reprezentant al fraților d-lui James.

CAZUL ZECE

D-l Allen Meeks , a doua oară.

La termenul din ianuarie din 1886, D-l Meeks a fost condamnat pentru a doua oară. A fost arestat pe 13 iulie printr-o înputernicire pusă de tribunal în mâinile lui William La Fever. Meeks a fost reținut până la înfățișarea sa înaintea Curții la termenul din iulie. Vina sa a fost aceea de a fi reparat frâna la căruță în ziua duminicii. El a fost pârât Înaltei Curți de Riley Warren. Warren a mers acasă la Meeks în ziua duminicii legată de acuzare, să-l vadă pe d-l Meeks în vederea angajării unui profesor pentru școala lor publică, întrucât ambii erau membrii conducerii școlii din districtul lor. În cursul conversației, d-l Meeks a menționat incidental că și-a reparat frâna în acea dimineață. Acest fapt a fost raportat Înaltei Curți de către d-l Warren, și a urmat inculparea. La termenul din iulie, acesta împreună cu celelalte cazuri menționate, a fost amânat în așteptarea deciziei Curții Supreme în cazul Scoles.

La termenul din ianuarie din 1887, a fost apelat cazul Meeks. El a recunoscut judecata, amenda și cheltuielile au fost asumate, au fost plătite de către Meeks, și el a fost eliberat.

CAZUL UNSPREZECE

John A. Meeks, Star of the West, Ark.

John A. Meeks, în vârstă de paisprezece ani, fiul lui Edward L. Meeks, a fost inculpat de Înalta Curte cu Jurați la termenul din ianuarie din 1886, pentru călcare de Sabat. Vina a fost că a împușcat veverițe în ziua duminicii. Locul în care a împușcat veverițele este un ținut muntos foarte departe de orice drum public, sau de vreun loc public de închinare. El fost pârât de un domn M. Reeves. Fii d-lui Reeves cărau lemne cu un atelaj în aceeași duminică. Ei au dat de fiul lui Meeks în pădure, și au hăituit veverițele din copaci pentru ca Meeks să le împuște. Când sportul s-a terminat, băiatul lui Meeks a împărțit câștigul cu băieții lui Reeves. Apoi tatăl băieților Reeves l-a pârât pe fiul lui Meeks, și acesta a fost inculpat. Cazul lui a fost

amânat în așteptarea deciziei Curții Supreme în cazul Scoles. La termenul din ianuarie, 1887, băiatul a recunoscut judecata, a fost amendat cu 5 dolari, plus 3 dolari taxa de district, și cheltuieli, ajungând în total la suma de 22 de dolari. Amenda a fost plătită și băiatul a fost eliberat.

CAZUL DOISPREZECE

John Neusch, Magnet Cove, Ark.

D-l Neusch este culegător de fructe. În duminica din 21 iunie, 1885, a fost să culeagă piersici timpurii care erau deja prea coapte, fiind în pericol să se strice. Era la o jumătate de milă de orice drum public, și la oarecare distanță de orice loc public de închinare, fiind ascuns vederii. Livada era pe vârful unui munte, și d-l Neusch nu a fost văzut de nimeni decât cu excepția unui frate și a d-lui Hudspeth. D-l Hudspeth a stat împreună cu d-l Neusch timp de o oră. El a venit să-l vadă în legătură cu un om tânăr care lucra pentru el, și care, împreună cu alții, a fost prins furând piersici din livada d-lui Neusch în duminica anterioară. D-l Hudspeth s-a oferit să-i plătească d-lui Neusch piersicile, numai să nu-l pârască pe tânăr. D-l Neusch a refuzat să primească bani și a promis să nu spună nimic în legătură cu furtul, cu condiția să nu se mai repete.

În februarie, 1886, d-l Neusch a fost acuzat pentru această vină de a fi lucrat duminica, după cum am relatat. Fiind avizat că în modul cel mai probabil exista o condamnare împotriva lui, Neusch s-a dus la secretarul districtului să-l întrebe de problemă. Secretarul i-a înmânat un înscris cu privire la arestarea sa. Neusch a dus-o șerifului, și s-a supus arestului până la înfățișarea înaintea Curții. În august, cazul său a fost pus deoparte până la decizia Curții Supreme în cazul Scoles. Imediat ce decizia aceasta a fost emisă, Neusch a recunoscut judecata, a plătit amenda și cheltuielile, ajungând la 25 de dolari. D-l Neusch ținea ziua a șaptea.

CAZUL TREISPREZECE

F. N. Elmore, Springdale, Ark.

D-l F.N. Elmore a fost inculpat de Curtea de Justiție la termenul din martie al anului 1886 pentru călcare de Sabat. Acuzația adusă a fost violarea legilor duminicale prin muncă în ziua duminicii, pe 1 noiembrie 1885. În aprilie, 1886 a fost arestat de ajutorul de șerif Wm. Holcomb, fiind ținut sub o cauțiune de 250 de dolari până la înfățișarea lui la termenul din mai al Curții de Justiție. Pe 4 mai, d-l Elmore s-a înfățișat înaintea judecătorului Pittman, și renunțând la dreptul său de a fi cercetat, și-a supus cazul deciziei Curții. Millard Courtney a fost singurul martor examinat. El a depus mărturie că l-a văzut pe Elmore săpând cartofi în ziua amintită mai sus, pe acareturile d-lui J.A. Armstrong. Lucrul a fost făcut de Elmore în ziua când Courtney s-a dus cu prietenul său la Armstrong ca să obțină contractul pentru acoperișul de pe clădirea școlii; de aceea a știut Courtney că Elmore a lucrat în acea zi. Elmore a fost condamnat. Amenda și cheltuielile au fost de 28,95 de dolari, ce au fost plătiți, și el a fost eliberat. D-l Elmore este un adventist de ziua a șaptea.

CAZUL PAISPREZECE

William H. Fritz, Hindsville, Madison Co., Ark.

D-l Fritz a fost inculpat de către Curtea de Justiție la termenul din aprilie al circuitului ei, în 1886, pentru călcare de Sabat, fiind reținut sub cauțiune de 250 de dolari în vederea înfățișării lui la termenul din septembrie la Huntsville. D-l Fritz este lemnar și a fost învinuit pentru că a lucrat în prăvălie în ziua duminicii. Prăvălia era la țară, la două sute de yarzi de la drumul public. Acuzarea a fost susținută. Inculpatul a fost amendat cu un dolar și cheltuieli, ajungând la 28 dolari. D-l Fritz era adventist de ziua a șaptea.

CAZUL CINCISPREZECE

Z. Swearingen

D-l Z. Swearingen este membru al bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. S-a mutat din Michigan în Arkansas în 1879, stabilindu-se la o mică fermă la unsprezece mile sud de Bentonville, capitala districtului Benton. El și fiul său, Franz, în vârstă de șaptesprezece ani, au fost inculpați de Înalta Curte cu Jurați la termenul din aprilie din 1886, sub acuzația de călcare de Sabat, prin „îndeplinirea altei munci decât datoriile casnice obișnuite de confort, necesitate și caritate zilnică, împotriva păcii și demnității Statului Arkansas, pe data de 14 februarie, 1885,” acea zi fiind duminică.

Ambii au fost arestați de F.P. Galbraith, șerif în Benton County, în mai, 1886, fiind ținuti în arest sub cautiune de 250 dolari până la înfățișarea lor la termenul din toamnă al Curții. Pe 27 septembrie, inculpații s-au înfățișat în fața judecătorului Pittman, Districtul Juridic Patru.

John G. Cowen, martor al statului, a depus mărturie că a văzut pe d-l Swearingen și pe fiul lui cărând grinzi, duminica, pe 14 februarie, 1885, în timp ce se întorcea de la funeraliile d-nei Boggett Hon. J.W. Walker, avocatul apărării, a explicat juraților că inculpații sunt oameni ce țin din conștiință ziua a șaptea a săptămânii ca Sabat, în conformitate cu credința și practica bisericii a cărei membri sunt. Avocatul acuzării a precizat juraților că și acesta este unul dintre „cazurile acelor adventiști”. Jurații au declarat pe inculpați vinovați, după cum susțineau capetele de acuzare. Întrucât d-l Swearingen, nu avea banii pentru plata amenzii și cheltuielilor pentru el și fiul lui, ce se ridicau la 34,20 dolari, au fost trimiși la închisoare până ce banii aveau să fie plătiți. Au fost puși în închisoare pe 1 octombrie 1886. Pe 13 octombrie, șeriful s-a mobilizat, punând sechestru pe un cal aparținând d-lui Swearingen. Calul a fost vândut pentru 26,50 dolari, pe 25 oct., de către șerif, mai rămânând de plată 7,70 dolari; totuși, Swearingen și fiul au fost eliberați în ziua în care calul s-a vândut. Pe 15 decembrie șeriful a apărut din nou la d-l Swearingen, prezentând o chitanță de 28,95 de dolari. Din aceasta, suma de 21,25 dolari erau

pentru mâncarea primită de d-l Swearingen și fiul său când au fost în închisoare, iar 7,70 dolari restul de amendă. D-l Swearingen nu a avut banii să plătească. Șeriful i-a sechestrat iapa, hamul, căruța, și vaca cu un vițel. Înainte de ziua licitației, frații d-lui Swearingen au strâns banii prin donații, au plătit chitanța, și au făcut ca bunurile să-i fie returnate. Un lucru cu privire la acest caz trebuie notat în mod particular. Martorul pe a cărui mărturie au fost condamnați acești oameni, a spus că i-a văzut pe acești oameni cărând grinzi, duminică, 14 februarie, pe când se întorcea de la funeraliile d-nei Boggett. Iar actul pe care s-a întemeiat condamnarea, a devenit lege pe 3 martie, fiind aprobat de guvernator pe 7 martie. În consecință ei au fost condamnați pentru lucrul făcut cu șaptesprezece zile înainte să fie aprobată legea pe temeiul căreia au fost condamnați.

CAZUL ȘAISPREZECE

L. Benson.

D-l Benson la acea vreme nu era membru al niciunei biserici, nu avea pretenții de credință religioasă, și nu ținea nicio zi. El a avut un contract de vopsit podul de cale ferată ce traversa râul Arkansas la Van Buren, Ark. El a vopsit podul, dând câteva rânduri de vopsea, în toate zilele săptămânii, inclusiv duminica. În mai, 1886, d-l Benson și unul din oamenii lui au fost arestați pe motiv de călcare a Sabatului. Au fost duși la Fort Smith, și acuzați înaintea unui Judecător de Pace. Justiția nu i-a supus niciunei forme de cercetare, nici măcar nu i-a întrebat dacă sunt vinovați sau nu, doar le-a citit o secțiune din lege, și le-a spus că le va stabili o amendă cât de mică posibil, ajungând împreună cu cheltuielile la 4,75 dolari de fiecare. Ei au refuzat să plătească amenzile, și au fost luați în custodia șerifului. Șeriful i-a lăsat liberi cu condiția să se prezinte la oficiul Justiției la o anumită oră. D-l Benson a telegrafiat managerului general al căilor ferate cu privire la problemă. Managerul general a telegrafiat avocatului său din acel oraș, pentru a prelua cazurile. D-l Benson și omul său au apărut în fața justiției pentru audiere în cazurile lor. Aceasta le-a fost garantată cu ceva ezitare. Avocatul, d-l Bryolair, a spus Justiției că e o rușine să arestezi oamenii pentru că

au lucrat la pod cu riscul vieții pentru a-și întreține familiile, în timp ce lucrarea publică din orașul lor se face în principal duminica. O audiență le-a fost acordată, procesul fiind fixat pe următoarea zi. Nu li s-a fixat nicio cautiune, ci li s-a permis să plece pe baza propriului angajament. În următoarea zi, s-a constituit un corp de jurați și a început procesul. Ajutorul de șerif a fost martorul principal, și a jurat hotărât că i-a văzut lucrând duminica. Jurații au exprimat un verdict de genul că ei au căzut „de acord să-și arate dezacordul”. Aceasta a fost miercuri. Lunea următoare a fost stabilită pentru un nou proces. Nici de această dată nu s-a perceput nimic pentru reținere. Inculpații au apărut la termenul fixat, fiind declarați nevinovați. Justiția, după ce le-a ținut o scurtă pledoarie, a închis cazul.

De atunci d-l Benson a devenit adventist de ziua a șaptea, și probabil nu ar fi scăpat așa ușor dacă ar fi fost adventist de ziua șaptea când a fost inculpat.

CAZUL ȘAPTESPREZECE.

James A. Armstrong, a doua oară.

Pe 9 iulie, 1886, d-l Armstrong a fost arestat a doua oară, de A.M. Dritt, șeful poliției din Springdale, pentru că a lucrat duminică, 27 iunie, și a fost dus în fața primarului S.L. Staples. Când a fost adus înaintea primarului, d-l Armstrong a cerut depoziția sub jurământ pe baza căreia a fost emisă decizia judecătorească. Primarul a declarat că el însuși l-a văzut pe d-l Armstrong lucrând în grădina sa în ziua de duminică, și că d-l A. Vaughn i-a atras atenția lui Armstrong în timp ce acesta lucra, și i-a spus: „Vezi să-ți faci datoria.” Aceasta a făcut ca depoziția să nu fie necesară. Cazul a fost cercetat înaintea primarului, care a acționat ca Judecător de Pace. A. J. Vaughn a fost primul martor.

Judecătorul de Pace. – „Ce știi despre faptul că d-l Armstrong a lucrat în duminica de 27 iunie?”

Vaughn.- „Nu l-am văzut deloc în ziua aceea, doar am auzit că a lucrat.”

J. I. Gladden a fost următorul martor chemat.

Justiția - „Ce știi despre faptul că d-l Armstrong a lucrat în duminica de 27 iunie?”

Gladden. – „În timp ce eram la gară am văzut pe cineva săpând în grădina d-lui Armstrong, dar nu știu precis cine era.”

Millard Courtney a fost următorul martor chemat.

Justiția - „Spune-ne ce știi despre faptul că d-l Armstrong a lucrat în duminica în discuție.”

Courtney – „În timp ce eram pe platforma gării, am văzut pe cineva săpând în grădina d-lui Armstrong. Nu știu exact cine era.”

Fiind un eșec încercarea de a dovedi ceva prin martorii citați, cazul a fost „amânat” până ce șeful poliției a fost trimis să găsească pe altcineva. El l-a adus pe Gideon Bowman, care a fost chestionat după cum urmează:--

Justiția: „Știi ceva despre faptul că d-l Armstrong, a lucrat altceva în afară de datoriile casnice obișnuite de necesitate zilnică, confort, sau caritate în sabatul creștin din 27 iunie?”

Bowman.: „Știu.”

F: „Spune ce ai văzut.”

B: „Când am venit în oraș, fiind din partea de est, trecând pe lângă casa d-lui Armstrong, l-am văzut săpând în grădină.”

F: „Ai recunoscut această persoană ca fiind d-l Armstrong.?”

B: „Da.”

Aici acuzarea a oprit cazul, și prez. J.G. Wood a început un interogatoriu contradictoriu în favoarea prizonierului.

Wood: „D-le Bowman, spui că veneai pe drumul dinspre est când l-ai văzut pe d-l Armstrong la lucru în grădina sa?”

B: „Da”

W: „Veneai la oraș?”

B: „Da.”

W: „Cam cât ți-a luat să treci pe lângă casa d-lui Armstrong? Și cam cât timp l-ai văzut lucrând?”

B: „Nu pot să spun”

W: „Crezi că a fost două minute, sau mai mult?”

B: „Nu știu, nu pot să spun.”

W: „Ar fi fost posibil să fi durat mai mult de un minut?”

B: „Nu știu. Asta nu contează. Nu sunt aici ca să fiu scos din fire.”

W: „D-le Bowman, ne lipsesc faptele în acest caz. Sunteți sigur că era d-l Armstrong cel pe care l-ați văzut săpând? Nu se poate să fi fost alt om?”

B: „Nu greșesc. Știu că a fost J.A. Armstrong.”

W: „Ce făcea?”

B: „V-am spus că săpa.”

W: „Ce anume săpa? Săpa porumb, sau săpa să-și scoată câțiva cartofi pentru cină?”

B: „Săpa; și e destul.”

La acest punct a intervenit Judecătorul de Pace:

„Se pare d-le Wood, că d-voastră încercați să faceți să apară că d-l Armstrong săpa numai câțiva cartofi pentru cină. Dacă este așa, și făcea un lucru de confort, necesitate, sau caritate, o poate dovedi.”

W: „Cu tot respectul, d-l Armstrong nu este aici să dovedească negativul. Legea îi permite să lucreze ceea ce este necesar, pentru confort sau caritate; și până nu este clar dovedit că a violat această lege, ceea ce nu s-a demonstrat nici pe departe, nu este necesar să aducă vreo dovadă. Omul este nevinovat cât timp nu este dovedit vinovat.”

Justiția: „Continuăm”

W: „D-le Bowman, spuneai că erai în drum când l-ai văzut pe d-l Armstrong?”

B: „Da.”

W: „Vă amintiți dacă era vreun gard sau nu între d-voastră și d-l Armstrong?”

B: „Da, era.”

W: „Cam ce înălțime are gardul?”

B: „Nu știu”

W: „Era un gard de scânduri, de cinci scânduri înălțime?”

B: „Nu pot spune.”

W: „Era un al doilea gard între drum și grădină, dincolo de casă și lot?”

B: „Cred că era.”

W: „Acest al doilea gard era un gard de scânduri, sau un gard de țărugi foarte înalt?”

B: „Nu știu, nici nu-mi pasă. Nu are nicio importanță.”

W: „Atunci înțeleg că nu știți. Ei bine, d-le Bowman, la ce oră din zi l-ați văzut pe d-l Armstrong în grădină?”

B: „După amiază.”

W: „Cam pe la ce oră în timpul după amiezii, - ora unu, sau două, sau mai târziu?”

B: „Nu are nicio importanță. Nu sunt aici ca să fiu scos din fire. Dacă vrei să mă mai scoți din fire, atunci vino afară cu mine în stradă.”

W: „Domnule, nu doresc să scot altceva din tine decât adevărul, și vreau doar să cunosc faptele în acest caz. A fost pe la unu sau doi după amiază, sau aproape patru ori cinci? Te rugăm să ne spui cam pe la ce oră din zi.”

B: „Era între doisprezece la amiază și apusul soarelui. Aceasta este suficient.”

Cu aceasta s-a încheiat depunerea de mărturie în acest caz. D-l Armstrong a fost declarat vinovat, și amendat cu un dolar plus cheltuieli, cu totul fiind 4,65 dolari. Pentru că nu putea plăti amenda, primarul, în calitate de Judecător de Pace, i-a spus că îl va trimite la închisoarea de district, și îi va lua în considerare un dolar pe zi până va fi plătită amenda și cheltuielile.

Șeful poliției s-a dus imediat la grajdul de curierat să primească o trăsură, și după nici patru ore de la arestarea sa, d-l Armstrong, sub paza șefului de poliție, era pe drumul spre închisoarea din Fayetteville. A fost închis împreună cu un alt prizonier, într-o celulă unde nu se găsea decât o mână de paie și o pătură murdară lată cam de un metru, ca pat pentru amândoi. În următoarea noapte i s-a permis să se întindă în coridor pe pardoseala din cărămidă, cu haina sa de lână de lama în loc de pat, și Biblia sa ca pernă. Pentru a treia noapte, un prieten din oraș i-a trimis o învelitoare și o pernă. În a patra noapte, prietenul i-a adus încă o învelitoare, și astfel s-a făcut destul de confortabil. În a cincia zi pe la amiază a fost eliberat.

Când d-l Armstrong s-a întors în Springdale, primarul l-a anunțat că amenda și cheltuielile încă nu erau achitate, și dacă nu vor fi achitate în termen de zece zile, se va organiza o executare silită, și proprietatea îi va fi vândută. D-l Armstrong a făcut apel la Curtea de Justiție. Apelul a fost susținut, și el a fost eliberat de pedeapsa ulterioară.

CAZUL OPTSPREZECE

J. L. Munson. Star of the West, Ark.

D-l Munson, un adventist de ziua a șaptea, a fost inculpat de Înalta Curte cu Jurați la termenul din iulie, 1886 prin rotație al ei, pentru că a lucrat în ziua duminicii în martie, 1886. D-l Munson tăia măracini la colțul gardului din spatele câmpului său, la un sfert de milă de orice drum public, și o milă și jumătate de orice loc de închinare publică. El a fost inculpat pe declarația voluntară a lui Jeff. O'Neal, un pastor al Baptiștilor Liberi. A fost arestat pe 3 noiembrie 1886, și ținut în arest sub cauțiune de 300 de dolari pentru înfățișarea sa în ianuarie, 1887. El a recunoscut judecata, și judecătorul Herne a stabilit amenda legală de un dolar, plus trei dolari taxa de district, și cheltuieli, ajungând la suma de 14,20 dolari. D-l Munson a plătit-o, și a fost eliberat.

CAZUL NOUĂSPREZECE

James M. Pool, a doua oară.

D-l Pool a fost inculpat a doua oară la termenul de judecată al Curții din septembrie, 1886, și a fost ținut în arest sub cauțiune de 250 de dolari în vederea înfățișării sale în 16 mai, 1887. Actul în baza căruia au fost efectuate aceste acuzări, a fost revocat înainte de data procesului său. Pool a fost judecat sub acuzare, și amendat cu un dolar și cheltuieli, ajungând la 28,40 dolari.

CAZUL DOUĂZECI

J. L. Shockey , a doua oară.

În august, 1886, d-l P. Hammond, membru a bisericii Baptiste, s-a prezentat înaintea Înaltei Curți cu Jurați din districtul Hot Spring, și la pârât pe J.L. Shockey pentru că a cărat bârne și și-a curățat terenul duminică, ziua întâi a săptămânii, 11 iulie, 1886. Înalta Curte a înaintat un cap de acuzare. În 14 decembrie, 1886, d-l Shockey a fost arestat și dus la Malvern, închis până a doua zi, când a plătit taxa uzuală pentru înfățișarea sa înaintea Curții, și a fost eliberat. Lucrul pentru care d-l Shockey a fost acuzat, a fost efectuat la o fermă nouă pe care o pune pe picioare undeva în pădure, la trei sferturi de milă de orice drum public, și la mai mult de o milă de orice loc public de închinare, nefiind la vederea nimănui. Martorul, d-l Hammond, a trecut pe unde lucra d-l Shockey, și după ce a parcurs o distanță, s-a întors, spunând d-lui Shockey că vrea să cumpere de la el un cocoș de rasă Plymouth Rock. Târgul a fost făcut, Hammond fiind de acord să plătească lui Shockey cinzeci de cenți pentru cocoș.

Shockey a fost inculpat, și cazul său adus la judecată în februarie, 1887. Acest caz, împreună cu cel menționat înainte, și încă altele ce au fost amânate în așteptarea deciziei în cazul Scoles, a fost reluat, ziua de 11 februarie fiind fixată pentru toate aceste cazuri.

Între timp, prez. Dan T. Jones, președintele Conferinței Missouri a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, a avut o întrevedere cu avocatul acuzării, d-l J.P. Henderson, i-a explicat natura tuturor acestor cazuri, și i-a arătat că adventiștii sunt cetățeni credincioși, ce respectă legea în orice privință, exceptând problema lucrului în ziua duminicii; că acuzații în aceste cazuri sunt toți oameni săraci, unii dintre ei fiind cu totul incapabili de a plăti vreo amendă și cheltuielile, și în consecință vor trebui să meargă la închisoare. Apoi l-a întrebat pe d-l Henderson dacă ar binevoi să-i scutească de plata unei părți din onorariul său, care era de 10 dolari pentru fiecare caz, asigurând că restul avea să fie strâns prin donațiile Adventiștilor de Ziua a Șaptea din toată țara, pentru ușurarea fraților lor din Arkansas.

D-l Henderson a replicat că dacă natura acestor cazuri este de persecuție religioasă, el nu se va simți justificat să ia vreun onorariu. A spus că nu vrea să fie părtaș la o asemenea acțiune, dar ar avea nevoie de ceva timp pentru a investiga cazurile, ca să fie el însuși convins că lucrul acesta este adevărat. În urma investigării, s-a convins pe deplin că acușările erau doar de natura unor persecuții religioase, și în mod generos a refuzat să primească onorariu în vreunul dintre cazuri.

Când cazurile au fost apelate, inculpații au recunoscut judecata, și amenzile prescrise de lege au fost stabilite. Secretarul de district și-a redus onorariul aproape la jumătate, șeriful la jumătate din partea sa, iar avocatul acușării a renunțat la tot, ceea ce a redus totalul cheltuielilor aproape la jumătate. Restul a fost dat din fonduri strânse de Adventiștii de Ziua a Șaptea din toată țara, pentru ușurarea fraților lor din Arkansas.

CAZUL DOUĂZECI ȘI UNU

Alexander Holt, Magnet Cove, Ark.

D-l Holt, adventist de ziua a șaptea, era student medical la Memphis Hospital și Medical College, Memphis, Tenn. În 1885, lucra la o fermă în partea de nord din Hot Spring Co., Ark. La termenul din februarie, 1886, al Curții de Justiție, a fost acuzat de călcare de Sabat. Acușarea specifică a fost munca în ziua de duminică, 11 octombrie, 1885.

C. C. Kaufman a fost informatorul. D-l Holt a lucrat duminica aproape de un drum public, dar nu mai aproape de o milă de vreun loc de închinare publică. Auzind că există o acușare împotriva lui, d-l Holt nu a așteptat ca șeriful să vină să-l aresteze, ci s-a dus la sediul de district, la distanță de zece mile, luând un angajat cu el, și a întrebat pe un ofițer potrivit dacă e vreo acușare împotriva sa. Dispoziția pentru arestarea sa i-a fost citită de către ajutorul de șerif. Holt a garantat că se va prezenta la termenul din august al Curții de Justiție și a fost eliberat.

La termenul din august al Curții, cazul a fost pus deoparte în așteptarea deciziei Curții Supreme în cazul Scoles. În februarie,

1887, cazul lui Holt a fost citat pentru judecată la Malvern. Întrucât Curtea Supremă a decis împotriva, Holt a recunoscut sentința, și a plătit amenda și cheltuielile, adică suma de 28 de dolari.

Au fost și un număr de alte cazuri, dar toate de același fel, - arestări lipsite de motiv în baza unor informații obținute în mod perfid ca să dea frâu liber urii pe motiv religios.

În ianuarie 1887, a fost introdus un proiect de lege de către senatorul R.H. Crockett, pentru restaurarea clauzei de protecție față de păzitorii zilei a șaptea. Dar doi oameni au votat împotriva proiectului în Senat, și ambii erau predicatori. Unul dintre ei, membru din Pike County, îi cunoștea pe mulți dintre cei ce păzeau ziua a șaptea, mulți dintre ei erau în vremea în arest. Într-o conversație privată, el a mărturisit că aceștia erau oameni de caracter și cetățeni cu respect față de lege. Când s-a trecut la vot prin apel nominal, a cerut să i se dea voie să-și explice votul, iar următoarea notă explicativă a fost trimisă secretarului:

„DOMNULE PREȘEDINTE: Doresc să-mi explic votul. Crezând ceea ce cred, că Sabatul creștin ar trebui să fie observat ca zi de închinare, a pierde aceasta din vedere înseamnă a împiedica progresul creștinismului. J.P. COPELAND.”

Votul a fost un „Nu” verbal și emfatic.

Restaurarea acestei clauze protectoare a fost întâmpinată cu multă dârzenie de către liderii religioși. Editorul ziarului „Arkansas Methodist” a declarat în ziarul său din vremea aceea, că „legile Sabatului” așa cum erau, fără secțiunea protectoare, „funcționau destul de bine,” și erau „aproape de gradul de perfecțiune care ne putem aștepta să fie atins, sub prevederile actualei Constituții.”

Există câteva puncte în aceste cazuri ce merită un cuvânt de comentariu:

Mai întâi, cu două excepții, toate arestările și acuzările s-au făcut asupra unor oameni care respectau ziua a șaptea din săptămână drept Sabat. Iar în cele două excepții, cei care au fost reținuți pentru cercetare au fost eliberați fără cauțiune, - doar pe simpla lor declarație de garanție, - și ambilor li s-a dat drumul; în timp ce în cazul fiecărui adventist de ziua a șaptea, cea mai mică cauțiune acceptată a fost de 110 dolari; majorității dintre ei li s-a cerut 250

dolari pentru eliberare, iar unora 500 dolari. Niciun singur caz nu a fost achitat, iar în toate cazurile nu a existat nicio plângere care să arate că ar fi tulburat închinarea sau odihna cuiva. Dar inculpările au fost toate pentru crima de „călcare a Sabatului” prin îndeplinirea unei munci în ziua de duminică. Dacă ar fi fost arestați și dintre ceilalți oameni pentru muncă duminică, în jur de tot atâția câți au fost arestați dintre păzitorii zilei a șaptea, și dacă legea ar fi fost aplicată în dreptul tuturor la fel, atunci nelegiuirea nu ar fi fost atât de evidentă; sau dacă cei ce nu erau păzitori ai zilei a șaptea și au fost arestați, ar fi fost declarați vinovați, chiar și atunci situația nu ar fi semănat așa de mult a persecuție. Dar când în toate rapoartele din acești doi ani de existență a legii în forma aceasta, nu a fost arestat niciun singur deținător de bar, nu a fost arestată nicio persoană care nu respecta ziua a șaptea, cu cele două excepții amintite, atunci nu poate exista o demonstrație mai clară a faptului că legea a fost utilizată doar ca un mijloc de a da drumul la pica religioasă față de o clasă de cetățeni care nu sunt vinovați de altă crimă decât aceea de a mărturisi o religie diferită de religia majorității. Nimic nu ar putea fi demonstrat mai clar decât aceasta: singurul efect al revocării acelei clauze de scutire a fost de a da putere unui grup de bigoți ca să oprime pe cei a căror religie au urât-o. Dacă este nevoie de ceva să facă demonstrația și mai clară, se găsește în metodele de acuzare.

D-l Swearingen a fost declarat vinovat pe mărturia unui martor care a jurat că munca pentru care acesta era condamnat a fost depusă într-o zi care s-a dovedit a fi cu șaptesprezece zile înainte ca legea să fi intrat în vigoare, astfel prin aplicarea ei legea a fost făcută *ex post facto* (cu acțiune sau forță retroactivă – n.tr.). Constituția Statelor Unite interzice facerea de legi *ex post facto*. Dar dacă o lege care nu este *ex post facto* în sine, este făcută așa prin aplicarea ei, atunci este timpul să se facă ceva pentru luminarea curților și juraților asupra subiectului, chiar și prin amendamentul la Constituția Statelor Unite care prevede că o lege care nu este *ex post facto* în sine, să nu fie făcută așa prin aplicarea ei. Apoi, pe de altă parte, multe cazuri au fost judecate și oameni condamnați, percependu-li-se amenzi după ce legea a fost revocată, dar pentru munca depusă înainte.

În al doilea rând, în aproape fiecare caz informatorul sau martorul acușării, sau probabil amândoi, era un om care lucra sau făcea ceva în ziua respectivă, iar uneori chiar împreună cu persoana acuzată; totuși omul care păzea ziua a șaptea a fost condamnat de fiecare dată, în timp ce omul care nu ținea ziua a șaptea, dar lucra sau făcea ceva împreună cu omul acuzat, a fost lăsat în pace, iar dovada lui a fost acceptată la Tribunal pentru a condamna pe celălalt. Spre exemplu, Millard Courtney, cel ce a fost martor al acușării împotriva lui Armstrong și a lui Elmore, a luat un om cu el și s-au dus acolo unde cei doi lucrau, și acolo au făcut un contract pentru acoperirea clădirii unei școli; și totuși dovada acestui om a dus la condamnarea celor doi pentru călcare de Sabat în același moment în care el însuși făcea afaceri cu ei.

În al treilea rând, J.L. Shokey a fost condamnat pentru călcare de Sabat pe baza mărturiei lui Hammond, care s-a dus acolo unde acesta lucra, și a cumpărat de la el un cocoș Plymouth Rock.

În al patrulea rând, J.L. James, care a lucrat pe ploaie fără bani, pentru ca o sărmană văduvă să aibă un adăpost, a fost condamnat pentru călcare de Sabat pe mărturia unui om care a cărat lemne și le-a tăiat cam la treizeci de metri de omul condamnat pe baza mărturiei lui.

În al cincilea rând, La Fever și soția lui s-au dus duminica în vizită la Allen Meeks acasă. L-au găsit pe Meeks plantând cartofi. Meeks s-a oprit din plantatul cartofilor, și a petrecut restul zilei stând la taifas cu ei; și totuși Meeks a fost condamnat și amendat pe dovada furnizată de La Fever.

În al șaselea rând, al doilea caz al aceluiași Meeks. Riley Warren s-a dus la el acasă duminica, pentru a discuta despre angajarea unui învățător pentru școala publică. În conversația lor prietenească, socială, în mod incidental Meeks a menționat că și-a reparat frâna la căruță în dimineața aceea; totuși el a fost condamnat pentru călcare de Sabat pe baza dovezi aceluiași Riley Warren. Mai mult, Meeks a fost constrâns în mod virtual să depună mărturie împotriva lui însuși, - în mod clar o altă violare a Constituției atât a Statului cât și a Statelor Unite.

În al șaptelea rând, băieții lui d-lui Reeves cărau lemne duminică. În pădurea din care aduceau lemnele, au întâlnit un alt băiat, John A. Meeks, care vâna veverițe. S-au unit cu el la vânatoare, gonind veverițele în jurul pomilor, ca el să le poată împușca. Apoi veverițele au fost împărțite între băiatul lui Meeks și băieții lui Reeves. După aceea băiatul lui Meeks a fost acuzat, urmărit penal și condamnat pentru călcare de Sabat pe baza dovezi oferite de tatăl celor doi băiați care cărau lemne, și care l-au ajutat să ucidă veverițele.

În al optulea rând, James M. Pool, pentru că a săpat în grădina sa în ziua de duminică, a fost condamnat pentru călcare de Sabat, pe baza dovezii date de un membru „sfânt” al bisericii care s-a dus la Pool acasă în ziua de duminică să cumpere tabac.

Astfel, în întreaga listă a cazurilor, oameni care desfășurau muncă onestă pe acareturile lor într-un fel în care era imposibil să facă rău vreunui suflet de pe pământ, au fost inculpați, urmăriți penal, și condamnați pe baza dovezi unor oameni care, în privința răului implicat în cazuri, erau mai vinovați decât aceștia. Dacă persecuția religioasă ar putea fi demonstrată mai clar decât aici, sperăm să nu vedem niciodată o astfel de demonstrație.

Încă și mai mult: Priviți la metodele de urmărire penală. În cazul din Scoles, J.A. Armstrong a fost chemat în fața Înaltei Curți cu Jurați. După răspunsuri repetate la întrebări legate de munca de duminică, în legătură cu diferite ramuri de afaceri și circulație, i s-a pus întrebarea directă dacă știa de vreun adventist de ziua a șaptea care lucra duminică. Iar când prin natura situației răspunsul a fost afirmativ, fiecare dintre adventiștii de ziua a șaptea numiți a fost inculpat, în timp ce niciunul din altă clasă sau firmă nu a fost acuzat. În al doilea caz al lui James A. Armstrong; deși, când a întrebat despre affidavitul (depoziția sub jurământ) pe baza căruia Armstrong a fost arestat, primarul a spus că A.J. Vaughn i-a atras atenția asupra muncii lui Armstrong, după care i-a zis, „Vezi să îți faci datoria,” totuși Vaughn a depus mărturie sub jurământ că nu l-a văzut pe Armstrong deloc în ziua despre care era vorba.

Armstrong a fost arestat la insistența primarului, și a fost judecat în fața primarului, care a acționat ca judecător de pace.

Aceasta l-a pus pe primar în mod virtual în postura de martor al acuzării și judecător; iar întrebările pe care le-a pus arată care era exact poziția lui, și vederea lui asupra cazului. Întrebarea pe care a pus-o fiecăruia dintre primii doi martori a fost, „Ce știți despre munca depusă de d-l Armstrong în ziua de duminică, 27 iunie?” Întrebarea aceasta presupune tot ce se așteaptă a fi dovedit prin proces. Iar apoi, când singurul martor ale cărui cuvinte păreau să confirme vederea primarului asupra cazului, a fost supus unui interogatoriu contradictoriu, judecătorul a venit în ajutor cu o dovadă excelentă de înțelepciune legală, spunând că dacă prizonierul era nevinovat, o poate dovedi.

Procedura nedreaptă nu s-a oprit aici. Curtea Supremă a confirmat condamnările fixate de aceste proceduri arbitrar, și au confirmat-o sub o Constituție care declară:

„Toți oamenii au dreptul natural și irevocabil de a se închina Dumnezeuului Atotputernic după cum le dictează propria conștiință; niciun om nu poate în mod drept să fie obligat să frecventeze, să înalțe, sau să sprijine un loc de închinare, sau să mențină slujbașii acestuia împotriva consimțământului său. Nicio autoritate omenească nu poate, în niciun caz sau manieră, să controleze sau să interfereze cu dreptul de conștiință; și nicio preferință nu va fi dată prin lege vreunui stabiliment religios, denominațiune sau mod de închinare, socotindu-l mai presus de altul.

Concluzia din decizie este după cum urmează:

„Argumentul apelantului, se reduce la aceasta: Că deoarece în conștiința lui el crede că îi este permis de legea lui Dumnezeu să lucreze duminica, el poate viola în deplină siguranță statutul care declară că este ilegal să o facă; dar crezul religios al unui om nu poate fi acceptat ca justificare pentru comiterea pe față a unui act declarat criminal de legea țării. Dacă legea operează cu asprime, așa cum o face uneori, remediul este în mâna legislativului. Nu este de domeniul judiciarului să treacă peste înțelepciunea sau politica legislației. Aceasta ține de membrii departamentului legislativ; iar singurul apel pentru schimbarea deciziei lor vine din circumscripția electorală.”

Decizia Curții Supreme este de aceeași natură cu urmărirea penală și procesele judiciare. Ea dă legislativului toată omnipotența Parlamentului Britanic, și prin aceasta dă la o parte orice nevoie de Constituție. Decizia luată pe baza acestui principiu nu este o decizie americană. Nicio putere legislativă din țara aceasta nu este formată pe modelul Parlamentului Britanic în ce privește puterea. În țara aceasta, puterile fiecărui legislativ sunt definite și limitate de Constituții. Este prerogativa Curții Supreme de a defini înțelesul Constituției, și de a decide dacă un act al legislativului este constituțional sau nu. Dacă actul este constituțional, atunci trebuie să rămână în picioare, oricare ar fi rezultatele. Iar Curtea Supremă este corpul prin care constituționalitatea sau neconstituționalitatea unui statut poate fi descoperită. Dar dacă, așa cum declară această decizie, legislativul este omnipotent, și ceea ce decide trebuie privit ca lege, atunci Constituția nu este de niciun folos. „Unul dintre motivele pentru care departamentul judiciar a fost înființat, este protejarea drepturilor constituționale ale cetățenilor.”

Atât timp cât există o Constituție deasupra legislativului, care definește și limitează puterile acestuia, și protejează drepturile cetățenilor, veghind asupra lor, atât timp este de domeniul Curții Supreme să se pronunțe asupra actelor legislativului. Curtea Supremă din Arkansas, de aceea, în acest caz a abdicat în mod clar de la una dintre funcțiile de bază pentru care a fost creată, sau în caz contrar, a subminat Constituția Statului Arkansas; în fiecare caz, ea a acordat legislativului omnipotența Parlamentului Britanic, ceea ce este contrar fiecărui principiu al instituțiilor americane. Statul Arkansas nu este o excepție în acest caz, fiindcă este procedura uzuală a Curților Supreme de a susține legile duminicale. Acestea nu pot fi susținute pe baza niciunui principiu american; trebuiau găsite alte mijloace, și cu rare excepții, s-a apelat fie la principiile Biserică-și-Stat ale guvernării Britanice, fie la principiul Britanic al omnipotenței puterii legislative. Dar principiile americane sunt mult deasupra și mult în avans față de principiile guvernării Britanice, prin faptul că ele recunosc limitarea constituțională în dreptul puterii legislative, și nu acceptă nicio unire între biserică și Stat; în

consecință, legile duminicale nu au fost niciodată, și nu pot fi niciodată susținute pe baza unor principii americane.

Că această incriminare a Curții Supreme din Arkansas nu este făcută pe nedrept, avem dovezile cele mai clare. Cei trei judecători care constituiau atunci Curtea Supremă, erau cu toții membrii ai Asociației Baroului Statului Arkansas. În mai puțin de trei luni după emiterea acestei decizii, Asociația Baroului în unanimitate a înaintat un raport Statului cu privire la „lege și reforma în cadrul legii,” din care avem în posesie o copie legală. În acest raport, sub titlul „Legile Duminicale,” scrie după cum urmează:

„Statutul nostru, așa cum este înscris în „Manfield’s Digest,” prevede ca „persoanele care sunt membri ai oricărei societăți religioase ce respectă drept Sabat orice altă zi din săptămână decât Sabatul creștin, sau duminica, nu va fi supus penalităților acestui act (legea duminicală), pentru că respectă o zi din șapte, conform cu credința și practica bisericii sau societății lor.” – Mans. Dig., sec. 1886.

Acest statut a fost în vigoare din timpul organizării guvernului de Stat; dar din nefericire a fost revocat prin actul din 3 martie, 1885. – Acte 1885, p.37.

În timp ce evreii, desigur, aderă la litera poruncii originale de a-și aduce aminte de ziua a șaptea din săptămână, de asemenea pe teritoriul Statului există un mic grup, dar respectabil, de creștini care în mod consistent cred că ziua a șaptea este ziua potrivită de a fi privită în mod sacru; iar în cazul *Scoles vs. Stat*, Curtea Supremă a fost obligată să confirme o judecată împotriva unui membru al uneia din aceste biserici, pentru că se închină lui Dumnezeu conform cu ceea ce îi dictează conștiința, sprijinit, după cum crede el, de argumente teologice bune. Este foarte evident că noul sistem în vigoare, aducând foarte mult a persecuție religioasă, este o relicvă a Evului Mediu, când se socotea că oamenii pot fi făcuți ortodocși printr-un act al parlamentului. Chiar și în Massachusetts, unde legile Sabatariene au fost aplicate cu o vigoare neobișnuită, există scutiri în favoarea persoanelor care în mod religios respectă o altă zi în locul duminicii. Noi credem că legea așa cum este înscrisă în *Manfield’s Digest*, ar trebui restaurată, cu un amendament care să oprească

vânzarea de suflete în ziua de duminică, care, probabil, a fost scopul revocării secțiunii de mai sus.”

Constituția Statului Arkansas spune că „Toți oamenii au dreptul natural și irevocabil de a se închina Dumnezeului Atotputernic după cum le dictează propria conștiință.” Raportul Asociației Baroului spune că „în cazul *Scoles vs. Stat, Curtea Supremă* a fost obligată să confirme o judecată împotriva unui membru al uneia din aceste biserici, pentru că se închină lui Dumnezeu conform cu ceea ce îi dictează conștiința”.

Membri Curții Supreme fiind membri ai Asociației Baroului, prin acest raport au mărturisit că au confirmat o judecată împotriva unui om pentru că a făcut ceea ce Constituția declară în mod explicit că toți oamenii au dreptul natural și irevocabil să facă. Prin aceasta, de aceea, este demonstrat că oamenii care alcătuiau Curtea Supremă din Arkansas în 1885, au ignorat în mod clar primul principiu al legii constituționale, cât și prevederile exprese ale Constituției pe care au jurat să le susțină.

Încă un aspect, și terminăm deocamdată. Forma de acuzare în toate cazurile a fost aceeași cum este cea tipărită la pagina 110.

Astfel Statul Arkansas a declarat că faptul că un om lucrează liniștit și pașnic pe propriile lui acareturi în ziua de duminică, săpând cartofi, culegând piersici, arând, etc., este împotriva păcii și demnității Statului Arkansas. Aceasta exilează ocupațiile cinstite în domeniul crimei, implicarea pașnică în domeniul dezordinii, și acordă premii trândăviei și nepăsării. Dacă un Stat sau corp de oameni declară că este împotriva demnității unui Stat sau grup de oameni ca un om să-și urmeze ocupația cinstită pe propriile acareturi în vreuna din zile, atunci socotim că va fi cu atât mai bine pentru toți cei implicați, cu cât posedăm mai puțină demnitate de acest fel. Iar dacă astfel de lucruri sunt considerate ofense împotriva păcii unui Stat sau comunitate, acel Stat sau comunitate trebuie să fie compus din oameni extraordinar de iritabili.

Concluzia lucrurilor este – și întreaga istorie a acestor procedee o dovedește, - că de la început la sfârșit aceste persecuții au fost doar manifestarea aceluși spirit intolerant, persecutor care întotdeauna se va face simțit când oricare clasă de partid religios

poate controla puterea civilă. Informația pe care s-a fondat acuzarea, a fost furnizată în mod perfid, în chiar spiritul Inchiziției. Inculparea însăși este o travestire a formei legale, și o calomnie la adresa justiției. Principiul a fost mai demn de Evul Mediu decât de orice națiune civilizată sau de timpurile moderne. Iar decizia Curții Supreme care a confirmat verdictele, exprimată de judecători care s-au declarat iresponsabili în timp de trei luni, este una care, după cum am arătat, este contrară celui dintâi principiu al legii Constituționale sau al acordurilor Constituționale. Dar nu este cert că Arkansas a fost mai rău decât ar fi orice alt Stat în circumstanțe asemănătoare. Bigoții religioși din Arkansas nu sunt mai răi decât cei ce ar fi în alt Stat; iar dacă Congresul ar da drumul legislației religioase, aprobând legi de felul celor cuprinse în proiectul Blair de lege duminicală, iar apoi principiile acesteia ar fi aplicate cu forța în toate Statele, istoria din Arkansas din 1885 – 1887 s-ar repeta pe toată întinderea națiunii.

În niciunul dintre aceste cazuri nu am dat nume cu intenția de a arunca blamul asupra cuiva, cu excepția „informatorilor,” ci doar pentru ca persoana care citește relatarea să poată verifica faptele, dacă dorește. Dar în privința Curții Supreme, discutarea deciziei este o criticare severă intenționată, pentru motivele date. Totuși, noi nu vrem ca, făcând aceasta, să plasăm judecătorii menționați într-o lumină mai de neînviat decât cea în care se află Curțile Supreme din New York, Pennsylvania, și alte State. Principiile deciziei lor își au precedentul în deciziile acestor alte State, și au fost încorporate într-o opinie dezbinătoare a unui om care acum este Judecător Asociat al Curții Supreme a Statelor Unite, opinie pe care și-a exprimat-o pe când era membru al Curții Supreme de Stat.

Pe 10 aprilie 1858, legislativul din California a adoptat „un act care ia măsuri pentru o mai bună respectare a Sabatului.” Constituția Statului California declară că „libera exercitare și bucurie a mărturisirii și închinării religioase, fără discriminare sau preferință, va fi permisă pentru totdeauna în acest Stat.” Un evreu pe nume Newman a fost condamnat pentru vânzare de bunuri în ziua de duminică, în Sacramento. În timp ce a fost întemnițat, cazul lui a fost adus în fața Curții Supreme cerând o decizie judecătorească de *habeas corpus*, pe temeiul ilegalității întemnițării lui, deoarece actul

era neconstituțional. Majoritatea Curții Supreme, - Judecătorul Terry și Judecătorul Burnett, - au susținut apelul prin decizii separat scrise, a căror justete, ambele fiind pe principii constituționale și pe principiul abstract al justiției însăși, nu pot fi niciodată cu succes contrazise. Stephen J. Field, care acum este Judecător Asociat al Curții Supreme a Statelor Unite, a fost al treilea membru al Curții Supreme din California. El a expus o opinie în opoziție, luând aceeași poziție a Curții Supreme Arkansas, în ce privește omnipotența legislativului, și cu sobrietate a menționat că termenul „Sabat creștin” folosit în act, nu era o discriminare sau preferință în favoarea vreunei mărturisiri sau închinări religioase.

Principiile acestei opinii prezentate în opoziție, ca și ale deciziei Curții Supreme din Arkansas, sunt complet greșite, și ies din principiile colaborării bisericii cu Statul, și ale supremației parlamentului în cadrul guvernării Britanice, fiind total subversive pentru principiile americane.

Totuși, repetăm, legile duminicale nu au fost niciodată, și nici nu pot fi, susținute pe baza altor principii. Cu alte cuvinte: Nu există nicio temelie în justiție sau în drept pentru vreo lege duminicală, sau legi pentru Sabat, sau legi pentru ziua Domnului, în cadrul niciunui guvern de pe acest pământ.

RAPORTUL CONGRESULUI – TRANSPORTUL POȘTEI ÎN ZIUA SABATULUI

Ca încheiere potrivită pentru discutarea acestui subiect, inserăm o porțiune din raportul unui comitet al Senatului Statelor Unite cu privire la același subiect, de acum șaiszeci de ani, - din cadrul sesiunii din 1828-29. Argumentele sunt incontestabile; iar principiile declarate sunt chiar acum demne de cea mai adâncă considerație din partea oricărui cetățean:

„Senatul a procedat la considerarea următorului raport și rezoluții, prezentate de d-l Johnson, cu care Senatul a căzut de acord:

Comitetul căruia i-au fost înaintate mai multe petiții în legătură cu subiectul funcționării poștelor în Sabat, sau prima zi a săptămânii, raportează:

,Că o anumită oprire este necesară de la profesiile obișnuite ale vieții, este un principiu recunoscut, aprobat de obiceiurile tuturor națiunilor, fie creștine fie păgâne. O zi din șapte a fost stabilită ca partea de timp necesară pentru aceasta; iar în conformitate cu dorințele unei mari majorități a cetățenilor acestei țări, prima zi din săptămână, în mod obișnuit denumită duminică, a fost pusă deoparte în acest scop. Principiul a primit aprobarea legislativului național, într-atât încât să admită suspendarea tuturor afacerilor publice în ziua aceasta, cu excepția cazurilor de absolută necesitate, sau de mare utilitate publică. Comitetul nu vrea să deranjeze acest principiu. Dacă este păstrat în sfera lui legitimă de acțiune, nu poate rezulta niciun prejudiciu din respectarea lui. Oricum, va trebui păstrat în minte că preocuparea potrivită a guvernului este de a proteja toate persoanele în a se bucura de drepturile lor religioase la fel ca de cele civile, și nu să decidă pentru cineva dacă să privească o zi mai presus de alta, sau să privească toate zilele la fel de sfinte.

Suntem avertizați că există o varietate de sentimente printre cetățenii buni ai acestei națiuni, în legătură cu subiectul zilei de Sabat; iar guvernul nostru este desemnat pentru protejarea unora la fel de mult ca și a altora. Evreii, care în țara aceasta sunt la fel de liberi ca și creștinii, și au dreptul la aceeași protecție din partea legilor, își derivă obligația lor de a păzi ziua de Sabat din porunca a patra a decalogului lor, și în conformitate cu porunca, ei acordă respect zilei a șaptea din săptămână, pe care noi o denumim sâmbătă. O denotație de creștini dintre noi, pe drept renumită pentru evlavie lor, și în mod cert cetățeni la fel de buni ca orice altă clasă, sunt în acord cu evreii în ce privește obligația morală de a respecta Sabatul, și păzesc aceeași zi. ... Guvernarea Iudaică a fost o teocrație, care impunea ceea ce trebuia respectat în mod religios; și deși comitetul ar vrea să spere că nicio parte dintre cetățenii țării noastre nu ar introduce de bună voie un sistem de constrângere religioasă în instituțiile noastre civile, exemplul altor națiuni ar trebui să ne pună în gardă ca să veghem cu atenție la apariția primelor semne ale unui astfel de sistem. Comitetul este de părere că Congresul nu se poate amesteca în aceste puncte de vedere religioase

diferite. Nu este domeniul legitim al legislativului de a determina care religie este adevărată, sau falsă.

Guvernul nostru este o instituție civilă, nu religioasă. Constituția noastră recunoaște în fiecare persoană dreptul de a-și alege propria religie, și de a se bucura de ea în mod liber, fără molestare. Oricare ar fi sentimentele religioase ale cetățenilor, și oricât de diferite, ele sunt la fel îndreptățite la protecție din partea guvernului, atât timp cât nu invadează drepturile altora. Transportarea poștei în prima zi a săptămânii, se crede, nu interferează cu drepturile de conștiință. Cei care cer întreruperea par să fie însuflețiți de un zel care poate fi lăudabil dacă s-ar limita la sfera lui specifică; dar ei își asumă o poziție care se potrivește mai bine unei instituții religioase decât civile. Ei par în multe situații să prezinte ca o axiomă, că activitatea regulată este o încălcare a legii lui Dumnezeu. Dacă Congresul adoptă în cadrul capacității legislative acest sentiment, aceasta ar stabili principiul că legislativul este un tribunal potrivit pentru a decide care sunt legile lui Dumnezeu. Aceasta ar implica o decizie a legislativului într-o controversă religioasă, și asupra unui subiect în dreptul căruia cetățenii buni pot avea în mod onest păreri diferite, fără a deranja pacea societății sau a primejdui libertățile ei. Dacă principiul acesta este introdus, va fi imposibil de spus unde îi vor fi limitele.

În rândul tuturor persecuțiilor religioase cu care este pătată aproape fiecare pagină a istoriei moderne, nicio victimă nu a suferit decât pentru violarea a ceea ce guvernarea susținea că este legea lui Dumnezeu. Pentru a preveni un șir similar de rele în țara aceasta, Constituția a oprit în mod înțelept guvernării noastre puterea de a defini legea divină. Acesta este un drept rezervat fiecărui cetățean; iar în timp ce fiecare cetățean respectă drepturile celorlalți, el însuși nu poate fi tras la răspundere în fața niciunui tribunal pentru concluziile sale. Asocierile religioase extensive pentru atingerea unui țel politic, sunt, în opinia comitetului, întotdeauna abundente. Primul efort de acest fel va duce la stabilirea unui principiu care, în opinia comitetului, va pune fundamentul unor inovații periculoase în spiritul Constituției, și în ce privește drepturile religioase ale cetățenilor. Dacă va fi admis, pe drept trebuie să ne fie teamă că măsurile

viitoare ale guvernului vor fi puternic marcate, dacă nu chiar controlate, de aceeași influență. Orice despotism religios începe prin combinare și influență, iar când influența aceasta începe să opereze asupra instituțiilor politice ale unei țări, puterea civilă se aplecă repede sub ea; iar catastrofele produse în alte națiuni ne furnizează o avertizare teribilă cu privire la consecințe.

În timp ce poșta este transportată în ziua de sâmbătă, evreii și sabatarienii se pot abține de la apelare la serviciile ei, pe baza scrupulelor conștiinței. În timp ce este transportată în prima zi din săptămână, o altă clasă se poate abține, din aceleași scrupule religioase. Obligația guvernului este aceeași în dreptul ambelor clase; iar comitetul nu poate descoperi niciun principiu pe baza căruia cerințele unei clase să fie respectate mai mult decât cerințele altei clase, decât dacă se admite despre conștiințele minorității că sunt mai puțin sacre decât cele ale majorității.

Dacă respectarea unei zile sfinte ajunge să fie încorporată în instituțiile noastre, nu vom interzice deplasarea unei armate, nu vom căuta să oprim un asalt pe timp de război, și nu vom porunci ofițerilor forțelor navale să oprească în vânt, în timpul deplasării lor pe ocean? Consecvența pare să ceară aceasta. Și nu este sigur că ne vom opri aici. Odată stabilit principiul că religia, obiceiurile religioase, pot fi întreșute în actele legislativului nostru, trebuie să îl urmărim până la capăt. Dacă suntem consecvenți, vom lua măsuri pentru înălțare de edificii pentru închinare înaintea Creatorului, și pentru sprijinirea predicatorilor creștini, dacă vom crede că astfel de măsuri vor promova interesele creștinătății. Este convingerea declarată a comitetului, că singura metodă de evitare a acestor consecințe, cu toată trena de rele care le însoțesc, este de a adera în mod strict la spiritul Constituției, care privește guvernarea în general doar ca pe o instituție civilă, complet destituită de autoritate religioasă. Ceea ce alte națiuni numesc toleranță religioasă, noi numim drepturi religioase. Acestea nu sunt exercitate în virtutea unei indulgențe acordate de guvernare, ci pentru că sunt drepturi de care guvernarea nu poate priva nicio parte dintre cetățeni, oricât de puțini ar fi. Puterea despotică poate invada aceste drepturi, dar justiția continuă să le confirme.

Doar odată să îndeplinească legislativul național un act care implică decizia într-o controversă religioasă, și va fi trecut peste granițele ei legitime. Precedentul va fi atunci stabilit, fundamentul va fi pus, pentru uzurparea prerogativelor divine în această țară, uzurpare care a fost biciul pustiirii pentru cea mai mare parte a Lumii Vechi.

Constituția noastră nu recunoaște nicio altă putere decât aceea de convingere, pentru implementarea respectării instituțiilor religioase. Mărturisitorii creștinismului să recomande religia lor prin fapte de bunătate, prin blândețe creștină, prin viețuire în cumpătare și sfințenie. Să își îmbine eforturile pentru a învăța pe cei neștiutori, pentru a ajuta pe orfani și pe văduve în nevoile lor, să vestească lumii evanghelia Mântuitorului lor, recomandând preceptele ei prin exemplul lor de viețuire. Guvernul își va găsi rostul legitim de a-i proteja. Atunci guvernul nu va putea fi împotriva lor, iar ei nu vor avea nevoie de ajutorul acestuia. Influența lor morală va face atunci infinit mai mult pentru avansarea adevăratelor interese ale religiei, decât va face orice măsură pe care ar putea să o ceară Congresului să o elaboreze. Petiționarii nu se plâng de nicio încălcare a drepturilor lor. Ei se bucură de tot ceea ce creștinii ar trebui să ceară din partea oricărei guvernări – protecție față de orice molestare în cadrul exercitării sentimentelor lor religioase.’

Decidem ca comitetul să fie eliberat de orice luare în atenție în plus a subiectului.”

APENDICE A

Anexăm aici câteva declarații ale unor cetățeni de vază din Arkansas, care nu sunt păzitori ai zilei a șaptea, referitor la rezultatele acestei legi duminicale, declarații care vor dovedi că raportul nostru în dreptul cazurilor nu este „fabricat” în niciun detaliu.

Mai întâi vom reda în mod complet o declarație a judecătorului S.W. Williamns, din Little Rock, fost judecător al Curții Supreme a Statului, și unul dintre primii juriști din Stat:

LITTLE ROCK, ARK., Martie 21, 1887.

Rev. Dan T. Jones.

Domnule: După cum ați cerut, vă redau un scurt rezumat al istoriei din timpul legii noastre duminicale ce datează din 1885. Până în momentul întrunirii legislativului în ianuarie 1885, legea noastră duminicală a scutit întotdeauna de sancțiuni cazurile în care persoanele, din motive de conștiință, țineau ziua a șaptea drept Sabat. De asemenea, s-a întâmplat că timp de mulți ani, legile duminicale nu au fost respectate de deținătorii de cârciumi. După alegerile din 1884, noul ales avocat al acuzării din acest district, a început să aplice o rigidă impunere a legii. Câțiva evrei proprietari de cârciumi au sfidat-o cu succes în timpul sesiunii legislaturii. Faptul acesta a condus la respingerea totală și necalificată a clauzei de conștiință pentru ziua a șaptea din legea veche. Situația a fost folosită în mod opresiv în dreptul creștinilor Sabatului de ziua a șaptea, în așa măsură încât a șocat baroul întregului Stat. Un caz de probă a fost adus din districtul Washington. Curtea noastră Supremă nu a putut vedea limpede felul în care să declare legea neconstituțională, iar judecătorii, la fel ca avocații, au detesta-o. Judecătorul B.B. Battle, unul dintre cei trei judecători, a fost, împreună cu judecătorul Rose și cu mine, membru al comitetului permanent pentru reformarea legii din cadrul Asociației Baroului de Stat. În raportul nostru, după cum vedeți, am recomandat să se facă o schimbare, ceea ce Asociația a adoptat în unanimitate. Judecătorul Șef Cockrill și Judecătorii

asociați Smith și Battle, fiind membri, au fost prezenți și au votat. La întrunirea Consiliului General din săptămâna următoare (ianuarie, 1887), Senatorul Crockett a introdus un proiect de lege pentru abrogarea legii respingătoare care a afectat așa de mult pe cei ce țin sfințesc ziua a șaptea, dar interzicând în continuare deschiderea barurilor în ziua duminicii.

Cu sinceritate al dvs.

SAM W. WILLIAMS

În următoarea scrisoare, judecătorul U.M. Rose, de la U.M. & G.B. Rose, Little Rock, unul dintre cei mai buni oameni ai legii din Stat, membru al comitetului pentru reformarea legii din Asociația Baroului de Stat, redă opinia sa cu privire la motivele pentru care legea a fost elaborată, și de asemenea vederile sale în calitate de om al legii cu privire la buna cuviință a unei astfel de legislații. Redăm scrisoarea dânsului în mod complet:

LITTLE ROCK, ARK., Aprilie 15, 1887

Rev. Dan. T. Jones,
Springdale, Ark.,

Stimate domnule: Legea adoptată în Statul acesta în 1885, și care de atunci a fost revocată, cerând ca toate persoanele să țină duminica drept zi de odihnă, chiar dacă unele persoane păzesc din punct de vedere religios o altă zi din săptămână, a fost elaborată, cred, din cauza unor evrei din acest oraș care țineau deschise în ziua duminicii baruri și alte magazine. S-a spus că persoanele acestea se prefăceau doar a ține ziua de sâmbătă ca zi de odihnă. Dacă declarațiile acestea erau adevărate sau nu, nu știu. Actul din 1885 s-a dovedit a acționa în mod opresiv asupra persoanelor care, la fel ca dvs., cred că ziua de sâmbătă este Sabatul atât creștin cât și iudeu; din acest motiv a și fost revocat. În mod evident a fost cu totul nedrept față de aceștia, cât și față de evreii care sunt sinceri în credința lor.

Îmi cereți să îmi exprim opinia față de decența unei legislații de felul celei conținute în actul abrogat. Nimic nu poate depăși

dezgustul meu față de orice fel de legislație care are drept obiectiv restrângerea libertății unei clase de oameni de exercitare a propriilor opinii religioase. Este un principiu fundamental al guvernării noastre ca oricărui om să i se permită închinarea față de Dumnezeu după cum îi dictează propria conștiință. Cu siguranță a fost foarte straniu ca, în timp ce în bisericile noastre se citește în mod regulat porunca adresată tuturor oamenilor să păzească Sabatul, care, printre evreii cărora le-a fost dată porunca, este ziua a șaptea din săptămână, oamenii să fie urmăriți penal și condamnați în instanță pentru că fac aceasta. În ce privește aspectul teologic al problemei, nu am competența de a vorbi. Dar ca cerință civilă, opinia mea este că orice legislație care încearcă să controleze conștiințele oamenilor prescriindu-le datoria religioasă, poate fi rezultatul doar al ignoranței și fanatismului care de secole s-a dovedit a fi cel mai mare blestem ce a chinuit omenirea. Cu foarte mare respect, al dvs.,

U.M. ROSE

D-l E. Stinson este fermier și învățător în Districtul Hot Spring, și scrie:

MALCOM, HOT SPRING CO., ARK., martie 27, 1887.

Domnului Jones,

Stimate domnule: Ca răspuns la întrebarea dvs., voi spune că de când s-a revocat clauza de scutire din statutele noastre, care permitea persoanelor ce țin o altă zi decât duminica drept Sabat, să meargă la munca sau afacerea lor obișnuită în această zi, s-au făcut numeroase incriminări în districtul Hot Spring. În fiecare caz părțile inculpate erau păzitori conștiincioși ai zilei a șaptea, cel puțin cât îi cunosc eu. După cunoștința mea, au lucrat duminica și unii care nu păzeau ziua a șaptea, și împotriva acestora nu s-a găsit nicio plângere. Cred că punerile sub acuzare sunt mai mult din motive de persecuție religioasă decât în scopul păzirii Sabatului de desacralizare. Oamenii care au fost inculpați sunt cu toții oameni buni, morali și cetățeni care respectă legea, după câte știu eu. Inculpările, după cum cred eu, au

fost răutăcioase în caracterul lor, fără ca oamenii să fi fost provocatori. Cred că legea duminicală nemodificată este nedreaptă în natura ei, și face o discriminare nedreaptă în dreptul unei clase restrânse dar onorabile dintre cetățenii noștri. Eu sunt membru al bisericii baptiste, și nu păzesc ziua a șaptea. Dar accept cu recunoștință schimbarea recentă din legile Statului nostru, care dovedește mai mult respect pentru convingerile din conștiință ale tuturor cetățenilor noștri. Nu cred că dacă aceleași acte pentru care au fost inculpați adventiștii de ziua a șaptea, ar fi fost comise de cei ce nu păzesc ziua a șaptea, le-ar fi băgat cineva în seamă.

Cu respect,

E.STINSON

Prezentăm în întregime o scrisoare din partea unui medic și din partea proprietarului Potash Sulphur Springs Hotel, o instituție de sănătate aflată la șapte mile sud est față de Hot Springs. Acești gentlemen sunt ambii locuitori veterani din zonă, și se cunosc în mod personal cu unii dintre cei ce au fost condamnați drept călcători ai Sabatului în districtul Hot Springs.

POTASH SULPHUR SPRINGS, ARK., martie, 1887.

Celor ce au interes:

Noi, subsemnații, depunem mărturie prin aceasta, că recentele puneri sub acuzare ale păzitorilor Sabatului zilei a șaptea din vecinătatea noastră, a scos la suprafață o intoleranță religioasă și un spirit de persecuție, despre a căror existență foarte mulți își imaginează că nu mai există în zilele noastre.

J.T. FAIRCHILD, M.D.

E.E. WOODCOCK

O altă scrisoare, din partea lui d-lui Fitzhugh, judecător de pace, în funcție de șerif delegat în Hot Spring County în timpul celor doi ani în care legea duminicală nemodificată era în vigoare, va arăta câtă puțină considerație în calitate de cetățeni și vecini s-a acordat unora dintre cei ce au fost acuzați de călcare de Sabat.

STATUL ARKANSAS, DISTRICTUL HOT SPRINGS,
SALIM TOWNSHIP, aprilie 9, 1887.

În a doua zi din martie, 1885, legislativul din Arkansas a revocat legea care permitea unei persoane să păzească Sabatul în oricare zi din săptămână ar fi preferat, obligându-i să păzească Sabatul creștin, sau prima zi a săptămânii. Efectul acestei schimbări a rezultat în privațiuni în dreptul unei clase de cetățeni din district, cunoscuți ca adventiști de ziua a șaptea, care respectă ziua a șaptea în locul primei zile a săptămânii, ca Sabat al Domnului. Cinci sau șase dintre ei au fost inculpați (unii dintre ei chiar de două ori) de către Înalta Curte cu Jurați a districtului, pentru violarea acestei legi. De fapt, oamenii aceștia nu au fost singurii inculpați pentru călcarea Sabatului în timpul celor doi ani cât legea a rămas în vigoare. Nu m-am cunoscut îndeaproape decât cu unul dintre aceștia, d-l John Shockey, care s-a mutat din Ohio, stabilindu-se la o milă și un sfert față de mine, acum doi ani și jumătate. Nu știu nimic în caracterul acestui gentleman decât trăsături care îl pot recomanda lumii întregi. Ca cetățean, el recunoaște și respectă legile țării noastre (cu excepția celei de mai sus); ca vecin, ar fi foarte bine denumit un samaritean. În calitate de creștin, trăiește strict ceea ce mărturisește, și își dovedește credința prin fapte.

Cu respect,

BENJ. C. FITZHUGH, judecător de pace
Malvern, Hot Spring Co., Ark.

APENDICE B

PROIECTUL DE LEGE BLAIR, CU SCHIMBĂRILE DORITE DE UNIUNEA SABATULUI AMERICAN

La convenția pentru legea duminicală națională ținută la Washington, D.C. în dec. 11-13, 1888, proiectul de lege duminicală Blair a fost discutat de predicatori, împreună cu d-na J. Ellen Foster în calitate de jurist legal, fiind propuse următoarele schimbări, adoptate în mod unanim pe 12 decembrie. Iată raportul oficial. Schimbările sunt indicate cu stelute și litere îngroșate.

„Un proiect de lege care să asigure populației ocazia de a se bucura **de ziua Domnului, în general cunoscută drept Duminică**, drept zi de odihnă, și de **a proteja** respectarea ei ca zi de închinare religioasă.

Să fie decretat de către Senat și Camera Reprezentanților Statelor Unite ale Americii în ședință comună în Congres, Ca **Duminica** nicio persoană, sau corporație, sau agent, personal de serviciu sau angajat al vreunei persoane sau corporații, să nu efectueze și să nu autorizeze efectuarea de muncă seculară, activitate sau afacere, *** cu excepția activităților strict necesare, faptelor de milă și umanitare; nici vreo persoană să nu se angajeze în jocuri, distracții, **spectacole, expoziții** sau mijloace de amuzamente *** **deschise publicului, sau de caracter public**, în orice teritoriu, district, vas sau loc aflat sub jurisdicția exclusivă a Statelor Unite; nici să nu fie legal ca vreo persoană sau corporație, să primească plată pentru munca sau serviciile îndeplinite sau prestate în urma violării acestei secțiuni.

Sec. 2. Ca nicio corespondență sau colet poștal să nu fie transportate în timp de pace pe vreo rută poștală terestră, și nici să nu fie ridicate, sortate, manevrate sau livrate în timpul vreunei părți din **ziua Duminicii**.

Sec. 3. Ca urmărirea comerțului între State și triburile indiene, *** prin transportarea persoanelor sau bunurilor pe cale navală sau terestră *** în timpul primei zile a săptămânii,*** să fie interzisă

prin prezenta lege. Orice persoană sau corporație, sau agent, personal de serviciu, sau angajat al vreunei persoane sau corporații care va încălca *** această secțiune, să fie pedepsit cu o amendă de nu mai puțin de zece dolari, dar nici mai mare de o mie de dolari, și niciun serviciu îndeplinit în efectuarea comerțului astfel interzis să nu fie socotit legal, de aceea să nu fie plătit sau compensat.

.....

Sec. 6. Ca munca depusă sau serviciile prestate în prima zi a săptămânii ca urmare a unor accidente, dezastre, sau întârzieri inevitabile datorate legăturilor între rutele poștale și rutele de transport și călătorie, *** **transportul și livrarea laptelui înainte de ora 5 a.m. și după 10 p.m.**, *** să nu fie considerate încălcări ale acestui act, dar să fie organizate pe cât posibil în așa fel încât să asigure întregii populații odihnă după trudă, în **timpul Duminicii**, cultură mentală și morală, și **protejarea** respectării religioase a zilei ***.”

Motivele pentru schimbări sunt, în parte după cum urmează:

„Din motive religioase preferăm denumirea de ziua Domnului sau Sabatul creștin, dar pentru că denumirea de Duminică este deja folosită în legile naționale, credem că este mai bine să o folosim în mod uniform în acest proiect, cu singura excepție a denumirii duble din titlu.

Cuvântul „a promova” din titlu sugerează o trecere dincolo de ceea ce mulți, chiar dacă sunt cetățeni creștini, cred a fi o funcție potrivită guvernului în legătură cu „închinarea religioasă”, în timp ce cuvântul „a proteja” (vezi la fel și în ultimul rând) exprimă o datorie pe care guvernul o datorează tuturor instituțiilor legitime ale poporului.

Experiențele din fața curților de justiție au dovedit că termenii „spectacole” și „expoziții” trebuie adăugate pe lista amuzamentelor de duminică interzise, iar cuvintele „în public,” au fost puse în loc de „care pot deranja pe ceilalți”, deoarece expresia din urmă cere ca persoanele ce locuiesc în vecinătatea unui teren de sport de duminică sau unui loc de spectacol să trebuiască să depună mărturie că au fost deranjați, pentru obținerea unei condamnări, ceea ce nu pot face în unele cazuri fără a se pune personal în pericol.

În secțiunea 2, credem că excepțiile față de scrisorile ce conțin vești despre o stare de boală, etc., nu sunt necesare în secolul acesta al telegrafului, și că ele pot fi folosite de oameni nescrupuloși pentru corespondența legată de afaceri, ceea ce ar distruge foarte mult beneficiile legii în dreptul corespondenței de duminică.

În Secțiunea 3, credem că excepțiile făcute ar putea interfera în mare măsură cu administrarea legii. Excepția pentru cazurile de activitate de milă sau necesitate este făcută odată pentru tot actul, în prima secțiune. Referința la „deranjarea altora” este discutabilă din motivele deja date, iar cuvântul „intenționat” este alunecos în legislația Sabatului, și cere dovezi greu de obținut în legătură cu motivul cuiva sau cunoștința pe care o are despre lege. În cazul altor legi se presupune că persoana cunoaște legea, și puterea legiuitoare se asigură că legile sunt aduse la cunoștința publicului în mod temeinic, nelăsând nimănui posibilitatea de a se eschiva pe motiv de necunoștință.

În Secțiunea 3 (la fel ca în Secțiunea 1), am omis cuvintele „ziua Domnului” iar în Secțiunea 6 cuvântul „Sabat”, pentru a păstra uniformitatea în folosirea termenului mai puțin religios de „Duminică.”

În Secțiunea 6, credem că mașinile frigorifice determină munca de duminică pentru a transporta alimentele perisabile, cu excepția laptelui, să nu mai fie o necesitate, iar noile vagoane pentru transportul animalelor, dotate cu provizii de hrană și apă, fac la fel în cazul trenurilor pentru transportul animalelor. Așa de multe dintre legile duminicale statale s-au dovedit aproape nefolositoare în protejarea drepturilor populației la odihna de duminică și la închinare netulburată, datorită pedepselor minore și a paletei largi de excepții, încât noi poftim din partea Congresului o lege care să se impună singură prin puținele excepții și pedepse mari.”

Cu puțină atenție în efectuarea comparației, cititorul va vedea cu ușurință ce schimbări au fost făcute în proiectul de lege. Am omis Secțiunile 4 și 5 din proiectul revizuit, deoarece sunt la fel ca în Secțiunile corespondente din proiectul de lege original, cu singura excepție că termenul „ziua Domnului” este înlocuit cu „Duminică”,

în ultimul rând din Secțiunea 4. Sperăm că fiecare om va studia cu seriozitate acest proiect de lege, alături de rațiunile comitetului pentru schimbările propuse. Oricine poate vedea că schimbările au în vedere o constrângere și mai mare. Vom remarca doar cele mai proeminente puncte.

1. Schimbarea din ziua Domnului în Duminică (Sunday - Ziua Soarelui – engleză), deși este una mai potrivită, în realitate nu aduce nicio schimbare, deoarece termenul „ziua Domnului” este totuși utilizat la început, și este în mod expres declarat că termenul „Duminică” este folosit doar din motive de obișnuință. Se înțelege că ei vor să vadă impusă prin lege o zi religioasă de felul celei indicate prin termenul „ziua Domnului;” dar dacă în mod uzual se folosește termenul „Duminică,” fără îndoială „se va potrivi” mai bine.

2. Cerând „protejarea respectării religioase a zilei,” în loc de „promovarea respectării ei ca zi de închinare religioasă”, comitetul a aruncat un miez de pâine celor ce sunt puși „la zid” în ce privește legislația religioasă. Așa cum este, nu înseamnă nimic; deoarece nu există Stat sau Teritoriu în Uniune în care orice serviciu religios ținut duminica să nu fie protejat.

3. Schimbarea cea mai importantă dintre toate, însă, este substituirea cuvintelor „care pot deranja pe ceilalți” cu „în public,” din Secțiunea 1. Aceasta va face legea cu siguranță mult mai efectivă. Este evident că dacă un om s-ar angaja în muncă la depărtare de o milă față de o casă locuită, ar fi destul de dificil pentru proprietar să convingă chiar și o instanță de rând că o astfel de muncă l-a deranjat. Dar prin termenii proiectului amendat, omul poate fi acuzat dacă lucrează pe un teren public, fiind destul ca altcineva să se apropie suficient de el încât să îl vadă.

4. Observați schimbarea radicală făcută în Secțiunea 2. În felul în care este amendată, este foarte cuprinzătoare, neadmițând nicio excepție. Poșta nu trebuie dusă deloc duminica, nici în cazuri de boală sau moarte, pentru ca nu cumva unele persoane „fără scrupule” să își mențină afacerile în această zi. Dacă poșta nu este dusă, desigur aceasta îl va face un om bun! Nu este problema noastră cum vor ei să o ducă la bun sfârșit cu legea, dar nu putem să nu ne întrebăm ce vor face când va veni duminica, și un tren cu vagon poștal se va afla pe

traseu între două orașe din același Stat, să zicem între San Francisco și Los Angeles. Trenul este deținut de o corporație, și nu se află într-o parte a țării „supusă sub jurisdicția exclusivă a Statelor Unite,” și de aceea nu poate fi forțat să se oprească acolo. Singurul fel de a ieși din dificultate, sub prevederile acestei legi, ar fi să descarce toată poșta la prima stație, și să o lase să se odihnească acolo până va trece duminica.

Oricum așa ceva nu se va face. Ce se va face, va fi adoptarea de legi de către diferite State, prin care se va interzice orice muncă în cadrul jurisdicției lor; și pentru aceasta fac planuri oamenii aceștia zeloși. Legea aceasta a Statelor Unite este desemnată ca un precedent, și ca o pârghie cu ajutorul căreia să poată asigura respectarea religioasă a duminicii de către toți oamenii din Statele Unite, fie că sunt religioși sau nu.

5. Am vrea să atragem o atenție deosebită asupra ultimei fraze din „motivele pentru schimbările cerute.” Aceasta spune: „Așa de multe dintre legile duminicale statale s-au dovedit aproape nefolositoare în protejarea drepturilor populației la odihna de duminică și la închinare netulburată, datorită pedepselor minore și a paletei largi de excepții, încât noi poftim din partea Congresului o lege care să se impună singură prin puținele excepții și pedepse mari.” Aici se dă pe față adevăratul spirit al balaurului. Doar în declarația aceasta simplă, este comprimată o lume de intoleranță și dușmănie.

APENDICE C

DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ

Atunci când, în cursul evenimentelor omenеști, devine necesar ca un popor să dizolve legăturile politice care îl țin legat de alt popor, și să își asume, printre puterile pământului, rangul de națiune separată și egală la care are dreptul prin legile naturii și ale Dumnezeuului naturii, respectul decent față de opiniile omenirii cere ca ei să declare cauzele care îi împing să se separe.

Noi susținem adevărurile de la sine înțelese, că toți oamenii sunt creați egali; că ei sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile; că printre aceste drepturi se află dreptul la viață, libertate și la urmărirea fericirii. Că pentru asigurarea acestor drepturi, printre oameni s-au constituit guverne, care își derivă puterile lor de drept din consimțământul celor guvernați; că oricând o formă de guvernare devine distructivă pentru aceste scopuri ale ei, este dreptul poporului să o schimbe sau să o desființeze, și să constituie o nouă guvernare, ale cărei temelii să le așeze pe astfel de principii, și ale cărei puteri să le organizeze în așa formă, după cum li se pare cel mai potrivit în folosul siguranței și fericirii lor. Prudența, într-adevăr, va dicta ca guvernarile fondate cu mult timp în urmă, să nu fie schimbate din motive ușoare și trecătoare; și în conformitate, orice experiență a dovedit că omenirea este mai dispusă să sufere, atât timp cât răul este suportabil, decât să-și facă dreptate prin abolirea formelor cu care sunt obișnuiți. Dar când un șir lung de abuzuri și uzurpări, urmărind invariabil aceeași țință, demonstrează dorința de a-i reduce sub un despotism absolut, este dreptul lor, este datoria lor, să dea la o parte o astfel de guvernare, și să prevadă noi gărzi pentru securitatea viitorului lor. Așa s-a întâmplat în cazul suferinței răbdătoare din partea acestor Colonii, și de acest fel este acum necesitatea care îi constrânge să schimbe sistemele lor de guvernare anterioare. Istoria sub actualul rege al Marii Britanii, este o istorie de repetate injurii și uzurpări, toate având, ca țință directă, stabilirea unei tiranii absolute asupra acestor State. Pentru a dovedi aceasta, lăsăm faptele să se supună judecății unei lumi sincere:

El a refuzat să-și dea acordul în dreptul legilor cele mai folositoare și necesare pentru binele public.

A interzis guvernatorilor săi să adopte legi de importanță imediată și urgentă, cerând ca acestea să fie suspendate în timpul discutării lor până când urma să fie obținut consimțământul său; iar odată ce erau suspendate, neglija complet să se mai ocupe de ele.

A refuzat să emită alte legi pentru acomodarea unor districte mari ale populației, cu excepția ca acești oameni să renunțe la dreptul de reprezentare în legislativ; un drept inestimabil pentru ei, și formidabil doar pentru tirani:

A convocat în ședință corpurile legislative în locuri neobișnuite, inconfortabile și departe de depozitarii rapoartelor lor publice, pentru singurul scop de a-i obosi și a-i face maleabili în fața măsurilor sale.

A dizolvat în repetate rânduri Camerele Reprezentanților, pentru motivul că s-au opus cu fermitate bărbătească, invaziei sale asupra drepturilor populației.

A refuzat, mult timp după astfel de dizolvări, să lase ca altele să fie alese; motiv pentru care puterile legislative, incapabile de anihilare, s-au întors la poporul întreg pentru a fi exercitate; Statul rămânând, în acel timp, expus tuturor pericolelor prezentate de invazii din afară, și convulsii din interior.

S-a străduit să împiedice popularea acestor State; în scopul acesta a blocat legile pentru naturalizarea străinilor, refuzând să permită altora să încurajeze migrarea lor aici, și ridicând condiții pentru noile achiziționări de terenuri.

A obstrucționat administrația justiției, refuzând să-și dea acordul la legi pentru instituirea autorităților judiciare.

A făcut judecătorii dependenți doar de voința lui pentru deținerea funcțiilor lor, ca și pentru volumul și plata salariilor lor.

A înființat o mulțime de slujbe noi, și a trimis aici roiuri de funcționari pentru a hărțui poporul nostru și a le mânca seva.

A menținut printre noi, în vremuri de pace, armate stabile, fără consimțământul legislativului nostru.

A influențat lucrurile pentru a face puterea militară independentă de puterea civilă, și superioară acesteia.

A combinat lucrurile, împreună cu alții, pentru a ne supune unei jurisdicții străine Constituției noastre, și nerecunoscute de legile noastre; dându-și consimțământul la actele lor de pretinsă legislație.

Pentru cantonarea de corpuri întregi de trupe înarmate printre noi:

Pentru protejarea lor, prin ridiculizare, față de pedepsirea pentru orice ucidere pe care au putut-o comite asupra locuitorilor acestor State:

Pentru că ne-a blocat comerțul cu toate părțile lumii:

Pentru că ne-a impus taxe fără consimțământul nostru:

Pentru că ne-a privat, în multe cazuri, de beneficiile proceselor cu jurați:

Pentru a ne fi transportat dincolo de mări pentru a fi judecați pentru vine închipuie:

Pentru că a abolit sistemul liber de legi englezești într-o provincie învecinată, stabilind acolo o guvernare arbitrară, extinzându-și granițele, încât să o folosească imediat de exemplu și instrument potrivit pentru a introduce aceeași domnie absolută în cadrul acestor Colonii:

Pentru că a dat la o parte statutele noastre, abolind legile noastre cele mai valoroase, și alterând în mod fundamental puterile guvernelor noastre:

Pentru că a suspendat propriile noastre puteri legislative, și a declarat legislativul său investit cu puterea de a legifera pentru noi în toate cazurile.

A abdicat de la guvernare în acest loc, declarându-ne în afara protecției sale, și a purtat război împotriva noastră.

A prădat mărele noastre, a devastat coastele noastre, a ars orașele noastre, și a distrus viețile poporului nostru.

Acum, în momentul acesta, transportă armate întregi de mercenari străini pentru a completa lucrarea morții, a pustiirii și tiraniei deja începute, cu detalii de cruzime și perfidie care își găsesc o slabă asemănare în secolele cele mai barbare, și total nevrednice de numele de națiune civilizată.

A constrâns pe cetățenii noștri, luați captivi pe mări, să poarte arma împotriva țării lor, să devină executorii prietenilor și fraților lor, sau să-i dea în mâinile lor.

A stârnit insurecții locale printre noi, și s-a străduit să aducă asupra locuitorilor de la frontierele noastre pe indienii sălbatici nemiloși, a căror regulă cunoscută de luptă este distrugerea tuturor fără deosebire de vârstă, sex, sau condiție socială.

În fiecare stadiu al acestor opresiuni am înaintat petiții pentru redresare în termenii cei mai umili; repetatelor noastre petiții li s-a răspuns doar prin repetate injurii. Un domnitor al cărui caracter este astfel marcat de fiecare act ce poate defini un tiran, nu este potrivit pentru a fi conducător al poporului nostru liber.

Nu am căutat să fim în atenția fraților noștri britanici. I-am avertizat, din timp în timp, despre încercările făcute de puterea lor legislativă de a-și extinde peste noi o jurisdicție inexplicabilă. Le-am reamintit circumstanțele emigrării și stabilirii noastre aici. Am apelat la simțul lor nativ de dreptate și mărinimie, și i-am conjurat, prin legăturile noastre comune de rudenie, să renunțe la aceste uzurpări care, în mod inevitabil vor întrerupe legăturile noastre și corespondența. Ei, de asemenea, sunt surzi față de glasul dreptății și înrudirii prin sânge. De aceea, trebuie să consimțim în fața necesității care acuză separarea noastră, și să îi privim așa cum privim tot restul omenirii, ca inamici pe timp de război și prieteni pe timp de pace.

De aceea, noi, Reprezentanții Statelor Unite ale Americii, În Congresul General reunit, apelând la Judecătorul Suprem al lumii pentru onestitatea intențiilor noastre, în numele și prin autoritatea oamenilor buni din aceste Colonii, în mod solemn aducem la cunoștință publică și declarăm,

Că aceste Colonii Unite sunt și, de drept, trebuie să fie, State libere și independente; că ele sunt absolvite de orice supunere față de coroana Britanică, și că orice legătură politică între ele și Statul Marii Britanii este, și trebuie să fie, total dizolvată; și că, în calitate de State libere și independente, au deplină putere să pornească război, să încheie pace, să facă alianțe, să stabilească legături comerciale, și să facă toate celelalte acte și lucruri pe care Statele independente au dreptul să le facă. Iar pentru susținerea acestei Declarații, sprijinindu-ne în mod deplin pe protecția acordată de Providența Divină, în mod reciproc ne garantăm unii altora viețile, soarta și onoarea noastră sacră.

Massachusetts Bay:

JOHN HANCOCK,
SAMUEL ADAMS,
JOHN ADAMS,
ROBERT TREAT PAINE,
ELBRIDGE GERRY

Delaware:

JOSIAH BARLETT,
WILLIAM WHIPPLE,
MATTHEW THORNTON.

Rhode Island: etc.

(În total cincizeci și șase de persoane, printre care cei mai cunoscuți: JOHN ADAMS, THOMAS JEFFERSON, JOHN PENN, BENJAMIN FRANKLIN, etc.)

APENDICE D

CONSTITUȚIA STATELOR UNITE

Noi, poporul Statelor Unite, pentru a crea o uniune cât mai perfectă, pentru a fundamenta ce este drept, pentru a asigura liniștea internă, pentru a furniza mijloace de apărare în comun, pentru a promova bunăstarea generală, și pentru a garanta beneficiile libertății pentru noi și pentru posteritatea noastră, punem bazele și stabilim această Constituție pentru Statele Unite ale Americii.

ARTICOLUL I

SECȚIUNEA 1. Toate puterile legislative garantate prin acest act, vor fi legale în cadrul Congresului Statelor Unite, care va fi alcătuit din Senat și Camera Reprezentanților.

SECȚIUNEA 2. Camera Reprezentanților va fi compusă din membri aleși la fiecare doi ani de populația multiplelor State, iar membrii comitetului electoral din fiecare Stat vor avea calificările indispensabile pentru electorii din foarte numeroasele ramuri ale legislaturii Statului.

Nicio persoană nu poate fi reprezentant dacă este sub vârsta de douăzeci și cinci de ani, și dacă nu a fost cel puțin șapte ani cetățean al Statelor Unite, și dacă, atunci când este ales, nu este locuitor al acelui Stat în care urmează să fie ales.

Reprezenții la fel ca taxele directe vor fi proporționate în multiplele State ce vor fi incluse în această Uniune, potrivit cu numărul populației lor, care va fi determinat prin adăugarea la întregul număr de persoane libere, inclusiv persoanele legate de serviciu pe un termen de ani, și exclusiv indienii care nu vor fi impozitați, trei cincimi din toate celelalte persoane. Actuala enumerare se va face în trei ani după prima întrunire a Congresului Statelor Unite, și în fiecare ulteriorii termeni de zece ani, în felul în care va prevedea legea. Numărul reprezentanților nu va fi mai mare de unul la treizeci de mii, dar fiecare Stat va avea cel puțin un reprezentant; iar până când se va face enumerarea, Statul New Hampshire va fi împuternicit să aleagă trei; Massachusetts, opt; Rhode Island și Providence Plantation, unul; Connecticut, cinci; New

York, șase; New Jersey, patru; Pennsylvania, opt; Delaware, unul; Maryland, șase; Virginia, zece; North Carolina, cinci; South Carolina, cinci; iar Georgia, trei.

Când reprezentarea va lipsi din partea anumitor State, autoritatea executivă a acelui Stat va emite o hotărâre judecătorească în dreptul alegerilor pentru a suplini această lipsă.

Camera Reprezentanților va alege Vorbitorul lor și pe ceilalți membrii ai comitetului lor, și va avea singura putere de acuzare.

SECȚIUNEA 3. Senatul Statelor Unite va fi compus din doi senatori din fiecare Stat, aleși de legislativul acelui Stat pentru șase ani; și fiecare senator va avea un vot.

Imediat după ce ei se vor întruni în urma primei alegeri, se vor divide în număr egal în trei clase. Scaunul senatorilor din prima clasă va rămâne vacant la expirarea celui de al doilea an; al celor din a doua clasă, la expirarea celui de-al patrulea an; iar al celor din clasa a treia, la expirarea celui de al șaselea an, așa încât a treia parte din Senat vor fi aleși în fiecare al doilea an. Iar dacă vor apărea locuri vacante datorate demisiei, sau din alte motive, în timpul pauzei legislativului unui Stat, executivul acestuia poate face numiri temporare până la următoarea întrunire a legislativului, care va hotărî atunci pentru ocuparea acelor locuri vacante.

Nicio persoană nu poate fi senator dacă nu a atins vârsta de treizeci de ani, și dacă nu a fost cel puțin nouă ani cetățean al Statelor Unite, și dacă, atunci când este ales, nu este locuitor al Statului pentru care va fi ales.

Vice Președintele Statelor Unite va fi președinte al Senatului, dar nu va avea niciun vot, decât în cazul în care voturile sunt egal divizate.

Senatul își va alege membrii comitetului, și de asemenea un președinte pro tempore, în absența Vice Președintelui, sau când acesta va exercita funcția de Președinte al Statelor Unite.

Senatul va avea singura putere de a cerceta toate acușările. Când se va întruni pentru acest scop, senatorii vor fi sub jurământ sau declarație solemnă. Când Președintele Statelor Unite va fi cercetat, va prezida Judecătorul Suprem. Și nicio persoană nu va fi declarată vinovată fără acordul a două treimi din membrii prezenți.

Judecata în caz de acuzare nu se extinde la măsuri mai mari decât îndepărtarea din funcție, și descalificarea de a deține și a se bucura de orice funcție de onoare, încredere sau profit în Statele Unite; dar partea declarată vinovată, cu toate acestea, va fi expusă și supusă la inculpare, cercetare, judecată și pedeapsă, potrivit legii.

SECȚIUNEA 4. Timpurile, locurile și modurile de desfășurare a alegerilor pentru senatori și reprezentanți vor fi prescrise în fiecare Stat de legislativul acestuia; dar Congresul poate oricând, prin lege, să facă sau să schimbe astfel de regulări, cu excepția locurilor pentru alegerile senatorilor.

Congresul se va întruni cel puțin odată în fiecare an, iar astfel de întruniri vor avea loc în prima zi de luni din decembrie, cu excepția cazului în care, prin lege, vor fixa o zi diferită.

SECȚIUNEA 5. Fiecare cameră va fi judecătorul alegerilor, dărilor de seamă și premiselor membrilor ei, iar o majoritate din fiecare va constitui numărul de membri legal constituiți pentru a putea decide; dar dacă participarea unui număr mai mic de membri va duce la suspendarea ședinței zi după zi, camera va fi autorizată să oblige la participare membri absenți, în așa manieră și sub astfel de penalități după cum va prevedea fiecare cameră.

Fiecare cameră va determina regulile procedurilor sale, poate pedepsi membri ei pentru comportare dezordonată, și, cu acordul a două treimi poate exclude un membru.

Fiecare cameră va ține un jurnal al lucrărilor sale, și din timp în timp le va publica, cu excepția acelor părți care după judecata lor solicită păstrarea în secret; iar voturile de da sau nu ale membrilor fiecărei camere în dreptul oricărei chestiuni, vor fi, la dorința exprimată de o cincime din cei prezenți, trecute în jurnal.

Nicio cameră, în timpul sesiunii Congresului, fără consimțământul celeilalte nu își va suspenda ședința pentru mai mult de trei zile, nici nu se va întruni în alt loc decât acela care este destinat celor două camere.

SECȚIUNEA 6. Senatorii și reprezentanții vor primi o compensație pentru serviciile lor, certificată de lege, și plătită din trezoreria Statelor Unite. În toate cazurile, cu excepția trădării, crimei și periclitării păcii, nu vor putea fi arestați în timpul participării la

sesiunea camerei lor respective, nici în timp ce se îndreaptă spre, sau se întorc de acolo; iar pentru orice discurs sau dezbateră din fiecare cameră, nu vor fi chestionați în alt loc.

Niciun senator sau reprezentant, pe perioada de timp pentru care a fost ales, nu va fi numit într-o altă funcție civilă aflată sub autoritatea Statelor Unite, care va fi fost înființată, sau ale cărei retribuții au sporit în decursul acestui timp; și nicio persoană care va fi un funcționar al Statele Unite nu va fi membru al niciuneia dintre camere atât timp cât va rămâne în acea funcție.

SECȚIUNEA 6. Toate proiectele de lege pentru ridicarea venitului vor trebui să pornească din Camera reprezentanților; dar Senatul poate propune sau contribui cu amendamente, la fel ca în cazul altor proiecte de lege.

Orice proiect de lege care a trecut de Camera reprezentanților și de Senat, înainte de a deveni lege, va fi prezentată Președintelui Statelor Unite; dacă el o aprobă, o va semna; dar dacă nu o aprobă, o va returna, împreună cu obiecțiile sale, acelei camere din care a pornit, care va înscrie obiecțiile pe larg în jurnalul său, și va proceda la reconsiderarea ei. Dacă după o astfel de reconsiderare două treimi din camera aceea va fi de acord să treacă proiectul, va fi trimis, împreună cu obiecțiile, celeilalte camere, unde va fi în același fel reconsiderată; dacă va fi aprobată de două treimi din acea cameră, va deveni lege. Dar în orice astfel de caz, voturile ambelor camere vor fi determinate cu da și nu, iar numele persoanelor care votează pentru sau împotriva proiectului de lege vor fi înscrise în jurnalul fiecărei camere. Dacă un proiect de lege nu va fi returnat de președinte în termen de zece zile (duminica fiind exceptată) după ce i s-a înmănat, acesta va deveni lege la fel ca în situația în care ar fi semnat-o, în afara cazului în care Congresul a împiedicat returnarea prin suspendarea ședințelor sale; în acest caz, nu va deveni lege.

Orice ordin, rezoluție, sau vot la care concursul Senatului și al Camerei Reprezentanților poate fi necesar (cu excepția unei chestiuni de suspendare) va fi prezentat Președintelui Statelor Unite; și înainte ca acesta să intre în vigoare, va fi aprobat de acesta, sau, fiind dezaprobat, va putea trece din nou cu acordul a două treimi din Senat

sau Camera Reprezentanților, conform cu regulile și limitările prescrise în cazul proiectelor de lege.

SECȚIUNEA 8. Congresul va avea putere:

Să stabilească și să colecteze taxe, taxe vamale, impozite, și accize, să plătească datorii și să furnizeze cele necesare pentru apărarea comună și bunăstarea generală a Statelor Unite; dar toate datoriile, impozitele, și accizele vor fi uniforme pe tot teritoriul Statelor Unite;

Să împrumute bani pe creditul Statelor Unite;

Să reglementeze comerțul cu națiunile străine, și între diferitele State, precum și cu triburile indiene;

Să stabilească o regulă uniformă de naturalizare, și legi uniforme asupra subiectului falimentului pe tot teritoriul Statelor Unite;

Să emită monede, să reglementeze valoarea acestora, și a monedelor străine, și să fixeze unitățile standard de greutate și măsură;

Să ia măsuri de pedepsire pentru falsificarea garanțiilor și monedelor curente ale Statelor Unite;

Să înființeze oficii poștale și rute poștale;

Să promoveze progresul științei și artelor folositoare, prin garantarea dreptului exclusiv autorilor și inventatorilor la scrierile și descoperirile lor respective, pe perioade de timp limitate;

Să constituie tribunale inferioare Curții supreme;

Să definească și să pedepsească pirateria și crimele comise pe mările de sus, precum și încălcările legii națiunilor;

Să declare război, să aprobe scrisori de represalii, și să facă reguli referitor la capturi pe apă sau terestre;

Să formeze și să susțină armate, dar nicio alocare de bani în acest uz să nu fie acordată pe un termen mai lung de doi ani;

Să furnizeze și să mențină o flotă militară;

Să stabilească reguli pentru guvernarea și reglementarea forțelor navale și terestre;

Să ia măsuri pentru constituirea de miliții care să execute legile Uniunii, să suprimă insurecțiile, și să respingă invaziile;

Să ia măsuri pentru organizarea, înarmarea și disciplinarea milițiilor, și pentru guvernarea acelei părți din ele care pot fi angajate

în serviciul Statelor Unite, rezervând Statelor respective dreptul de a numi ofițeri, precum și autoritatea de a instrui miliția potrivit cu disciplina prescrisă de Congres;

Să exercite legislația exclusivă în toate cazurile peste un district (nu mai mare de zece mile pătrate) care, prin cesionare din partea Statelor particulare, și prin acceptare din partea Congresului, devine sediul guvernului Statelor Unite, și să exercite o autoritate asemănătoare în toate locurile cumpărate cu consimțământul legislativului Statului în care acestea se află, pentru ridicarea de forturi, magazii, arsenale, docuri, și alte clădiri necesare; și

Să facă orice lege va fi necesară și potrivită pentru a aduce la îndeplinire puterile menționate mai sus, și orice altă putere legală prin această Constituție în guvernul Statelor Unite, sau în orice departament oficial din cadrul acestuia.

SECȚIUNEA 9. Migrarea sau importarea de astfel de persoane pe care Statele existente le socotesc admisibile, nu va fi interzisă de Congres înainte de anul o mie opt sute opt, dar în cazul unei asemenea importări va fi percepută o taxă sau taxă vamală, nu mai mare de zece dolari pentru fiecare persoană.

Privilegiul deciziei judecătorești de *habeas corpus* nu va fi suspendat, decât dacă o va cere siguranța publică în situații de rebeliune sau invazie.

Niciun proiect de lege pentru privarea de drepturi civile și de proprietate sau de lege *ex post facto*, nu va fi aprobat.

Niciun impozit pe cap de locuitor sau vreo altă taxă directă nu va fi stabilită, decât proporțional cu recensământul sau enumerația stabilită mai înainte în acest document să se facă.

Nu se va pune nicio taxă sau taxă vamală pe articolele exportate din vreunul dintre State.

Nu se va acorda nicio preferință în ce privește reglementarea comerțului sau a venitului porturilor unui Stat față de cele ale altui Stat; Nicio ambarcațiune dintr-un Stat, nu va fi obligată să plătească taxe vamale pentru a intra în alt Stat.

Niciun ban nu va fi scos din trezorerie, decât în urma alocărilor făcute prin lege; din timp în timp se va publica un raport și o

declarație regulată a tuturor chitanțelor de plată și a modului de cheltuire a banilor publici.

Niciun titlu nobiliar nu va fi acordat de Statele Unite; și nicio persoană deținând o funcție de profit sau încredere în slujba Statelor Unite, nu va accepta fără consimțământul Congresului, niciun dar, indemnizație, funcție sau titlu, de orice fel, din partea unui rege, prinț, sau Stat străin.

SECȚIUNEA 10. Niciun Stat nu va intra în vreun tratat, alianță sau confederație; nu va emite scrisori de deschidere a represaliilor; nu va emite monede; nu va emite cărți de credit; nu va face depozite pentru plata datoriilor decât în monede de aur și argint; nu va aproba nicio lege pentru privare de drepturi și proprietăți, sau o lege *ex post facto*; nu va face nicio lege pentru deteriorarea obligațiilor contractelor, sau pentru acordarea unui titlu nobiliar.

Niciun Stat, fără consimțământul Congresului, nu va stabili impozite sau taxe vamale pentru importuri sau exporturi, în afara celor absolut necesare pentru aplicarea legilor inspecției; iar profitul net obținut din toate taxele vamale și impozitele puse de vreun Stat pe importuri și exporturi, va fi pentru folosul trezoreriei Statelor Unite; iar toate legile de felul acesta vor fi supuse reviziei și controlului din partea Congresului.

Niciun Stat, fără consimțământul Congresului, nu va pune vreo taxă pe tonaj, nu va ține trupe sau vase de război pe timp de pace, nu va intra în înțelegere sau acord cu alt Stat, sau cu o putere străină, și nu se va angaja în război, decât dacă este invadat în mod efectiv sau se află în asemenea situație de pericol iminent care nu admite amânare.

ARTICOLUL II

SECȚIUNEA 1. Puterea executivă va fi investită în Președintele Statelor Unite ale Americii. El va deține funcția aceasta pe o durată de patru ani, și, împreună cu Vice Președintele ales pe durata aceluiași termen, va fi ales după cum urmează:

Fiecare Stat va numi, după cum îndrumă legislativul său, un număr de electori, egal cu numărul total al senatorilor și

reprezentanților la care fiecare Stat are dreptul în Congres; dar niciun senator sau reprezentant, sau persoane care dețin o funcție de încredere sau profit în slujba Statelor Unite, nu va fi numit ca elector.

Congresul va decide timpul alegerii electorilor, și ziua în care ei își vor depune voturile; zi care va fi aceeași pe tot cuprinsul Statelor Unite.

Nicio persoană, dacă nu s-a născut în Statele Unite, sau nu era cetățean al Statelor Unite în momentul adoptării acestei Constituții, nu este eligibil pentru funcția de Președinte; nicio persoană nu este eligibilă pentru această funcție dacă nu a atins vârsta de treizeci și cinci de ani, și nu este de paisprezece ani rezident în Statele Unite.

În cazul îndepărtării din funcție a unui Președinte, sau în cazul morții, demisiei sau incapacității de a face față puterilor și îndatoririlor funcției sus numite, acestea vor reveni Vice Președintelui, iar Congresul va lua măsuri prin lege pentru cazul îndepărtării din funcție, morții, demisiei, sau incapacității, atât a Președintelui cât și a Vice Președintelui, declarând care dintre oficiali va acționa atunci ca Președinte, iar acel oficial va acționa potrivit sarcinilor care îi revin, până când incapacitatea dispare, sau este ales un Președinte.

La anumite perioade de timp stabilite, Președintele va primi pentru serviciile sale o compensație, care nu va fi nici mărită nici diminuată pe perioada pentru care a fost ales, și el nu va primi nicio altă indemnizație din partea Statelor Unite, nici din partea vreunui Stat, în timpul acestei perioade.

Înainte de a intra în exercitarea funcției sale, va depune următorul jurământ sau declarație solemnă:

„Jur (sau declar) în mod solemn, că voi exercita cu credincioșie funcția de Președinte al Statelor Unite, și voi face tot ce îmi va sta în putere pentru a păstra, a proteja și apăra Constituția Statelor Unite.”

SECȚIUNEA 2. Președintele va fi Comandantul Suprem al forțelor armate terestre și navale ale Statelor Unite, la fel ca și al milițiilor diferitelor State când acestea vor fi chemate să slujească în serviciul Statelor Unite; el poate cere opinia, în scris, a oficialului principal din cadrul fiecărui departament executiv, cu privire la orice subiect relativ la datoriile funcțiilor lor respective, și el va avea

puterea de a acorda grațiere sau iertare pentru ofense aduse împotriva Statelor Unite, cu excepția cazurilor de punere sub acuzare.

El va avea putere, prin și cu sfatul și consensul Senatului, să încheie tratate, în cazul în care își dau concursul două treimi dintre senatori; prin și cu sfatul și consensul Senatului, el va numi ambasadori, alți miniștri publici și consuli, judecători ai Curții Supreme, și pe toți ceilalți oficiali ai Statelor Unite pentru a căror numire nu se stabilesc măsuri în acest act, și care nu este stabilită prin lege; dar Congresul poate prin lege să investească numirea unei astfel de persoane oficiale de rang inferior după cum consideră potrivit, doar la nivelul Președintelui, în curțile legii, sau în conducerea departamentelor.

Președintele va avea putere să umple locurile vacante care pot apărea în timpul recesiunii Senatului, aprobând comisii, care vor expira la sfârșitul următoarei lor sesiuni.

SECȚIUNEA 3. Din timp în timp, el va da Congresului informații cu privire la starea Uniunii, și va recomanda luări lor în considerare a măsurilor pe care el le socotește necesare și folositoare; el poate, în ocazii extraordinare, să convoace ambele camere, sau pe fiecare dintre ele, iar în caz de dezacord între ele, cu privire la timpul suspendării lucrărilor, el poate decide suspendarea lor în perioada de timp pe care o socotește potrivită; el va primi ambasadori și alți miniștri publici; el va avea grijă ca legile să fie aplicate cu credincioșie, și va împuternici pe toți funcționarii Statelor Unite.

SECȚIUNEA 4. Președintele, Vice Președintele, și toți funcționarii civili ai Statelor Unite, vor fi îndepărtați din funcție în cazul în care vor fi acuzați, și vor fi declarați vinovați, de trădare, mituire sau alte crime înalte și delictе.

ARTICOLUL III

SECȚIUNEA 1. Puterea judiciară a Statelor Unite va fi investită într-o singură Curte Supremă, și în alte curți de rang inferior pe care Congresul le poate constitui din timp în timp. Judecătorii, atât ai Curții Supreme cât și ai curților inferioare, vor deține funcțiile lor atât timp cât au o comportare bună, și, la perioade de timp stabilite,

vor primi pentru serviciile lor o compensare care nu va fi diminuată pe parcursul rămânerii lor în funcție.

SECȚIUNEA 5. Puterea juridică se va extinde peste toate cazurile, în ce privește legea și echitatea, ce apar sub această Constituție, peste toate legile Statelor Unite, și tratatele făcute, sau care urmează să fie făcute, sub autoritatea lor; peste toate cazurile ce afectează ambasadori, alți agenți publici, și consuli; peste toate cazurile de jurisdicție maritimă și amiralitate; peste controversele în care Statele Unite vor fi o parte; peste controversele între două sau mai multe State; între un Stat și cetățenii altui Stat; între cetățeni din State diferite; între cetățeni din același Stat pretinzând terenuri din State diferite; și între un Stat, sau cetățenii acestuia, și State, cetățeni sau supuși străini.

În toate cazurile care implică ambasadori, alți funcționari publici, și consuli, și cele în care un Stat este una dintre părți, Curtea Supremă va avea jurisdicție originală. În toate celelalte cazuri menționate, Curtea Supremă va avea jurisdicție apelată, atât prin lege cât și prin fapt, cu acele excepții și reglementări ce vor fi făcute de Congres.

Cercetarea tuturor crimelor, cu excepția cazurilor de acuzare a persoanelor oficiale, se vor face în procese cu jurați; iar o astfel de cercetare se va desfășura în Statul în care numita crimă a fost comisă; dar când nu a fost comisă pe teritoriul niciunui Stat, cercetarea se va face în acel loc sau locuri pe care Congresul le va stabili prin lege.

SECȚIUNEA 3. Trădarea împotriva Statelor Unite va consta doar în purtarea de război împotriva acestora, sau în aderarea la dușmanii lor, prin acordare de ajutor și sprijin.

Nicio persoană nu va fi declarată vinovată de trădare decât pe baza mărturiei depuse de doi martori cu privire la același act, sau pe baza confesiunii făcute în fața curții.

Congresul va avea putere să declare pedeapsa pentru trădare, dar nicio privare de drepturi civile și de proprietăți pe motive de trădare nu vor afecta urmașii de sânge, decât pe perioada vieții persoanei private astfel.

ARTICOLUL IV

SECȚIUNEA 1. Un credit deplin și credință vor fi acordate în fiecare Stat actelor publice, rapoartelor publice, și procese verbale judiciare din fiecare alt Stat. Iar Congresul, prin legi generale, poate prescrie maniera în care astfel de acte, rapoarte, și procese verbale pot fi autentificate, și efectul acestor acțiuni.

SECȚIUNEA 2. Cetățenii fiecărui Stat vor fi îndreptățiți la toate privilegiile și imunitatea cetățenilor în diferitele State.

O persoană învinuită în vreun Stat de trădare, ucidere sau altă crimă, care va fugi de justiție, fiind găsită în alt Stat, la cererea autorității executive a Statului din care a fugit, va fi predat Statului care are jurisdicția în dreptul crimei.

Nicio persoană ținută în serviciu sau la muncă într-un Stat, în condițiile legilor acestuia, dacă scapă în alt Stat, ca urmare a legilor și reglementărilor acestuia, nu va fi scutită de acel serviciu sau muncă, ci va fi predat la cererea părții căreia îi datorează acel serviciu sau muncă.

SECȚIUNEA 3. Noi State pot fi admise de Congres în această Uniune; dar niciun Stat nou nu va fi format sau stabilit în interiorul jurisdicției unui alt Stat; nici nu se va forma un Stat prin joncțiunea între două sau mai multe State, fără consimțământul puterilor legislative ale Statelor implicate, la fel ca și al Congresului.

Congresul va avea putere să dispună sau să facă toate regulile și reglementările necesare cu privire la teritoriul sau altă proprietate aparținând Statelor Unite; și nimic din Constituția aceasta nu va fi construit în așa fel încât să prejudicieze vreo cerință a Statelor Unite, sau a vreunui Stat în particular.

SECȚIUNEA 4. Statele Unite vor garanta fiecărui Stat din Uniunea aceasta o formă de guvernare republicană, și va proteja fiecare Stat împotriva invaziei, și, prin aplicarea legislativului sau al executivului (când legislativul nu poate fi convocat), împotriva violențelor interne.

ARTICOLUL V

Congresul, ori de câte ori două treimi din ambele camere va considera necesar, va propune amendamente la Constituție, sau, prin aplicare din partea legislativului a două treimi dintre multiplele State, poate convoca o convenție pentru propunere de amendamente, care, în fiecare caz, vor fi validate, după toate intențiile și scopurile, ca parte a acestei Constituții, după ce vor fi ratificate de legislativul a trei sferturi din multiplele State, sau prin convenții organizate în trei sferturi din acestea, după cum un mod sau celălalt de ratificare va fi propus de Congres; se vor lua măsuri, ca niciun amendament care se va face înainte de anul o mie opt sute opt, să nu afecteze prima și a patra clauză din secțiunea a noua a primului Articol, și ca niciun Stat, fără consimțământul său, să nu fie privat de sufragiul egal în Senat.

ARTICOLUL VI

Toate datoriile contractate și angajamentele făcute înainte de adoptarea Constituției, vor fi la fel de valide împotriva Statelor Unite sub această Constituție la fel ca sub Confederație.

Această Constituție, și legile Statelor Unite care vor fi făcute conform cu aceasta, precum și toate tratatele făcute sau care urmează să fie făcute, sub autoritatea Statelor Unite, vor fi legea supremă a țării; iar judecătorii din fiecare Stat vor judeca în cadrul acesta, fără a fi în contradicție cu Constituția sau cu legile unui alt Stat.

Senatorii sau reprezentanții mai sus menționați, și membrii legislativului diferitelor State, precum și ai executivului și funcționarii judiciari, atât ai Statelor Unite cât și ai diferitelor State, vor fi legați prin jurământ sau declarație solemnă să susțină această Constituție; dar nicio condiție religioasă nu va fi cerută ca o calificare pentru vreo funcție sau poziție de încredere publică în serviciul Statelor Unite.

ARTICOLUL VII

Ratificarea convențiilor a nouă State va fi suficientă pentru fondarea acestei Constituții pentru Statele care o ratifică astfel.

AMENDAMENTE LA CONSTITUȚIE

ARTICOLUL I

Congresul nu va face nicio lege cu privire la un stabiliment al religiei, sau pentru interzicerea liberei exercitări a acesteia; sau pentru restrângerea libertății vorbirii sau a presei; sau pentru limitarea dreptului populației de a se aduna în mod pașnic, și de a înainta guvernului petiții pentru repararea nedreptăților.

ARTICOLUL II

O miliție bine reglementată fiind necesară pentru securitatea unui Stat liber, dreptul poporului de a deține și purta arme nu va fi încălcat.

ARTICOLUL III

Niciun soldat, în timp de pace, nu va fi cantonat în nicio casă fără consimțământul proprietarului, nici în timp de război, ci doar într-o manieră care va fi prescrisă de lege.

ARTICOLUL IV

Dreptul populației la securitate în ce privește persoanele lor, casele, documentele, și bunurile, față de o percheziție sau confiscare nejustificată, nu va fi violat; de asemenea nu vor fi emise mandate de percheziție decât pe motive întemeiate de suspiciune, sprijinite prin jurământ sau declarație solemnă, care descriu în amănunt locul care trebuie percheziționat și persoanele sau lucrurile care trebuie reținute.

ARTICOLUL V

Nicio persoană nu va fi chemată să răspundă pentru o crimă capitală sau altă crimă infamă, decât pe baza asentimentului sau inculpării de către Înalta Curte cu Jurați, cu excepția cazurilor care apar în cadrul forțelor armate terestre sau navale, sau în miliția aflată în serviciu, în timp de război sau pericol public; nicio persoană nu va fi, pentru aceeași ofensă, expusă de două ori la primejduirea vieții sau mădularilor, nici nu va fi obligat în orice caz criminal, să depună mărturie împotriva lui însuși; nici nu va fi privat de viață, libertate, sau avere, fără procesul legal datorat; nici proprietatea privată nu va fi luată pentru uzul public fără o justă compensare

ARTICOLUL VI

În toate cazurile de urmărire penale pentru criminalitate, acuzatul se va bucura de dreptul la o cercetare publică rapidă, efectuată de un juriu imparțial al Statului și districtului în care a fost comisă crima, district care a fost anterior stabilit prin lege, și să fie informat cu privire la natura și cauza acuzației; să fie confruntat cu cei ce depun mărturie împotriva lui; să aibă în mod obligatoriu un proces pentru a obține mărturie în favoarea lui, și să aibă asistența sfatului pentru apărarea sa.

ARTICOLUL VII

În procesele pe baza legii comunitare, când valoarea în dispută va fi mai mare de douăzeci de dolari, dreptul la cercetare prin proces cu jurați va fi păstrat, și niciun fapt cercetat de o curte cu jurați nu va fi reexaminat în altă curte a Statelor Unite decât potrivit cu regulile legii comunitare.

ARTICOLUL VIII

Nu se va cere o cauțiune excesivă, nici amenzi excesive nu se vor impune, nici nu se vor aplica pedepse neobișnuite și crude.

ARTICOLUL IX

Enumerarea în Constituție a anumitor drepturi nu va fi interpretată în așa fel încât să tăgăduiască sau să discrediteze alte drepturi deținute de oameni.

ARTICOLUL X

Puterile care nu sunt delegate Statelor Unite prin Constituție, nici interzise prin ea Statelor, sunt rezervate Statelor respective, sau poporului.

ARTICOLUL XI

Puterea judiciară a Statelor Unite nu va fi interpretată în așa fel încât să se extindă asupra unui proces în lege sau echitate, pornit sau urmărit împotriva unui aparținând Statelor Unite de către cetățeni ai altui Stat, sau de cetățeni sau supuși ai unui Stat străin.

ARTICOLUL XII

Electorii se vor întruni în Statele lor respective, și vor vota prin buletin de vot pentru Președinte și Vice Președinte, dintre care cel puțin unul nu trebuie să fie locuitor al aceluiași Stat cu ei. Vor numi în buletinele lor de vot persoana votată pentru a fi Președinte, și în buletine de vot distincte persoana votată pentru a fi Vice Președinte; ei vor face liste distincte cu toate persoanele votate pentru funcția de Președinte, și cu toate persoanele votate pentru funcția de Vice Președinte, și cu numărul de voturi pentru fiecare, liste pe care le vor semna și certifica, apoi le vor transmite, sigilate, la sediul guvernului

Statelor Unite, și vor fi înmânate președintelui Senatului. Președintele Senatului, în prezența Senatului și a Camerei Reprezentanților, va deschide toate certificatele, iar voturile vor fi atunci numărate; persoana care va avea cel mai mare număr de voturi pentru Președinte va fi Președinte, dacă numărul de voturi va întruni majoritatea din numărul total al electorilor numiți; iar dacă nicio persoană nu va deține majoritatea aceasta, atunci dintre persoanele care dețin cel mai mare număr de voturi, nu mai mult de trei din cele de pe lista celor votați ca Președinte, Camera Reprezentanților va alege imediat, prin buletin de vot, Președintele. Dar în alegerea Președintelui, voturile vor fi luate de State, reprezentarea din fiecare Stat având un vot; numărul necesar de membri pentru acest scop va consta în un membru sau membri din două treimi dintre State, iar o majoritate dintre toate Statele va fi necesară pentru alegere. În cazul în care Camera Reprezentanților nu va alege un Președinte, atunci când le revine dreptul de a alege, înainte de ziua a patra din martie, atunci Vice Președintele va acționa în calitate de Președinte, la fel ca în cazul morții sau al altor invalidități prevăzute de Constituție pentru Președinte. Persoana deținând cel mai mare număr de voturi pentru funcția de Vice Președinte va fi Vice Președinte, dacă acel număr va constitui majoritatea întregului număr de electori numiți; iar dacă nicio persoană nu deține majoritatea, atunci dintre cele două persoane care vor deține cele mai multe voturi, Senatul va alege Vice Președintele; numărul necesar de membri pentru acest scop va consta în două treimi din numărul întreg de senatori, iar o majoritate din întregul număr va fi necesar pentru alegere. Dar nicio persoană în mod constituțional ineligibilă pentru funcția de Președinte nu va fi eligibilă pentru funcția de Vice Președinte al Statelor Unite.

ARTICOLUL XIII

SECȚIUNEA 1. Nici sclavia nici servitudinea involuntară, exceptând faptul că se datorează pedepsei pentru crimă, caz în care partea este în mod potrivit condamnată, să nu existe pe teritoriul Statelor Unite, sau orice alt loc supus jurisdicției lor.

SECȚIUNEA 2. Congresul va avea putere să impună aplicarea acestui articol printr-o legislație adecvată.

ARTICOLUL XIV

SECȚIUNEA 1. Toate persoanele născute sau naturalizate în Statele Unite, supuse jurisdicției acestora, sunt cetățeni ai Statelor Unite, și ai Statelor în care își au rezidența. Niciun Stat nu va face și nu va impune aplicarea vreunei legi care să restrângă privilegiile sau imunitatea cetățenilor Statelor Unite; nici vreun Stat nu va priva vreo persoană de viață, libertate, sau avere fără procesul legal datorat, nici nu va tăgădui vreunei persoane aflată sub jurisdicția sa egală protecție din partea legilor.

SECȚIUNEA 2. Reprezentanții vor fi alocați din mijlocul diferitelor State în număr corespunzător cu numărul populației, socotind întregul număr de persoane din fiecare Stat, excluzând indienii care nu sunt impozitați. Dar când dreptul de a vota la orice lucrare electorală pentru alegerea electorilor pentru Președintele și Vice Președintele Statelor Unite, a reprezentanților în Congres, a funcționarilor executivi și judiciari ai unui Stat, sau membrilor legislativului acestuia, este negat oricărui locuitor al Statului de sex masculin până la douăzeci și unu de ani, și cetățenilor Statelor Unite, sau este restrâns în orice alt mod, cu excepția cazului de participare la rebeliune sau alte crime, baza reprezentării din acel Stat se va reduce în proporția în care numărul de astfel de cetățeni de sex masculin se va potrivi cu întregul număr de cetățeni de sex masculin peste douăzeci și unu de ani din acel Stat.

SECȚIUNEA 3. Nicio persoană nu va fi senator sau reprezentant în Congres, sau elector al Președintelui și Vice Președintelui, și nu va deține vreo funcție, civilă sau militară în serviciul Statelor Unite, sau în serviciul unui alt Stat, care, după ce a depus jurământul ca membru al Congresului, sau ca funcționar al Statelor Unite, sau ca membru al legislativului unui alt Stat, de a susține Constituția Statelor Unite, se va fi angajat în insurecție sau rebeliune împotriva acesteia, sau va fi dat ajutor sau sprijin dușmanilor acesteia.

Congresul poate, prin votul a două treimi din fiecare cameră, rezolva o astfel de invaliditate.

SECȚIUNEA 4. Validitatea datoriei publice a Statelor Unite autorizată prin lege, inclusiv datoriile create prin plata pensiilor și a bonificațiilor pentru servicii depuse pentru reprimarea insurecției sau rebeliunii, nu va fi contestată. Dar nici Statele Unite nici vreun alt Stat nu își va asuma sau plăti o datorie sau obligație creată în urma acordării de ajutor insurecției sau rebeliunii împotriva Statelor Unite, sau a unei pretenții în urma pierderii sau emancipării unui sclav; toate datoriile, obligațiile de felul acesta, vor fi considerate ilegale și nule.

SECȚIUNEA 5. Congresul va avea putere să impună aplicarea prevederilor acestui articol, printr-o legislație adecvată.

ARTICOLUL XV

SECȚIUNEA 1. Dreptul cetățenilor Statelor Unite de a vota nu va fi tăgăduit sau restrâns de Statele Unite, sau de vreunul dintre State, pe motive de rasă, culoare, sau stare anterioară de servitute.

SECȚIUNEA 2. Congresul va avea putere să impună aplicarea acestui articol prin legislație adecvată.